

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 16

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 9

Segona reunió
tinguda el dia 26 de setembre de 1980

SUMARI

Sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, es reprèn la sessió a tres quarts d'onze del matí. Comença el debat amb la intervenció del Diputat no adscrit Sr. Josep Benet (p. 380). Intervenien l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 383) i el M. H. Sr. President de la Generalitat, per respondre al Sr. Benet (p. 385). Tot seguit el Sr. Benet fa ús del torn de rèplica (p. 386).

Pel Grup Andalusista pren la paraula el Sr. Francisco Hidalgo (p. 387).

Pel G. p. d'Esquerra Republicana pren la paraula el Sr. Francesc Vicens (p. 389). Intervenien l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament, (p. 392), l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, (p. 393) i el M. H. Sr. President de la Generalitat, tots tres per respondre al Sr. Vicens (p. 393). Tot seguit el Sr. Vicens fa ús del torn de rèplica (p. 394).

La sessió s'interromp a dos quarts i tres minuts d'una del migdia i es reprèn a dos quarts i set minuts de dues.

El M. H. Sr. President comunica a la Cambra els acords presos per la Mesa relacionats amb les intervencions de rèplica dels diferents Grups parlamentaris i Diputats (p. 394). Intervenien, des de l'escó, el Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, i el Sr. Rafael Ribó, del G. p. del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el qual demana a la Mesa la reconsideració dels acords adoptats (p. 395). El M. H. Sr. President diu que la Mesa reconsiderarà l'acord anterior, i, tenint en compte l'hora avançada, suspèn la sessió a dos quarts i dos minuts de dues del migdia.

La sessió es reprèn a les cinc en punt de la tarda.

El M. H. Sr. President comunica a la Cambra els acords adoptats per la Mesa en relació amb la interpretació de l'article 119.3 (p. 396).

Pel G. p. de Centristes pren la paraula el Sr. Anton Cañellas (p. 396). Intervenien els Honorables senyors Consellers de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 401), d'Economia i Finances (p. 402) i de Comerç i Turisme (p. 403), per respondre al Sr. Cañellas. El G. p. de Centristes es retira de fer ús del torn de rèplica.

Pel G. p. del Partit Socialista Unificat de Catalunya pren la paraula el Sr. Antoni Gutiérrez i Díaz (p. 404). Interve-

nen els Honorables senyors Consellers de Treball (p. 409) i de Política Territorial i Obres Públiques (p. 411), per respondre al Sr. Antoni Gutiérrez.

El Sr. Lluís Armet, del G. Socialista, demana la paraula per al·lusions (p. 413), i el Sr. Martín i Toval, des de l'escó, demana la paraula per una qüestió d'ordre (p. 413).

Els senyors Francesc Frutos (p. 413) i Jordi Borja (p. 414), del G. p. del Partit Socialista Unificat de Catalunya fan la rèplica a les intervencions dels Honorables senyors Consellers de Treball i de Política Territorial i Obres Públiques, respectivament.

El Sr. President dóna la paraula a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, perquè faci ús del torn de rèplica (p. 416).

Tot seguit el Sr. Jordi Borja fa ús del torn de contrarèplica (p. 417) així com l'H. Sr. Conseller de Política Territorial (p. 417).

Finalment, demana la paraula l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 417).

El Sr. Antoni Lucchetti i Farré, del G. p. del Partit Socialista Unificat de Catalunya, demana la paraula per fer ús del torn de rèplica (p. 418). El Sr. Antoni Gutiérrez i Díaz, del mateix Grup, demana la paraula per al·lusions (p. 418).

El Sr. President interromp la sessió a les vuit i deu minuts del vespre i la reprèn quan falta un minut per a les nou del vespre. El Sr. President comunica a la Cambra que, faltant encara les intervencions de dos Grups parlamentaris, la Mesa i la Junta de Portaveus han decidit de suspendre la sessió fins dimarts propinent a dos quarts de cinc de la tarda.

S'aixeca la sessió a les nou en punt.

S'obre la sessió a dos quarts i catorze minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat i tots els altres membres del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Anem a continuar el debat iniciat ahir amb la intervenció del senyor President de la Generalitat. Els recordo que poden intervenir tots els Grups parlamentaris, durant trenta minuts cadascun d'ells, i que els membres del Govern poden parlar després de qualsevol d'aquestes intervencions i, en aquest cas, el Grup al·ludit tindrà dret a una rèplica de deu minuts. Començarà el debat amb la intervenció del Diputat no adscrit senyor Josep Benet. El senyor Josep Benet té la paraula.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'article 119 del Reglament d'aquesta Cambra estableix que en començar el període de sessions, que s'inicia el mes de setembre, el Ple del Parlament celebrarà un debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu. Aquest debat s'iniciarà amb la intervenció del President de la Generalitat.

En compliment d'aquesta disposició, el President de la Generalitat va pronunciar ahir el seu discurs; un discurs hàbil, intel·ligent, com intel·ligent i hàbil és el President. Però, d'aquest discurs, crec que la major part del contingut no és el d'un discurs que ha d'obrir el debat sobre l'orientació política general d'un Govern. Fou, en canvi, el discurs que correspon de pronunciar davant una moció de censura o de confiança i, avui, aquí, no som davant d'una moció d'aquestes. En el discurs, diu, per exemple, que ens farà una explicació del que ha estat fet el Govern de la Generalitat i, així, es dediquen moltes pàgines a explicar a la Cambra allò que els senyors Diputats ja podien conèixer per mitjà del *Boletín Oficial del Estado* i

del *Diari Oficial de la Generalitat*. En matèria de traspàsos se'ns diu, per exemple, que ha estat fet el traspàs dels serveis referents a la joventut i als esports, però no se'ns diu el que cal que se'ns digui en un debat com aquest: quina és la política concreta que el Govern de la Generalitat durà a terme en aquest camp i quins són els mitjans econòmics de què disposa per a realitzar-la. Tanmateix, en el discurs hi ha altres elements, uns de positius i altres de negatius, que justifiquen la intervenció en el debat d'aquest Diputat des de la posició de no inscrit en què es troba. Una intervenció que haurà de limitar-se forçosament a comentar, només, alguns dels aspectes essencials, no per manca d'interès per als altres, sinó perquè és pràcticament impossible de fer-ho altrament davant un discurs d'una durada de més de dues hores. El President comprendrà, doncs, que em vegi obligat a deixar de banda el comentari sobre els punts que considero positius en el discurs i que hagi de concentrar forçosament la meua atenció en els que considero negatius, sigui per acció o per omissió.

El President ha dedicat diversos paràgrafs del seu discurs a exposar la tasca feta pel Consell Executiu en defensa de l'ús de la llengua catalana i per a promoure-la al lloc que li correspon d'ocupar en la vida pública com a llengua pròpia del Principat. El President i els seus Consellers saben que en aquesta tasca tindran sempre, si la volen, la col·laboració d'aquest Diputat. És amb aquest esperit de col·laboració que em veig obligat a fer algunes consideracions crítiques sobre aquest tema.

Jo no dubto de la bona voluntat que tenen el President i els Consellers en el tema de la necessària recatalanització de la nostra terra, després de l'intent de genocidi sofert sota el franquisme; però també he de dir, amb la màxima sinceritat, que el balanç presentat en el seu discurs, de la tasca realitzada pel seu Govern en aquest camp, no dóna el resultat suficientment positiu que te-

niem dret d'esperar després del seu discurs d'investidura i d'un Govern que s'autoproclama nacionalista i que ha fet seves les paraules que tan sovint repeteix el seu President: «Anem per feina».

Certament que es pot allegar, com a excusa, que aquest govern només té cinc mesos de vida; però aquest temps no és suficient per a justificar un balanç tan poc positiu com el que ens ha estat presentat. Perquè no podem oblidar que, d'aquí a dos mesos farà cinc anys que va desaparèixer el dictador, que en fa tres que es va establir la Generalitat provisional —en el Govern de la qual, no ho oblidem, la Conselleria de Cultura i d'Ensenyament estigué en mans, sempre, de Convergència Democràtica—, i que Convergència i Unió en presentar-se a les eleccions del Parlament de Catalunya ho féu amb voluntat decidida i amb esperances de govern, com era normal, i per tant, podia i havia de tenir preparat un pla d'actuació per tal d'aconseguir, des del govern, la recatalanització al màxim de ràpida possible d'alguns dels aspectes de la vida pública de Catalunya, en tot allò que sigui possible. Per exemple, i poso un exemple ben senzill i popular, en la retolació i senyalització de les carreteres i autopistes i la utilització de l'idioma català en els serveis públics.

Aquest pla d'actuació, si es tenia preparat, no ens ha estat exposat ni ha estat dut a la pràctica per l'actual Govern de la Generalitat. Si aquest pla hagués estat realitat no hauríem de passar la vergonya, poso un exemple només, que a les autopistes que hi ha a Catalunya la senyalització i la retolació continuïn com en els temps del desaparegut règim franquista, menyspreant el fet que Catalunya és constitucionalment un poble autònom i que la llengua catalana és també oficial a Catalunya. No hauríem de passar la vergonya de veure encara escrit San Baudilio, quan el nom és oficialment Sant Boi de Llobregat, i el mateix s'esdevé amb moltes carreteres de Catalunya.

És natural que aquest fet provoqui la indignació de molts catalans, que aquesta indignació s'expressi, de vegades, en accions directes sobre els rètols i les senyalitzacions, que no seran legals, però que són perfectament justificables davant la passivitat dels organismes públics a complir o fer complir el que disposen la Constitució i l'Estatut d'Autonomia. Aquestes accions són sancionades mentre que des d'organitzacions ministerials es declara que no es poden catalanitzar aquests rètols i senyalitzacions, per ara, perquè l'Estat no disposa de diners per a això. ¿És que l'Estat, l'any 1939, quan era en mans del franquisme, no va esmerçar els diners que va caldre per a destruir-ho i esborrar-ho tot, absolutament tots els rètols, que hi havia a les vies públiques del Principat en llengua catalana? Si l'Estat tingué diners per a destruir-ho, ara que és en mans d'un règim que es diu democràtic i autonomista té el deure d'esmerçar els diners que calguin per tal de reparar, immediatament, els danys que, en el seu nom, en nom d'aquest Estat i sota la seva responsabilitat, es van cometre contra la llengua catalana; reparar els danys que l'Estat sota el franquisme va cometre contra la llengua i la cultura de Catalunya, com l'Estat alemany democràtic ha reparat en el possible els danys que causà aquest Estat alemany quan era en mans dels

nazis. D'aquests deures de reparació que l'Estat espanyol té envers la llengua i la cultura catalanes, no se'n diu res en el discurs del President de la Generalitat i, tanmateix, l'exigència de la reparació dels danys causats a la llengua i la cultura catalanes, amb intent de genocidi cultural contra Catalunya comès per l'Estat sota el franquisme, hauria d'ésser un dels punts fonamentals, essencials, d'una autèntica política nacional catalana, d'un Govern de la Generalitat. Hi ha una altra omisió en el discurs que és molt preocupant: no és diu ni un sol mot sobre la necessària política de defensa de la unitat de la llengua catalana, en uns moments en què aquesta unitat està gravissimament amenaçada per un cantonalisme lingüístic fomentat fa anys des dels Governaments del President Suárez. Certament que nosaltres des del Principat no hem d'intervenir en els problemes interns del País Valencià, però sí que tenim el deure d'intervenir prop del Govern de l'Estat quan és aquest Govern precisament que fomenta el cantonalisme lingüístic, des d'aquell dia en què un Govern del President Suárez va ser prou irresponsable per a caure en el ridícul de fer publicar en el *Boletín Oficial del Estado* les versions del text constitucional en uns idiomes que deien que eren «el català», «el balear» i «el valencià». El passat dia de la Mercè, el Senat tingué un ampli debat sobre la unitat de la llengua catalana, que s'intenta destruir per mitjà de la divisió des dels Governaments del President Suárez. Crec que és lamentable, incomprensible, que una part important de la premsa de Barcelona, l'hagi silenciada i una altra part l'hagi despatxat amb poques ratlles. I és que això ha estat així perquè el debat fou promogut pels senadors socialistes del País Valencià i van defensar la unitat de la nostra llengua exclusivament senadors socialistes, com Josep Bevià i Alfons Cucó del País Valencià i Josep Andreu i Abelló del Principat i Fèlix Pons independent d'esquerra de les Illes, elegit amb els vots socialistes i comunistes, i el senador que us parlà.

Senyor President de la Generalitat i secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya, senyors Diputats de Convergència i Unió, de Centristes-UCD i d'Esquerra Republicana de Catalunya, com es pot votar la confiança a un Govern o afavorir-lo amb l'abstenció quan aquest Govern és presidit per la mateixa persona que ha presidit els governs anteriors, que han fomentat des del poder central el cantonalisme lingüístic en el nostre idioma, que és una manera d'intentar de convertir-lo en un patuès, que és una mena d'intent de genocidi cultural? ¿És que el govern actual ha promès de rectificar i, per tant, de deixar de fomentar la divisió del nostre idioma? Si és així, si teniu proves que així serà, digueu-ho al nostre poble; però, sigui com sigui, el Govern de la Generalitat té el deure ineludible de contribuir a defensar la unitat del nostre idioma, sense intervenir, evidentment, en els assumptes interiors del País Valencià.

Se'ns ha parlat també de la Televisió Catalana, i s'ha fet, al meu parer, amb superficialitat i amb una manca d'esperit crític preocupant: En canvi, s'ha intentat d'amagar la trista realitat que és avui la televisió dita catalana; una televisió que ha vist condemnats programes de tanta qualitat com «Giravolt», «Tot art», «Personatges» i, ara, «De bat a bat». Ni un mot s'ha dit, en el discurs, sobre aquests fets tan lamentables. Una televisió, la

direcció de la qual no permet que el President de la Generalitat, que segons la Constitució i l'Estatut ostenta la més alta representació de la Generalitat i la representació ordinària de l'Estat a Catalunya pugui adreçar el seu missatge al poble català amb motiu de l'11 de setembre, festa nacional de Catalunya, en una hora de màxima audiència, en l'espai, per exemple, d'un programa tan mediocre, com és «Gaceta Cultural». Això, senyores i senyors Diputats, ¿no és escandalós?

Senyor President, no s'enganyi, no ens enganyem: La trista realitat de la Televisió Catalana no s'arranjarà amb els esquifits projectes que ens ha contat. Vostè sap perfectament que sense una televisió autònoma no hi haurà autèntica autonomia a Catalunya. Vostè sap que la qüestió d'una Televisió catalana és la pedra de toc sobre la sinceritat autonòmica dels governs de Madrid. I Catalunya, avui, necessita urgentment aquesta televisió catalana i no els espais sobrers de les cadenes de Madrid. I aquesta cadena que necessita Catalunya pot arribar a aconseguir-se si el Govern de la Generalitat té realment la voluntat, la fermesa i la imaginació que calen per a negociar amb Madrid i compta amb la confiança del poble. I, per a això, estic segur que tot el poble de Catalunya li atorgaria la confiança. Ara és l'hora de segones i terceres lectures de la Constitució, segons ens demostra el Govern de Madrid i ens predica amb l'exemple l'alt dirigent de CiU, el Diputat Roca i Junyent. Fem, també nosaltres, la nostra segona lectura de la Constitució, i concretem, així, el que es disposa en la disposició transitòria de l'Estatut, en l'article tercer, apartat tercer, on es diu: «La riquesa de les diferents modalitats lingüístiques a Espanya, és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció.» En els temps actuals, aquesta protecció no pot ser un fet en cap Estat sense que una modalitat lingüística com la catalana disposi d'un canal de la televisió dedicat a aquesta llengua, perquè una llengua sense televisió és una llengua que es condemna a morir. Per tant, si el Govern del President Suárez, votat per Convergència i Unió, vol protegir realment la llengua catalana d'acord amb aquest precepte constitucional, ja sap com ho ha de fer avui. I si no vol protegir-la, ¿com és possible que un partit nacionalista hagi votat la confiança a un govern semblant?

Una altra omissió molt greu he trobat en el discurs: no se'ns diu quina política pensa seguir aquest govern per tal d'aconseguir de convertir la immensa població que és avui Catalunya en un poble. Certament es parla de l'ensenyament de l'idioma català entre els infants i els adolescents —bé que ho fa en uns termes que considero excessivament optimistes, i que no corresponen, segons el meu criteri, a la realitat actual—, però no es diu ni un mot de la gran campanya que s'hauria d'organitzar des del Govern de la Generalitat, amb la col·laboració dels ajuntaments, de les sindicals, dels partits polítics, de les empreses, de les associacions de veïns i de les altres entitats que vulguessin sumar-s'hi, per tal de posar a l'abast de les persones de les classes populars castellanoparlants que ho desitgin la possibilitat d'aprendre fàcilment i ràpidament l'idioma català; i tampoc no se'ns diu cap mot de quina orientació pensa seguir el Govern de la Generalitat en el camp de l'ensenyament dels altres idiomes peninsu-

lars —el gallec i el basc—, a Catalunya, i de quins plans té per a afavorir les manifestacions culturals que interessin especialment els ciutadans de Catalunya que han vingut a viure i a treballar entre nosaltres, procedents d'altres pobles de l'Estat. Si el temps de què dispenso m'ho permetés hauria de fer algunes consideracions sobre algunes afirmacions, fetes en el discurs, sobre la política de traspasos. Malauradament no m'ho permet, però en el discurs hi ha una afirmació que m'ha preocupat profundament i que em penso que preocuparà moltíssimes persones. En parlar dels traspasos es diu, segons el text del discurs facilitat pels serveis d'aquesta Cambra, el següent: «Si a nosaltres ens traspassen, per entendre'ns, el polígon de Sant Roc, el polígon de Sant Cosme, la Ciutat Badia, etc., i no ens donen, no ens acompanyen, aquests traspasos amb les dotacions necessàries per a dur a terme tota una sèrie d'actuacions urbanístiques de (aquí manca una paraula), que, en fi, cal dur a terme òbviament en algun cas, i en algun cas sistemàticament, nosaltres haurem de ser molt reticents a acceptar aleshores un traspàs d'aquestes característiques.» Senyor President, jo no puc estar d'acord amb aquestes afirmacions, perquè un Govern català, al servei del poble de Catalunya, no pot ser gaire reticent a acceptar aquests traspasos, car en aquests casos la reticència implica una demora a l'hora de solucionar problemes gravíssims, angiosos i vitals per a les classes populars, que es veuen obligades a viure a ciutat Badia, a Sant Cosme i a Sant Roc, en condicions sovint del tot inacceptables; unes condicions que han de desaparèixer de la nova Catalunya autònoma, si volem que aquesta Catalunya sigui realment la Catalunya de tots i per a tots. El Govern pot mostrar-se reticent i, per tant, ajornar amb negociacions els traspasos de carreteres i de moltes altres coses que no impliquen que els ciutadans continuïn vivint en condicions inacceptables, però en canvi ha d'exigir, amb l'energia necessària del Govern Central —el que Convergència i Unió va votar—, i amb el suport popular, si cal, que no li mancarà en aquest cas, el traspàs immediat amb dret i dotacions de Ciutat Badia, Sant Cosme i Sant Roc. Perquè mentre no es fa aquest traspàs, mentre no es resolen els problemes en aquests indrets, el Govern Central va dient que ja seran resolts quan la Generalitat hagi acceptat els traspasos. I d'això, en sofreixen els veïns d'aquests indrets, i mentrestant, així, els ciutadans que hi viuen, víctimes de les especulacions immobiliàries i dels desencerts governamentals anteriors, han de continuar vivint-hi com a ciutadans de segona o tercera categoria, sense esperances. I a la nova Catalunya autònoma no es pot admetre de cap manera, això. Senyor President, governar és decidir sobre prioritats. Jo no dic pas que s'acceptin aquests traspasos sense dotacions, jo dic que s'exigeixin aquests traspasos amb les dotacions abans que no pas l'exigència sobre d'altres traspasos, menys importants per a la vida d'una Catalunya autònoma. Senyor President, l'Onze de Setembre passat vostè va anar a celebrar-lo a Capçanes, aquest Diputat va anar-lo a celebrar, més modestament, a Ciutat Badia. Jo voldria que, l'any vinent, vostè pogués anar també a celebrar-lo a Ciutat Badia, perquè el Govern de la Generalitat hagués ja resolt els gravíssims problemes que pe-

sen sobre aquella població. Aquest Diputat, amb molt de gust, l'acompanyaria. Senyor President, ens ha demanat als Diputats col·laboració en les tasques fonamentals del seu Govern. Aquesta col·laboració és possible sempre i quan el partit del Govern i els partits que donen suport a aquest Govern, no malmetin el clima necessari per a tota col·laboració, i desgraciadament és malmetre aquest clima actuar com s'actuà en la votació de la Mesa definitiva d'aquest Parlament, respecte a Socialistes i Comunistes, i és malmetre aquest clima, també, actuar com es va actuar en la discussió d'aquests articles del Reglament. I, per cert, voldria, encara que sigui un incís, dir una petita cosa: que aquells partits que aquí, al Parlament de Catalunya, van exaltar amb entusiasme les virtuts de la supressió del Grup Mixt i la creació de Diputats no adscrits, resulta que ara, en el moment en què es discuteixen a les Corts de Madrid els nous reglaments de la Cambra dels Diputats i del Senat, cap d'ells, segons crec, no ha presentat ni una sola esmena que proposi la supressió del Grup Mixt i la creació dels Diputats no adscrits a les Cambres de Madrid. Cal remarcar-ho perquè és ben curiosa aquesta omissió, i explica què hi havia darrera de la discussió sobre determinats articles del Reglament. Però, a més a més, perquè la col·laboració pugui ser un fet, cal que s'acabi la confusió que s'està creant entre institucions i partits polítics que participen en el Govern al qual donen suport. Resulta que en certs actes que se celebren a les comarques de Catalunya, hom no sap ja si algunes persones que hi participen ho fan en qualitat de representants de les institucions o de dirigents dels partits, i això és molt greu perquè pot deteriorar el clima de convivència de Catalunya. Aquesta confusió ha arribat ja a un extrem que, si bé el President de la Generalitat la va rebutjar en el seu discurs, és demostrativa d'un comportament del Govern del tot refutable. Per això, senyor President, no n'hi ha prou amb dir que accepta la responsabilitat del fet reproable, com ha fet, però acompanyant aquesta acceptació de l'afirmació que no tindria sentit ara d'explicar aquest fet a la Cambra. Si que en té, de sentit, explicar-lo, i no solament té sentit sinó que aquesta Cambra té el dret d'escoltar aquesta explicació. Senyor President, en un sobre oficial del Govern de la Generalitat, amb data del 19 de setembre, es va repartir una nota del Servei de Premsa del mateix Govern, en la qual es va donar la referència de la sessió del Consell Executiu de la Generalitat celebrada el mateix dia, on es deia, a la primera part de la reunió, és a dir, del Consell Executiu —ho aclareixo—: «Hi ha estat present el portaveu de la Minoria Catalana al Congrés de Diputats de Madrid, el Diputat senyor Miquel Roca i Junyent; el Consell Executiu ha valorat molt positivament el resultat de les sessions parlamentàries de la moció de confiança i, especialment, la intervenció del portaveu del Grup parlamentari de Minoria Catalana.» Senyor President, aquest fet és molt greu. ¿Des de quan un Diputat al Parlament, al Congrés de Madrid, per molt respectable que sigui, té dret a assistir a les reunions oficials del Consell Executiu de la Generalitat? ¿Des de quan un Consell Executiu de la Generalitat amb el seu President, que és el Govern de Catalunya i que és el President de Catalunya, tenen dret a comportar-se com el comitè de govern d'un partit en el

Palau de la Generalitat? Comprenc que Convergència i Unió hagi votat a favor de la confiança al Govern Suárez, perquè, en definitiva, el Govern de la Generalitat actual es pot mantenir gràcies als 18 vots del partit que presideix precisament el senyor Suárez. De fet, no s'ha fet més que aplicar aquell vell aforisme, «do ut des» Però no cal dur el servilisme envers Madrid fins a aquests termes. Ah! i que no es carregui la culpa d'aquest comportament del Govern actual de la Generalitat a la premsa que publicà la notícia ni als serveis de premsa del Govern que la difongueren. No, la gravetat del fet no es troba en la seva difusió a la premsa, sinó que la gravetat del fet és aquesta: que un fet semblant pugui esdevenir-se al Palau de la plaça de Sant Jaume. Senyor President, volem construir la Catalunya autònoma i, per assolir-la, molts dels qui som aquí hem dedicat tota la nostra vida. Però volem construir una Catalunya autònoma de tots i per a tots, i aquesta Catalunya no pot ser construïda per un Govern minoritari i monocolor, que necessita, per a mantenir-se, el vot del partit que presideix el senyor Suárez, president, alhora, del Govern Central. Un Govern català, per tant, totalment sucursalitzat, com ha escrit un líder del Partit Socialista de Catalunya. Vulgui reflexionar sobre això, senyor President, i pensi que una Catalunya autènticament autònoma, només es pot construir amb un Govern que tingui el suport de les classes populars, i aquest suport no crec que pugui aconseguir-lo pel camí que segueix: ni per la seva política autònoma, ni per la seva política econòmica, que han estat exposades en el seu discurs. Moltes gràcies, senyor President.

(El Sr. Conseller de Cultura demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, de la intervenció del Diputat senyor Benet, voldria aclarir un parell de punts que afecten la Conselleria de Cultura i de Mitjans de Comunicació. En primer lloc, voldria parlar sobre la normalització de la llengua catalana. Ha dit el senyor Benet que havia trobat poc eficaç o, almenys, que no havia notat en aquest camp una acció que es pogués apreciar com a suficient de cara a l'enfocament d'aquest problema, i jo voldria dir algunes coses. Nosaltres hem cregut que la normalització de la llengua catalana era una cosa prou important perquè fos objecte d'una llei que comportés el màxim possible de coincidències d'acord entre tots els Grups polítics d'aquesta Cambra. Per això, nosaltres, i recollint, d'altra banda, un parer general, vam posar-nos en contacte amb aquests Grups per tal de, entre tots i amb l'ajuda tècnica de la Conselleria, mirar de fer aquesta Llei, que evidentment ha de fer aquest Parlament i l'ha de fer la Comissió corresponent, però nosaltres podíem, evidentment, aportar un material per mirar de fer possible que fos accelerada. Això està actualment —i això és una cosa òbvia, ha sortit prou als diaris— en una fase prou avançada i pràcticament podem dir que és ja a mans del Parlament la possibilitat de tirar endavant aquesta llei. D'altra banda, nosaltres no ens hem limitat a esperar que sortís aquesta llei, sinó que ja hem cregut oportú, tot es-

perant la Llei, de dur a terme aquelles mesures, acordar aquells mitjans jurídics que facin possible avançar en aquest camp, mentre la llei no és aprovada per aquest Parlament. Perquè és evident que la simple referència que fa l'Estatut, molt important, sobre la qual s'ha de basar, evidentment, aquesta Llei, no és suficient per a fer efectiva la normalització de la llengua, si no la llei no caldria. És per això que, per exemple, alguns impediments han sorgit sempre que s'ha volgut utilitzar plenament el català com a llengua oficial en el registre d'escriptures públiques o, per exemple, en algun cas que algun Ajuntament ha enviat al Govern Civil —concretament l'Ajuntament de Vic, al Govern Civil de Barcelona— la documentació d'un ple, o d'una sessió municipal, i no ha estat acceptada, perquè, mentre no hi hagi una llei —aquesta és la resposta del Govern Civil— no podrà tenir-se en compte aquest principi, que sí que és acceptat per l'Estatut, però no regulat. És per això que nosaltres, per obviar en aquest temps d'espera aquesta situació, vam publicar, vam decretar, amb data del 27 de juny d'aquest any, un decret sobre la normalització de l'ús de català als òrgans de l'Administració de la Generalitat. És per això que tenim preparat i a punt de publicar un decret per a la mateixa normalització en les entitats de l'Administració Local, i això anul·la el desgraciat decret ministerial, que es féu sota el ministeri de Fontan, en el qual, per primera vegada, el català era discriminat en l'ús de l'Administració Local de Catalunya. D'altra banda, hi ha també una cosa prou important, que és l'interès prioritari, manifestat ja pel President, de l'ensenyament del català i en català. Aquesta ha estat, ja des de l'època preautonòmica, i especialment des de l'actual govern, una de les qüestions que hem cregut més importants d'accelerar, de fer possible, ja en aquest curs, de superar les llacunes que existien en aquesta obligació que ja és en aquests moments, per a nosaltres, l'ensenyament del català i l'ensenyament en català, no solament a Educació General Bàsica, sinó a tots els graus de l'Ensenyament Mitjà, i fins i tot al COU. D'altra banda, nosaltres també hem pres mesures en el camp de la toponímia, de la retolació i, per tant, com a conseqüència, de les nostres carreteres i de les nostres autopistes, com ens ha assenyalat el Diputat senyor Benet. En aquest cas nosaltres hem pres la determinació d'accelerar el procediment de catalanització dels noms dels nostres Municipis, que encara es troben amb grafies aberrants o, simplement, en formes castellanes. El procediment actual, que tenia la iniciativa exclusivament en els Ajuntaments, serà substituït per una forma que, en certa manera, obligui a fer aquests canvis d'una forma immediata i global, perquè és l'única manera de disposar en un mateix moment de tota la toponímia ja en català, i que aleshores no hi hagi l'excusa que, si els canvis es fan graduals, tot canvi de retolació és sempre provisional. D'altra banda, cal recordar que les autopistes no són pas una matèria transferida a la Generalitat, i que aquí el que es pot fer només és parlar, mentre no hi hagi una llei que obligui a aquests canvis les empreses concessionàries, cosa que s'ha fet, per mirar de convèncer-les de la necessitat, a través de la nostra força moral i de la nostra força política, però no pas de la nostra força jurídica, de poder obligar, o almenys demanar, que es facin

aquests canvis en la retolació. Això també ho hem fet en altres camps, no solament en la retolació; hem tingut contactes amb les grans empreses concessionàries de transports, o d'organismes autònoms que tenia l'Estat —com són la Renfe, o Ibèria, o el mateix camp d'aviació, o altres organismes similars—, per tal que el català sigui utilitzat en la retolació, en general en la senyalització, i en l'ús oral que se'n fa en aquests mitjans. Això, doncs, evidentment, és un treball de convenciment; moltes vegades depèn de consultes que s'han de fer a Madrid, i tot això, evidentment, canviarà en el moment que tinguen un instrument jurídic que faci possible de fer complir una llei i no solament d'interpretar un principi que creiem nosaltres que és claríssim, però que pot i troba, de fet, uns obstacles a la seva comprensió. D'altra banda, nosaltres també, en el camp de la catalanització, hem emprès —de la Televisió en parlaré després— unes accions de cara als mitjans de difusió tan importants com són, per exemple, el cinema, on ja hem pres les mesures perquè, a partir de l'any que ve, es puguin donar, en locals comercials de Barcelona, versions catalanes o pel·lícules catalanes, si és possible, però també versions catalanes doblades o subtitulades de pel·lícules, torno a repetir, comercials en català. En el camp de la televisió que, evidentment, és, després de l'ensenyament, potser un dels camps més importants que pot influir en aquesta ràpida catalanització, que tots volem i que també, evidentment, vol, i així ho ha dit el senador senyor Benet, en el camp de la televisió, doncs, voldria aclarir les actuacions que s'han tingut.

En primer lloc, nosaltres ens trobem amb un text legal, que ha estat aprovat per una gran majoria dels partits representats en aquesta Cambra, que és l'Estatut de Catalunya, el qual ens limita en aquesta possibilitat d'actuació. En primer lloc, nosaltres, sobre Ràdio-televisió Espanyola, hem d'insistir sobre la base del que diu la Transitoria Vuitena de l'Estatut; diu que fins a la posada en funcionament efectiu d'aquest nou canal, del tercer canal de televisió, Ràdio-televisió Espanyola articularà a través de la seva organització a Catalunya —a través de la seva organització a Catalunya, i no pas a través de la Generalitat— un règim transitori de programació específica per al territori de Catalunya, que Televisió Espanyola emetrà per la segona cadena, UHF. Això és el que el text legal, l'Estatut, l'Estatut aprovat majoritàriament pel poble de Catalunya i pels partits polítics catalans, ens mana. Nosaltres hem insistit, hem instat, a tots els nivells, perquè aquest manament sigui interpretat de la manera més àmplia possible. Per començar, dintre de les possibilitats, resistir-nos al fet que la primera cadena sigui absent d'aquesta programació del règim transitori, que, d'altra banda, entenc que també contempla la continuació del règim que ja hi havia; per tant, cal, calia demanar si era possible i amb la feblesa dels arguments jurídics que es mantingués la primera cadena, i, almenys, a la segona cadena —que en això sí que hi ha un manament explícit— instar que fos immediata, que fos urgentíssima l'aplicació d'aquesta Transitoria Vuitena, d'aquest règim transitori, i fer-ho, d'entrada, buscant el màxim d'hores possibles, perquè d'aquest horari ampli, en sortia, com el tercer paràgraf d'aquesta transitoria diu: «El cost de la programació específica de Televisió, a la qual es refereix el pa-

ràgraf anterior, s'entendrà com a base per a la determinació de la subvenció», etc., vol dir que era molt important el nombre d'hores, d'entrada, perquè això ens havia de permetre la subvenció necessària per a fer el tercer canal.

En aquest nombre d'hores es va arribar a un acord que tots coneixeu, d'un 66% d'augment provisional, perquè no podia ser més, segons les explicacions dels tècnics de televisió, aquest últim trimestre, i fins al 126% d'augment per a l'any vinent. Això era només un primer pas. El pas d'augment de les hores de programació en català. Això crec que va ser un fruit que, a més a més, no és tancat; aquest augment es continua negociant per buscar, almenys a la nit, després de les onze, una hora sencera de televisió, per això, només, dic, és un element a negociar o negociant encara.

Però, a més a més, no es tancava aquí la nostra intervenció en la programació per a Catalunya de la Ràdio-televisió Espanyola, que és, segons l'Estatut i també segons l'Estatut de Ràdio-televisió Espanyola, de la competència de Ràdio-televisió Espanyola. Però nosaltres hem intentat, hem buscat, hem començat un procés de seguiment i d'intervenció, des de la posició en què nosaltres podem tenir una intervenció, en aquesta programació, per mirar de millorar-la, per mirar que, si bé no de seguida, perquè les programacions es fan en un temps, almenys a partir, de mica en mica, però a partir de l'any que ve, aquest canvi del contingut de la televisió respongui tant com sigui possible a les necessitats del poble de Catalunya.

Això és un compromís que hem pres i és un compromís que ens continuarem fent, sempre, però, sabent que nosaltres, aquí, hem de lluitar contra un text que és molt limitatiu en aquest aspecte.

Quant a la tercera cadena que és, evidentment, la nostra televisió, que serà la televisió catalana de veritat, quant a la tercera cadena, estem a partir d'ara, ja, estudiant, començant a fer els estudis necessaris, perquè en el moment en què el compromís públic del Director General de Ràdio-televisió Espanyola, que seria el primer de gener de 1983 quan tindriem aquesta tercera cadena, nosaltres estiguem preparats ja, tècnicament, i, fins i tot, en els aspectes de contingut, d'infraestructura, d'enginyeria, de tota mena d'elements necessaris per a poder dur a terme aquesta programació en la tercera cadena.

Amb això em sembla que contesto, en certa manera, i em sembla que d'una manera bastant clara, les objeccions del Senador senyor Josep Benet. Em sembla que la nostra preocupació, quant a la recatalanització, si un segueix l'actuació d'aquesta Conselleria i, en general, del Consell Executiu i del President de la Generalitat, ha estat una de les preocupacions constants i prioritàries, si no, que es repassi una mica la premsa i es veurà que, quant a la televisió, hem fet tot el possible dins les limitacions, dins de les moltes limitacions que ens ofereix el text que, repeteixo, ha estat aprovat per tots els grups o per una gran part dels grups polítics representats en aquesta Cambra.

I res més.

El Sr. PRESIDENT: ¿El Diputat senyor Benet vol replicar la intervenció? Ah! (*El Molt Honorable President*

de la Generalitat demana per parlar.) El President de la Generalitat desitja parlar.

Té la paraula el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria fer una nova precisió que, probablement, serà l'última, tot i que és possible, no ho sé, que aquest tema vagi sortint, potser, com un gran *ritornello*, durant la sessió, respecte al tema que ha tocat el Diputat senyor Benet respecte al comunicat de premsa emès l'altre dia pel consell de la Generalitat i al qual jo, ahir, vaig fer la crítica amb tota la contundència que vaig saber. Vaig fer la crítica perquè, ja ho vaig dir, em sembla que jo també tinc dret a criticar el Consell Executiu i criticar-me a mi mateix. No pas, evidentment, perquè amb això volgués evitar que els partits que creguin que hagin de fer crítica la facin. Entenc perfectament que la facin, però, en tot cas, jo l'havia de fer també.

Ara, una precisió que sí que s'havia de fer al senyor Benet és que jo no vaig carregar ahir —ho dic per si algunes de les paraules que ell ha dit podien semblar que es dirigien en aquest sentit—, jo no vaig carregar ahir la culpa a ningú. De vegades, se m'ha acusat de presidencialista, deixin-m'ho ser en aquest cas; només hi ha un responsable de les coses que passen a la Generalitat, al Consell Executiu, en darrer terme, en aquest tipus de coses, que és el seu President. Que això quedi clar. Ara, de tota manera, i, evidentment, no vaig ahir, ni avui, intentar de fugir d'estudi i passar la responsabilitat a ningú més. Hi ha un responsable, que és el President de la Generalitat.

Ara, de tota manera, ja que el tema s'ha tornat a suscitar, deixin-me explicar una mica i, a més, per replicar, vaja, per replicar no, per aclarir una cosa al senyor Benet, respecte al que va realment succeir, no? Efectivament, un Consell Executiu, que va durar un parell o tres d'hores, no gaire, perquè era un Consell molt monogràfic, i no pas per a parlar de res relacionat amb el senyor Roca, com ara explicaré, sinó justament per a parlar de la política pressupostària. Era concretament per això, o sigui que, en tot cas, qui portava el Consell en aquest sentit era el Conseller d'Economia i Finances. Però jo vaig demanar que, al començament del Consell, i, de fet, fora del Consell encara, vingués el senyor Miquel Roca per una cosa concreta que és la següent: nosaltres, com jo vaig dir ahir, teníem, d'ençà del 8 o el 9 d'agost, teníem pràcticament interromput, primer per les vacances i després perquè durant aquestes últimes dues o tres setmanes la possibilitat de la negociació dels traspasos de Madrid no ha estat possible —per les raons que vostès ja saben, per la situació de crisi política i, en certs aspectes, fins i tot administrativa que hi ha hagut aquests dies, aquestes setmanes, a Madrid—; bé, això nosaltres ho tenim aturat i això ho hem de reprendre, i ho hem de reprendre ràpidament, perquè si no ho reprenem, doncs, no podrem complir mínimament els compromisos, en fi, els objectius que jo vaig exposar en matèria de traspasos, ahir, davant d'aquest Parlament. I jo vaig demanar, jo personalment, vaig demanar a en Roca que vingués per tal de començar a fixar una sèrie de contactes que el

President de la Comissió Mixta, que és amb aquesta funció que ell va venir —del comunicat, després ja en parlaré— però és en aquest sentit que va venir el President de la Comissió Mixta, i repartís unes certes instruccions d'uns treballs que s'havien de començar a endegar per part de les diverses Conselleries. És a dir, si nosaltres, per exemple, ens posem com un objectiu, en aquests moments molt important, posem per cas, l'INSALUD, car és evident que el doctor Laporte, Conseller de Sanitat, ha de començar a fer una sèrie de treballs. I és aquest repartiment de treballs, molt ràpid, en el curs d'una mitja hora, que es va fer, i després en Miquel Roca se'n va anar. Que el President de la Comissió Mixta assisteixi al Consell Executiu és una cosa que no és la primera vegada que passa i, fins i tot, no com aquests dies, que va ser d'una manera informal, sinó d'una manera molt formal. No és la primera vegada que passa; altres vegades ha vingut en Miquel Roca, i haurà de continuar venint, i, al Consell Executiu anterior, més d'una vegada el senyor Sureda, per xemple, o bé el senyor Casanelles, havien vingut. Per tant, això no té res d'extraordinari fins aquí. Com també té una lògica que, de vegades, de cara a segons quins plantejaments, per exemple, la coordinació del treball legislatiu amb els de l'Executiu, doncs, hagi vingut algunes vegades —ahir mateix, concretament, que vàrem fer un Consell molt informal, però altres vegades és més formal— el senyor Macià Alavedra com a Portaveu de la minoria nostra, aquí al Parlament; naturalment, doncs, també ha hagut de venir.

Això va ser el que va passar. Va passar també una cosa lògica i és que en el primer moment, en fi, allò que vostès saben i que tots coneixem que passa, doncs, fins i tot abans de començar a parlar dels temes, es va parlar —de què s'havia de parlar, de què s'havia de parlar l'endemà, concretament, del debat que hi havia hagut a Madrid?—, doncs, bé, «com va anar el debat?», «Ahir et vam veure per televisió, vas estar be; aquella rèplica va ser molt encertada...» Va anar així, això. (*Rialles generals.*) Bé, això és un comentari, és un comentari que passa, però que, naturalment, també podia dir-se: «escolta, en allò no em vas agradar tant», també passava això, no? Però això és el que hi va haver, i, aleshores, la falla en tot cas, ve a partir del moment —i és una falla d'un servidor de vostès, del President de la Generalitat—, que passa el següent: passa que hi ha un comunicat que jo personalment no vaig veure —i amb això no m'excuso, la responsabilitat és meva, torna a ser meva—, que no respon al que és l'acta del Consell, que no respon al que és el contingut formal del Consell, que no respon al que són les conclusions del Consell, ni als temes que es van debatre en el Consell, que varen ser formalment i oficialment els pressupostos i, per aprofitar que estàvem tots junts, informalment, fixar unes dates de reunions que es faran a partir de la setmana que ve en les diverses Conselleries. I el comunicat, evidentment, és —jo estic absolutíssimament d'acord amb el senyor Benet—, és absolutament inacceptable des del punt de vista del que han de ser les institucions de Catalunya. El senyor Benet té tanta raó, avui, exposant això, com jo en tenia ahir quan vaig dir exactament les mateixes coses i, en alguns aspectes, amb les mateixes paraules.

Els he volgut donar aquesta informació amb molta claredat, amb molta franquesa i reiterant això, i és que defensarem —i la millor manera que jo tinc ara de defensar-ho, és assumir plenament la responsabilitat de no mirar de fugir d'estudi, en cap sentit, i no en fujo; això és mal fet, això no es repetirà—, defensarem les institucions com es mereixen.

El Sr. PRESIDENT: ¿El Diputat senyor Benet desitja replicar a les intervencions del Govern? (*Pausa.*)

El Sr. BENET: Molt breument, senyor President, potser des d'aquí no se'm sentirà bé.

El Sr. PRESIDENT: És evident que el Diputat senyor Benet pot replicar des del pòdium, com és natural. Té, per a fer-ho, un màxim de deu minuts.

El Sr. BENET: Gràcies, senyor President. Molt breument, molt breument i el Conseller Max Cahner em permetrà que comenci, com és normal, per contestar al senyor President de la Generalitat. Jo li agraeixo sincerament al senyor Pujol que hagi fet cas del meu prec i hagi donat la seva versió, que era el que nosaltres necessitàvem, i ho agraeixo perquè hem de ser crítics, però també hem de ser elogiosos quan les coses marxen bé. En aquest cas, doncs, el senyor Pujol està demostrant que està disposat al diàleg amb aquesta Cambra sempre que calgui, i això és molt d'agrair quan, assistint de vegades en altres Cambres, aquest diàleg amb els Presidents del Govern no és possible.

Ara, dit això, voldria dir —simplement, una petita rectificació— que jo no he dit, crec que no he dit, que es volgués carregar la culpa sobre ningú, ni sobre la premsa ni sobre els serveis de la Generalitat. He dit, simplement, que la gravetat del fet no es troba en la difusió del fet per la premsa ni pel servei de premsa de la Generalitat, sinó que aquest fet hagi tingut lloc al Palau de la Generalitat, en aquests moments en què s'està creant, al meu parer, aquest clima de confusió, en alguns actes, entre l'autoritat de les institucions i dirigents de parits polítics. I això em preocupa molt. És un fet del qual es parla i és preocupant, molt més encara quan pot arribar a produir fets com aquest que estem comentant.

D'acord amb l'assistència del Diputat senyor Roca als Consells Executius. El Consell Executiu és lliure d'invitar a informar qui vulgui, i sobretot per informar sobre els traspassos de la Comissió Mixta, però a la nota de premsa no se'ns diu que aquest dia es parlés d'aquests traspassos i que es donés cap informació. El que és greu no és l'assistència del Diputat senyor Roca, ni com pot ser-ho l'assistència d'altres Diputats de Convergència i Unió o d'altres partits, o d'alts funcionaris, si un dia el President de la Generalitat ho creu oportú, sinó l'acord que es va prendre en aquest cas. I jo prenc nota que és la voluntat del President de la Generalitat que això no torni a passar.

Respecte al que ha dit el senyor Max Cahner, Conseller de Cultura, em dol de dissentir, perquè no ha contestat en realitat les coses essencials que jo havia formulat, les preguntes essencials que jo havia formulat. El senyor Max Cahner ha tornat a repetir una sèrie de coses que ja havíem llegit als diaris i hauríem d'acostumar-nos que les coses que ja s'han dit als diaris tantes vegades no es tornessin a repetir en aquesta Cambra, o les que llegim ja al

Butlletí Oficial no es tornin a llegir en aquesta Cambra o no es tornin a explicar a aquesta Cambra, si no és en casos molt especials, perquè, si no, no sé on anirem a parar. Jo crec, senyor Max Cahner, que no és necessària una llei general de la llengua catalana, de l'ús de la llengua catalana, per a prendre una sèrie de mesures, i que és veritat que no cal ho demostra el fet que el mateix Govern de la Generalitat ha pres certes mesures, per decret, sobre aquesta qüestió, com ens ha dit abans sobre l'Administració. Es pot fer perfectament i s'ha de fer perfectament perquè nosaltres puguem aplicar certes mesures directament, per decret, en aquesta qüestió. Perquè la competència, ja la tenim, no l'hem d'esperar. Per tant, les competències realment es poden, des d'ara, exercir des del Govern de la Generalitat.

Respecte a autopistes, certament és una empresa privada; però és que el President de la Generalitat té molta força moral avui, crec, sobre una empresa privada com és ara Autopistes, oimés quan ha fet amistat precisament, d'ençà de molt temps, amb tot de gent d'Autopistes... I això és el que em preocupa, que coses que són relativament fàcils, no les aconseguim encara. I això que nosaltres demanem, o que jo particularment demano, aquí, com a diputat, és que hi hagi l'energia que cal.

Respecte a televisió, també s'ha repetit el mateix que ja ha dit la premsa i em semblava escoltar —ho dic amb tota franquesa, amb tota sinceritat i amb l'amistat profunda que tinc amb el Conseller de Cultura—, em semblava escoltar les explicacions del Director inamovable de la Televisió a Catalunya, de l'autèntic amo de la Televisió a Catalunya, que dóna sobre aquest tema. M'agradaria que el Conseller no fes tant de cas d'aquestes explicacions, dels qui dirigien ja la Televisió a l'època del franquisme i, en canvi, que respongués a casos com els que jo dic, com, per exemple, per dir-ne un —i amb això acabo— l'escandalosa conducta de la Televisió a Catalunya, en no donar una hora d'audiència correcta a un missatge del President de la Generalitat que, ho repeteixo, és la més alta autoritat de la Generalitat i la representació de l'autoritat de l'Estat a Catalunya. Si així és tractat el President de la Generalitat, ja veurem com tractaran els altres que vulguin gaudir o vulguin o hagin d'intervenir en la Televisió Espanyola. Com els tracten, ja ho he dit abans: els tracten com a professionals que han treballat en tots aquests programes de l'any vinent.

Finalment, i acabo, crec que amb la Televisió cal coratge, cal treballar a fons, cal decidir si ens consolem amb el fet que d'aquí uns mesos tinguem pel·lícules doblades. Fa molts mesos que ens van dir que tindriem pel·lícules doblades i que ens donaran una hora més després de les onze de la nit. Aquest país ha d'anar a dormir. Nosaltres no volem les escorrialles, nosaltres no volem els rosegons, nosaltres també, Sr. President de la Generalitat, Sr. Conseller de Cultura, nosaltres volem el pa sencer, no els rosegons. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Comencem ara el torn d'intervencions dels Grups. Per ordre de major a menor nombre d'efectius. En nom del Grup Parlamentari Andalúsista, té la paraula el Diputat Sr. Francisco Hidalgo.

El Sr. HIDALGO: Sr. President, Sras. y Sres. Diputados: Ayer escuchamos con suma atención la interven-

ción del muy Honorable Sr. Presidente de la Generalitat y tenemos que valorar positivamente el debate, por cumplir lo que marca el Reglamento en su Art. 119 y por lo que de ejercicio parlamentario tiene, si bien el tiempo transcurrido desde la investidura hasta ahora no abona la renovación en profundidad del debate, pues son escasas las coordinadas políticas que han cambiado en este corto plazo de tiempo, en el programa de gobierno y en los temas en que sí lo han hecho, como el de las Diputaciones, por ejemplo, que han sido ya objeto de un debate específico, que aún continúa y que se desarrollará en sesiones próximas en esta Cámara. De lo que se deduce que más que ante un debate político, estamos en un debate sobre las filosofías que originan las líneas políticas del gobierno. En ese orden, queremos hacer especial referencia en las dos cuestiones fundamentales que hoy por hoy condicionan toda la política general de la Generalitat: Los trasposos y las llamadas leyes básicas de Catalunya. Con ello estamos haciendo alusión a un hecho que nos interesa de manera esencial: se trata de que la culminación de estas dos áreas marcará el pleno desarrollo del autogobierno de Catalunya: el punto de arranque de una plena autonomía. Es obvio que la culminación de esas dos tareas, trasposos y producción de leyes básicas, es vital para Catalunya; pero nuestra especial referencia a ellas va en el sentido de resaltar su valor en el contexto de los pueblos de España, ya que una autonomía catalana articulada y puesta en marcha inspirará y facilitará los procesos autonómicos de otros pueblos de España, en especial, el de Andalucía. Complementariamente y sobre la misma cuestión, hemos de decir que valoramos positivamente el criterio expuesto por el Presidente para la elaboración y aprobación de las grandes leyes básicas de Catalunya, en el sentido de propiciar que ellas surjan del Parlamento y no apelar al protagonismo de gobierno, sino en caso de necesidad.

Un segundo gran bloque de la intervención del Presidente fue la catalanización. Nosotros, los andalucistas, hablamos en este Parlamento de algo muy concreto, como es del pueblo andaluz en la emigración, al menos de los 70.000 votos que hemos tenido, de las 70.000 personas que nos han dado su confianza. Y es que el pueblo andaluz no sólo reside en la Andalucía geográfica, sino en Catalunya o en Alemania o en Bélgica, ya que por la acción del sistema capitalista, en gran cantidad, donde debieran estar —en Andalucía— no están los andaluces, sino en la emigración. Y no pretendemos ganar adeptos captando silenciosamente cerebros y corazones, ni tampoco nos limitamos a sembrar ideas en el ánimo del pueblo, sino que queremos dotar a este pueblo andaluz de una conciencia de clase, clase trabajadora doblemente oprimida: como trabajadora y como andaluza. Nuestro planteamiento, pues, es muy concreto. No se parte de la idealización de una determinada zona geográfica elevándola a la categoría de mito, no nos dejamos llevar por romanticismos o conceptos abstractos: partimos de realidades vivas y concretas. Y nada más vivo y concreto que el pueblo andaluz que vive y que sufre y trabaja dentro y fuera de nuestra Andalucía. No nos limitamos a reivindicar una zona geográfica, una zona determinada, estamos reivindicando simultáneamente nuestra identidad como

pueblo, pueblo andaluz, sea donde sea que esté; al mismo tiempo, al pretender recobrar, al defender nuestra identidad como pueblo, estamos asumiendo una posición de clase y es desde estos planteamientos, desde los que una vez más hemos de decirlo, a la catalanización. No a la catalanización que el Presidente de la Generalitat volvió a anunciar en su discurso de ayer, reafirmando de nuevo su intención. La intención del gobierno de catalanizar a todos los ciudadanos de Catalunya.

Ayer, Sr. Presidente, volvía a reafirmarse en su nacionalismo. Se declaraba otra vez nacionalista. Y nosotros no dudamos que lo sea, no dudamos que sea nacionalista, no dudamos de su nacionalismo. Y entendemos que desde su posición nacionalista catalana quiera lograr la catalanización de los habitantes de Cataluña, quiera el uso, yo diría, masivo del catalán. Nosotros, el PSA, también somos nacionalistas, pero nacionalistas andaluces, y creo que entenderá nuestra oposición a este proceso siempre y cuando pueda afectar a los andaluces. Creo que entenderá que queremos que el pueblo andaluz siga siéndolo, que no pierda su identidad, sinó muy al contrario, que cada día la tenga más viva, la asuma en un grado mayor. No es nuestra culpa y, evidentemente, tampoco del pueblo catalán el que hoy haya en Cataluña cientos de miles de trabajadores inmigrados. La dialéctica capitalista del desarrollo desigual ha propiciado crear una amplia bolsa de pobreza obligando a los trabajadores a abandonar su patria de origen y establecerse en otros países o en otras regiones del Estado Español. Y precisamente uno de los polos de atracción de los trabajadores andaluces que no encontraban un puesto de trabajo, ha sido Cataluña. ¿Qué pueden hacer los andaluces en Cataluña? Antes de contestar a esta pregunta he de especificar que para nosotros hay básicamente dos grupos de los andaluces venidos a Cataluña: uno primero, el de aquellas personas que, nacidas en Andalucía, han optado libremente por asumir la catalanidad y a quienes nosotros respetamos profundamente; y aquellos, dentro de este mismo grupo, que no tienen intención de retorno. A éstos, nosotros les pedimos que se integren, que asuman la catalanidad. Pero hay un segundo gran grupo: el de aquellas personas con voluntad de retorno; dentro de este grupo estarían también las personas temporalmente en Cataluña por un período corto. Este segundo grupo debe participar en la política del lugar donde vive, donde trabaja, colaborando con el resto de la ciudadanía, con el pueblo catalán, a la reconstrucción de Cataluña. Y, al mismo tiempo, conservar viva su identidad, desarrollar su cultura a través de instrumentos propios y ello, con el convencimiento de la defensa de sus intereses como trabajadores andaluces aquí residentes y, simultáneamente, los intereses de la clase trabajadora, en su conjunto, del país catalán. Hay que aceptar las realidades concretas y no perderse en planteamientos ortodoxos teóricos. Somos un gran número de andaluces que aquí luchamos, que aquí trabajamos, con una problemática en buena parte específica y con unas costumbres, una cultura y una identidad que, en modo alguno, queremos perder. Lo que efectivamente sí conseguiremos es enriquecer la lucha, potenciarla, dotarla de nueva fuerza mediante la profundización en lo peculiar y propio; y ello porque

sólo mediante la inserción en el inmediato concreto, nuestra condición de inmigrantes andaluces en la lucha política general, en los intereses globales de la clase trabajadora podrá afianzarse la realidad de Cataluña.

En este punto es donde nosotros tenemos que comentar necesariamente la ley de uso del catalán. No voy a hablar de la forma, o de la marginación que en principio parecía que había para nuestro grupo. Entendemos unas razones que se nos han dado y, por cortesía, las aceptamos. De todas formas, no creo que éste sea el camino para llegar a una implantación del catalán lo más unitariamente posible. Si con nosotros no se cuenta, si no se nos consulta, tendremos indudablemente por principio que oponernos. Nosotros estamos dispuestos al diálogo. Indudablemente —ya lo hemos dicho y lo repetimos y lo volveremos a repetir hasta la saciedad—, nosotros estamos dispuestos a ayudar a la reconstrucción de Cataluña. Entendemos que se quiera la normalización del catalán, la consideramos necesaria, pero siempre y cuando no perjudique a los trabajadores andaluces, siempre y cuando no se le imponga a la fuerza.

En el discurso de ayer, hablando de transferencias, hubo algunos puntos en los que, indudablemente, nosotros estábamos de acuerdo. Cuando no se aceptó la transferencia de competencias de EGB y de Preescolar, había un punto que era el nombramiento de maestros. Indudablemente nosotros no estamos de acuerdo con la forma como se nombran los maestros. Nosotros no queremos que los maestros andaluces tengan que venir a Cataluña. No porque sea malo venir a Cataluña, sino porque deben estar en su tierra, deben estar en Andalucía y, probablemente, se les evitará también a ellos el problema de la integración. No podemos estar ya tan de acuerdo con la preferencia que se le da a los maestros catalanes. Yo pienso que todos los maestros que hay hoy en Cataluña, sean catalanes de nacimiento o no lo sean, sobre todo los que no lo son, están obligados a estar aquí, y ha de respetárseles los mismos derechos que a los maestros que han nacido en Cataluña, que son catalanes. Me da la impresión de que cuando se habla de la implantación o de la enseñanza del catalán y en catalán, se habla optimistamente. Se manejan cifras que me parecen positivas, pero se olvidan problemas fundamentales: ¿Es que hay un método, una forma de enseñar? ¿Es que se ha pensado en el trauma que se les causa, a muchos cientos de alumnos, de niños, porque suspenden el catalán? ¿Se ha pensado en las familias de estos niños, que se les crea, les nace un rechazo? En la intervención hace un momento el Conseller Max Cahner hablaba de la enseñanza del catalán y del catalán, y hablaba de acelerar. Pienso que no es tan importante acelerar sino hacerlo bien y con respeto a todos. El día 8 de agosto se aprobó un Decreto para la implantación del catalán en la escuela. Yo preguntaría si es que este Departamento de Enseñanza de la Generalitat ha elaborado las orientaciones pedagógicas para el desarrollo de la lengua y la cultura en los diversos niveles, o simplemente ha hecho el Decreto, y vamos a hacerlo sea como sea, salga bien o salga mal. Y en la Comisión que se crea en este Departamento de Enseñanza para atender los casos de aquellos alumnos que no quieran hacer catalán, —bien porque estén provisionalmente

en Cataluña o por esas otras circunstancias que pone ahí, que habría que estudiar y ver si entre estas circunstancias puede entrar aquel inmigrante que tiene voluntad de retorno—, ¿qué criterios se han utilizado? ¿Se ha contado también con técnicos no catalanes? ¿Se ha contado con técnicos que pertenezcan a la población inmigrada? ¿A los trabajadores inmigrados?

En la cuestión económica, decía el Presidente que no hay competencias, que depende mucho de la Administración Central. Pero hubo un punto en que, al menos de pasada, no muy profundamente, tocó el paro y hubo una frase que me sorprendió, agradablemente quizás. Decía que el problema del paro no era solo un problema agrícola, no era solo un problema de zonas subdesarrolladas, que también había paro en las zonas más sofisticadas, en las zonas más industrializadas, como Cataluña. Evidentemente. Eso, los que vivimos en el Cinturón industrial lo sabemos. Está en paro la clase trabajadora. Pero yo le pediría al Presidente del Gobierno y al Gobierno que pensarán que entre esos trabajadores que están en paro, muchos de ellos, la mayoría, son inmigrantes; muchos de ellos son andaluces. Tengamos en cuenta en la implantación del catalán en la empresa, en los puestos de trabajo, que no se les lesione doblemente: una, porque ya están en paro y otra, porque no puedan acceder a un puesto de trabajo. Nada más, muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: Algun dels membres del Govern desitja fer ús de la paraula? (*Pausa.*) En aquest cas, continuant el debat, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Francesc Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en el debat del dia 24 d'abril vam acabar amb un torn d'explicacions d'intenció de vot. El nostre Grup parlamentari, en aquell torn d'explicacions d'intenció de vot, va dir a qui avui és el senyor President de la Generalitat que no fariem impossible la seva elecció per majoria absoluta, perquè pensàvem que aquesta majoria absoluta, la necessitava per a tenir autoritat a Catalunya i per a tenir força i prestigi davant l'Administració Central de l'Estat. Però, vam afegir-li que des d'aleshores tindriem, nosaltres, una actitud de crítica clara i severa. És des d'aquesta perspectiva d'actitud clara i severa que haig de fer tota la intervenció.

És evident que en un debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu calia esperar un altre to, un contingut general diferent del del discurs que vam sentir ahir al senyor President de la Generalitat. Vam sentir gran quantitat de dades concretes, d'accions precises, puntuals —tal com es diu ara per moda—, tant de coses ja fetes com de coses previstes; però el que va faltar és l'orientació política general. Creiem que això va quedar reduït gairebé als paràgrafs finals de la intervenció del senyor President de la Generalitat. I aquesta qüestió no pot ser passada per damunt com si no tingués importància perquè el poble de Catalunya necessita que no sigui defraudat en l'esperança suscitada per l'obtenció de l'autonomia. Si aquesta esperança és defraudada, el desencís, del qual tant es parla, augmentarà. I amb desencís no tindrem el treball esperat de tots els ciutadans de Catalunya que és absolutament necessari per a poder endegar endavant el país. Pensem, doncs, que és essencial la

claredat en un pla polític general. És clar que un pla polític general exigeix eficàcia administrativa i realitzacions precises, puntuals, però temem que, al Consell Executiu, els arbres no li deixin veure el bosc, com es diu usualment. Fins i tot la mateixa sistemàtica certament confusa del discurs del senyor President de la Generalitat en zigzag, passant d'uns temes als altres, del que ja ha estat obtingut al que cal fer, ens sembla que reflecteix, fins a cert punt, aquesta dificultat de veure el bosc per tenir massa prop dels ulls només els arbres. I referint-nos a la qüestió essencial, al contingut, és clar que la catalanització de Catalunya és una qüestió essencial. És una qüestió bàsica. La catalanització de Catalunya ha d'avançar sobre els dos peus de l'ensenyament i dels mitjans de comunicació.

Sobre la primera qüestió, sobre la qüestió de l'ensenyament, sembla que hi ha excel·lents perspectives, tant en els traspassos que es tramiten, tal com ens va explicar ahir el senyor President, com en la gestió, que prepara, d'aquests serveis traspassats. Voldríem, no obstant, que concretés més les perspectives d'aquests traspassos que es tramiten. Sobre la qüestió de gestió de l'ensenyament, a tot el que va dir sobre el reciclatge dels mestres que no són catalanoparlants, que és una qüestió essencial, creiem que caldria afegir-hi la preocupació per la distribució topogràfica d'aquests mestres no reciclats. Efectivament, aquesta distribució pot fer que quedi col·lapsat l'ensenyament en català a pobles petits, si només s'hi envia un mestre que no pot ensenyar el català o, fins i tot, a barris grans i a pobles grans als quals enviem set mestres que no són catalanoparlants.

Sobre la qüestió dels mitjans de comunicació és evident que tots pensem en la Televisió i avui, en aquesta Cambra, s'hi ha fet referència. Està molt bé, felicitem el senyor President per les xifres d'augment d'hores en català que ha donat en percentatge per al proper mes d'octubre i per al gener. No obstant, hi ha una altra qüestió essencial, la qüestió de la Televisió, que no podem, evidentment, tenir resolta, fins que no tinguem reformat l'Estatut, fins que aquesta Transitòria Vuitena de què s'ha parlat aquí no existeixi i tota la qüestió de la gestió executiva de la Televisió tingui una altra estructura de la que té avui. Però, malgrat que no s'hagi reformat l'Estatut, això no impedeix d'exigir que cessi el monopoli de la televisió. El monopoli estatal de la televisió impedeix que existeixi televisió catalana ara. I em permeto de citar el cas de l'intent fet a Cardedeu per un grup de naturals d'aquella població, amb un emissor únicament d'abast local, amb l'acord i l'entusiasme dels habitants d'aquesta població i que ha hagut de deixar d'emetre. Cal absolutament que l'Administració doni les llicències necessàries als organismes públics o entitats privades que estiguin disposats a emetre televisió en català i una vegada més cal repetir que cap Llei no ho prohibeix, en aquest Estat, i que, al contrari, és un dret que exigeix la llibertat d'expressió.

Dintre del tema de la catalanització, haig de dir que coneixem l'esborrany preparat sobre la normalització de l'ús del català. Hi estem d'acord, en línies generals. Creiem que el que és essencial en aquesta qüestió és un rigor gran en els principis sense fer cap concessió per por

ni per timidesa; però aquest rigor ha d'anar acompanyat d'una absoluta flexibilitat en els mitjans d'aconseguir la catalanització i en els terminis d'arribar-hi. Aquesta combinació entre rigor i flexibilitat és essencial. Precisament per això, creiem que aquesta Llei sobre la normalització del català, hauria de correspondre a la iniciativa legislativa d'aquest Parlament. Si no fos així, totes les qüestions de principi serien interpretades malament, hi hauria moltíssimes incomprensions —i no sols a Catalunya, sinó fora de Catalunya—, i cal que aquesta Llei neixi ja armada per l'acord en la iniciativa legislativa de la totalitat dels Grups parlamentaris d'aquest Parlament. És per aquesta raó que estem d'acord que la iniciativa legislativa sigui del mateix Parlament.

I ja que parlo d'això em permeto d'obrir un parèntesi en les qüestions de catalanització per fer referència a la proposta que el senyor President de la Generalitat va repetir ahir, que hi hagués iniciativa legislativa del Parlament en altres Lleis, a més de la citada: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei de Règim Local i d'Organització Territorial, la Llei de Divisió Territorial i la Llei de la Funció Pública. Estem d'acord en tot això; hi estem d'acord i el nostre Grup parlamentari es proposa plantejar en la pròxima Junta de Portaveus que les Comissions corresponents creïn les ponències que comencin a treballar en la redacció d'aquests textos. I haig de dir que utilitzarem aquest procediment perquè l'article 108.2 del Reglament d'aquest Parlament ens exigeix que la iniciativa sigui presentada per una cinquena part de Diputats o per dos Grups parlamentaris. Nosaltres, Esquerra Republicana, no tenim una cinquena part dels Diputats i no volem particularitzar cap altre Grup per a presentar la iniciativa juntament. És per aquesta raó que utilitzarem aquest procediment de parlar-ne en la pròxima Junta de Portaveus, davant dels representants de tots els Grups. Evidentment, som conscients que la mateixa Comissió haurà de constituir diverses Ponències per a treballar paral·lelament en proposicions de Llei diferents d'aquest caràcter. Això donarà lloc, tal vegada, a una certa lentitud i hi ha alguns afers urgents que no poden esperar —per exemple, en la qüestió de règim local, fins a nosaltres, tots, ha arribat el clam de tots els Ajuntaments que exigeix que aquestes qüestions es resolguin—, però creiem que la iniciativa que proposarem a tots els Grups parlamentaris, es pot dur a terme, sense perjudici que es trobi una forma legal que permeti reformar parcialment la normativa actual, per tal de resoldre els problemes més greus que plantegen les seves múltiples carències.

I no voldria deixar el tema de la llengua i de la catalanització sense referir-me a la unitat lingüística dels Països Catalans. Avui això ha estat referit ja en aquesta Sala. La situació actual del País Valencià obliga que en parlem, d'això. Es tracta de la pintoresca rolució, coneguda per tots vostès, de la Comissió Mixta de Bilingüisme del País Valencià, prenent imposar una ortografia fantasista i ridícula a la nostra llengua. Abans d'ahir, se n'acaba de parlar aquí, va haver-hi un debat del Senat sobre aquesta matèria. Cal recordar que sobre la unitat de la llengua dels Països Catalans, s'han pronunciat autoritats filològiques, les Universitats i fins l'Acadèmia de la Lengua Española. És un patrimoni comú i

la Generalitat ha defensat la llengua que segons l'Estatut és pròpia de Catalunya. El mateix senyor President de la Generalitat és qui es va expressar en termes coincidents amb els que jo ara empro, en el seu discurs en aquesta tribuna el dia 22 d'abril. Llegeixo un paràgraf d'aquest discurs: «D'altre punt, no puc deixar de parlar-ne, tot i que és probable que se'n doni, en alguns ambients, una interpretació errònia i que s'atribueixi al que diré tota mena d'intencions».

Em refereixo a la unitat lingüística i cultural del Principat, del País Valencià, i de les Illes. Que quedi clar que no dono a aquestes paraules cap intencionalitat política; que quedi clar que no parlo, ni el Consell Executiu en parlarà mai, dels plantejaments polítics valencians i balears o del problema de la bandera, per exemple. No plantejo res d'això, però la Generalitat de Catalunya no pot ser menys en la defensa de la llengua, que és la seva obligació defensar-la, no pot ser menys que l'Acadèmia de la Llengua Espanyola. I bé, tenint en compte aquest punt de vista del senyor President de la Generalitat i la possible influència que Convergència i Unió deu tenir ara sobre l'Administració Central de l'Estat, després del debat de la qüestió de confiança, ¿no podria influir el Consell Executiu en l'Administració central en defensa de la unitat de la nostra llengua? Cal remarcar que la posició dels representants de l'Administració central, en aquesta Comissió Mixta de Bilingüisme que hi ha a València, és decisiva perquè es resolgui aquesta qüestió. Sobre organització administrativa de la Generalitat, haig de dir que, sincerament, ens alarma la creació de tants Instituts, Consells, Serveis, etc., que apunten cap a una inflació burocràtica de la infraestructura general de la Generalitat. Vam estar d'acord amb la tesi aquella del «cistell» que va utilitzar el Consell Executiu en els debats sobre els pressupostos el passat mes de juliol. Tesi o, diguem-ne, metàfora. Però ara es tracta de fer la infraestructura de la Generalitat, quan ja estan arribant traspassos reals, i cal que això sigui fet imposant un principi de racionalitat. Vénen traspassos amb funcionaris, i no sempre s'imposa un principi de racionalitat. Un exemple és el de l'esport. Han estat anul·lats, naturalment, els delegats que l'Estat tenia a cada província per qüestions d'esport. Però, ara, el Consell Executiu ha creat nous delegats provincials que són, precisament, els ponents d'esport de les Diputacions. Nosaltres pensem, com ulls del poble, que d'aquesta manera les Diputacions queden potenciades i no sols això, sinó que a més no es crea una administració catalana amb bons tècnics als llocs de responsabilitat —i dic això amb tot el respecte per als Diputats provincials que són els responsables de l'esport a cada província. Seguir aquest camí no seria fer una política de traspassos integradora; seria una política de traspassos desintegradora. Sobre la funció pública, ja he explicat el nostre acord sobre el fet que es tramiti per iniciativa parlamentària l'Estatut corresponent. Però no cal esperar l'Estatut de la Funció Pública perquè funcioni l'Escola d'Administració Pública, i cal reconèixer que som al final de setembre i no hi ha —que jo sàpiga— ni plans d'estudis, ni obertura de matricules. Hi ha un retard evident. Ja que acabo de mencionar el tema dels traspassos, voldria continuar dient que esperem que es confirmi la nota opti-

mista que tenia tot el discurs del senyor President en aquest aspecte. Fins ara, de tota manera, els traspassos aconseguits són, majoritàriament, cues del que ja estava plantejat per la Generalitat provisional. El senyor President ha parlat d'INUR des del novembre del '78, de carreteres, de biblioteques, que si ICONA, etc., que són coses que vénen de lluny. És cert que tot això va quedar paralitzat, i ara s'ha acabat la negociació. Per tant, hem de reconèixer que no hi ha hagut, des del punt de vista del Consell Executiu, cap endarreriment, sinó que, al contrari, això ha estat activat. Però cal avançar, i el senyor Roca Junyent ho ha dit en declaracions a la Premsa, que hem de veure el resultat dintre de quatre mesos. Esperem veure'ls, doncs, i caldrà una negociació enèrgica i, ja que parlo de negociació enèrgica, vull fer una referència a l'article setè del Projecte de Llei d'Autonomia Universitària, perquè el senyor President de la Generalitat s'hi va referir ahir. No podem tolerar-lo de cap manera; no és possible que, perquè dintre d'un curs un alumne demana el castellà, s'hagi de fer tot el curs en castellà. Cal dir a l'Administració central de l'Estat que aquest és un autèntic «casus volí» i que, si això es porta endavant, és una veritable congelació de les bones relacions entre Catalunya i l'Administració central de l'Estat. Sobre les Diputacions, esperem que la tramitació del nostre poder legislatiu no retardi aquesta qüestió. Pel que fa al nostre Grup, ajudarem a la màxima rapidesa de discussió del text que serveix de base, que és l'esmena a la totalitat que va presentar Esquerra Republicana. Però cal que l'Executiu no faci accions que portin a una involució en la qüestió de les Diputacions, com aquella a la qual ja m'he referit fa un moment respecte a encomanar la direcció dels traspassos estatals d'esport a les Diputacions provincials.

I en la línia dita al principi, de satisfer les esperances que el nostre poble ha posat en l'Autonomia, el Consell Executiu no hauria de perdre l'ocasió d'intervenir en tot allò que afecta directament la vida dels ciutadans, la vida quotidiana. I aquí hi ha la qüestió de les seguretat ciutadana, en un absolut primer pla, perquè és una de les primeres preocupacions dels catalans. El mateix senyor President n'era molt conscient en el seu discurs a aquesta Cambra del dia 22 d'abril, i llegeixo unes línies del que deia en aquella ocasió: «En tot cas, deia, sigui com sigui, sigui coordinant les policies locals, sigui a través de la Junta de Seguretat que coordinarà les competències de l'Estat i de la Generalitat en matèria de seguretat, i que es constituïran en un termini de tres mesos a partir del nomenament del Consell Executiu, la Generalitat ha de contribuir, ha de pressionar perquè les mesures policiaques siguin les pertinents». I bé, han passat tres mesos i no s'ha constituït la Junta de Seguretat i ningú no ens n'ha dit res fins que el nostre Diputat, senyor Albert Alay, va protestar-ne el dia disset de setembre en l'acte de constitució de la Comissió Mixta de Justícia, de Dret i de Seguretat ciutadanes que ell presideix. És cert que l'endemà, dia divuit, un Diputat del Grup Socialista va afegir-se molt amatent a aquesta protesta, presentant una pregunta. El senyor President va dir ahir que es comunicà amb el ministre de Governació, el dia vuit d'agost. Calia citar-lo públicament. Calia que quedés clar que

l'Administració central incompleix la seva obligació. Ahir, el senyor President va mencionar la qüestió de la Presidència de la Junta com una excusa perquè l'afer es retardi i va suggerir que potser es podria esperar que primer es resolgui a Euskadi, perquè els bascos estan en millors condicions per a negociar aquesta qüestió. Això, el senyor President de la Generalitat ens ho hauria hagut de dir a finals de juliol i no esperar fins ara, després que ho hem plantejat nosaltres. Que nosaltres sapiguem, només cap al deu d'agost —esmento la data sense estar-ne absolutament segur— hi va haver una declaració a la Premsa del senyor Conseller de Governació, dient que tenia pensats els noms. Però només la part paritària de la Junta de Seguretat, res més.

Ara bé, de la qüestió de la presidència de la Junta, no se'n parla a l'article tretze de l'Estatut de Catalunya, que és la nostra norma. El que aixecà la llebre de la qüestió de la presidència de la Junta de Seguretat va ser el Projecte de Llei de Policies de les Comunitats Autònomes, un Projecte que, com tots vostès saben, ha estat retirat i arraconat al calaix. Però l'Estatut no en diu res, d'aquesta presidència. Parla que s'ha de constituir i del termini en què s'ha de constituir la Junta de Seguretat. Per tant, s'ha de constituir sense esperar més, reservant la qüestió de la presidència, que es pot resoldre de diverses maneres diferents: O bé per una presidència tornant, o bé per una presidència d'edat, etc. Per tant, contestant a la consulta del senyor President, res d'esperar; cal constituir la Junta de seguretat de pressa, com sigui, amb qualsevol d'aquests expedients per a la presidència, i que vagin discutint a Euskadi mentrestant. Però, a part de la junta de Seguretat, hi ha un altre terreny en què pot incidir el Consell Executiu, i en el paràgraf que he llegit del senyor President de la Generalitat, del seu discurs del 22 d'abril, ell mateix en parlava. Es tracta de la coordinació de les policies locals, que ha estat prevista i autoritzada per l'article tretze, punt tres, de l'Estatut. Què s'ha fet respecte a això? Dos mots sobre la qüestió de les presons. Cal distingir entre penitenciaris, és a dir, llocs on es compleix pena, i presons preventives. D'acord que les penitenciaris han de ser diverses i dispersades, d'acord quant al nostre Grup parlamentari, però creiem que hauria d'haver-hi dues presons preventives relativament prop de Barcelona, per no fer enormement difícil l'ofici dels advocats i les visites dels familiars. I parlo dels familiars perquè els qui estan en presó preventiva no han estat jutjats i no és segur que siguin culpables de cap delictes. I diem dues presons preventives a fi de separar els delinqüents de primer delictes dels altres. Sabem que és a les presons on hi ha una extraordinària difusió de droga i on s'aprèn l'ofici de la delinqüència. Voldria, els minuts que em queden, parlar dels problemes econòmics esmentats pel senyor President. Tinc poc temps, i ens hem de reservar per al debat que hi haurà el mes que ve, però volem, no obstant això, donar la nostra opinió, ràpidament, sobre algunes de les qüestions plantejades, les més greus: l'atur, la construcció, les Cambres Agràries —volem parlar-ne— i el problema de l'aigua. Sobre l'atur: a part del Projecte del Fons d'Atur, el que a la Premsa se'n diu el Pla Rigol, el que cal és que el Consell Executiu, primer, vigili les inversions de l'Administració central a Catalu-

nya. Els diners de l'Estat creen llocs de treball, i no és possible que aquí succeeixin coses com les que succeeixen, per citar un exemple —n'hi ha tants— en Agricultura, amb el cas de Liria, de la província de Lleida, que tenia una quarta part de les subvencions de la província de Còrdova, i Catalunya, en conjunt, venia immediatament davant de les províncies que a penes tenen agricultura, com Guipúscoa, com Biscaia. Segon, per realitzar el dit Pla Rigol —per claredat utilitzo aquesta expressió— què pensa fer el Consell Executiu? Hi ha la qüestió del control dels frauds en el subsidi d'atur; hi ha la qüestió del treball clandestí, que s'ha d'impedir, d'aquells treballadors que no estan donats d'alta per les empreses; el treball clandestí d'estrangers —i em refereixo a estrangers que no siguin refugiats polítics— que no estan en condicions regulars; la persecució —que és necessària— de les empreses que creen professionals de l'atur pel procediment de, després de tenir els treballadors contractats durant sis mesos donats d'alta, passar-los a l'atur i, al cap d'un temps, tornar-se'ls a quedar reduint-los el sou a un cinquanta per cent; la qüestió de les brigades de treball per als aturats que estan cobrant subsidi. Ja sabem, evidentment, que hi ha treballs al camp que ningú no vol fer, però és evident que la societat no es pot permetre que treballadors subsidiats estiguin sense ajudar i sense aportar la seva acció a la construcció general. En tercer lloc, què pensa fer el Consell Executiu per la joventut sense treball? Problema terrible, aquest!, relacionat amb el model de creixement. No puc comentar totes aquestes qüestions. Sobre les Cambres Agràries, aquests organismes antidemocràtics que han de desaparèixer, haig de tornar a les mateixes paraules que vaig pronunciar ja en aquesta tribuna en el debat del 24 d'abril. La Generalitat té competència exclusiva en Agricultura. «Exclusiva» vol dir exclusiva. No és cap argument dir que l'Estatut exigeix Cambres de Comerç, Cambres d'Indústria, etc. i no fa cap referència a les Cambres Agràries. Aquesta interpretació no l'acceptem. En tot cas, que ho digui el Tribunal Constitucional, que és aquesta la interpretació que cal fer. El senyor President de la Generalitat ens va dir, el dia 24 d'abril, que volia demanar un dictamen jurídic al Consell Consultiu. Hem de dir-li que l'Estatut només fa preceptiu aquest dictamen en el cas de recurs d'inconstitucionalitat (article 41 de l'Estatut). I no és aquest, el cas. Hem de dir, des d'ara, que no acceptarem cap dictamen d'un servei de la Generalitat sobre això. L'Estatut és claríssim. Fins i tot, fa uns dies, el mateix Ministre, senyor Lamo de Espinosa, a Lleida, va dir que les dues interpretacions sobre aquesta qüestió eren possibles i que ell, el Ministre, no n'imposaria cap. Què espera, doncs, el Consell Executiu per liquidar les Cambres Agràries? Unes paraules sobre la qüestió de l'aigua, un problema gravíssim; no és estrany que, al llarg de tot el discurs d'ahir del senyor President de la Generalitat, aquest tema hagués estat present. A nosaltres ens preocupa especialment el transvasament dels canals del Delta de l'Ebre, el que a la Premsa se'n diu el «minitransvasament» de l'Ebre. Ara no podem entrar a fons en el tema, no tinc temps de cap manera, però dic que el nostre Grup reclama un debat aprofundit sobre aquesta qüestió, i el reclamem, primer, perquè és la primera vegada que es fa

un transvasament de l'Ebre, i això posarà un precedent, i cal absolutament que amb el nostre debat en aquesta Cambra ens avancem al debat que hi haurà al Congrés de Madrid. En segon lloc, perquè el transvasament ha de servir tots els sectors afectats —població, agricultura i indústria—, i no acceptarem de cap manera que la indústria en resulti privilegiada, tingui un tractament de preferència. El retrocés de l'agricultura tindria una incidència terrible en l'augment del cost de la vida. I a més, no es pot deixar que un parell de multinacionals, perquè poden pagar, deixin morir la resta d'aquelles comarques. En tercer lloc, la nostra preocupació és gran perquè, ahir, vam sentir dir que caldrà dir a certa gent que se'n vagi de la terra on viuen. Cal absolutament trobar-hi solucions. No podem restar indiferents davant l'accentuació dels desequilibris regionals. La gent ha de poder viure en el seu país, si ho vol. I, en resum, i ja que es tracta d'orientació política general, voldria dir que el que voldríem és que Catalunya no es limités a seguir camins fressats, copiats de la resta d'Espanya o de l'Europa Occidental, o d'on sigui. Voldríem que Catalunya fos una Catalunya imaginativa, creativa, que trobés les seves pròpies solucions, les nostres, a aquests problemes que a tot el món estan plantejats: el creixement econòmic, la qualitat de la vida. I això vol dir que Catalunya ha de connectar-se amb si mateixa, i aquest retrobament únicament és possible essent fidels a les arrels. Però també cal tenir l'audàcia de construir una societat progressista, justa i igualitària.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria respondre amb unes poques paraules però precises a les qüestions que ha plantejat el Diputat senyor Vicens, representant de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Jo vull interpretar que el que demanava el senyor Vicens era precisament que definíssim els criteris, la filosofia amb què s'estaven negociant els traspassos d'ensenyament.

Saben els senyors Diputats que el marc en què s'estan negociant aquests traspassos són la Constitució i l'Estatut. L'Estatut, en l'article 15 —em permetran que els el repeteixi— dona a la Generalitat la competència plena per a la regulació i administració de l'ensenyament en tota la seva extensió, nivells i graus, modalitats i especialitats, en l'àmbit —s'entén territorial— de les seves competències sens perjudici d'allò que disposen l'article 27 de la Constitució i lleis orgàniques que conformen l'apartat 1 de l'article 81, segons el que desenvoluparà, de les facultats que atribueix a l'Estat, al número 30 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució, i d'alta inspecció necessària per al seu compliment i garantia.

Això de la competència plena és l'única vegada que l'Estatut s'hi refereix, i, per tant, quan es demanen els criteris amb què es negocien els ensenyaments, cal establir què entenem nosaltres per competència plena, aquesta competència que no és exclusiva. I nosaltres entenem que no és exclusiva perquè l'Estat reté alguna competència, aquestes competències a què em referia abans. Per tant, el que cal és precisar quines són les competències que l'Estat es reserva i que impedeixen que la competència si-

gui totalment exclusiva. No es tracta, per tant, de definir, en primer lloc, quines són les competències de la Generalitat, sinó que les competències de la Generalitat són totes, amb l'excepció de les que l'Estatut reserva a l'Estat. L'Estatut estableix que la limitació són les lleis orgàniques que conforma l'apartat 1 de l'article 81. I aquestes lleis orgàniques per les quals es desenvolupa fonamentalment són tres: la Llei de Centres ja aprovada, la Llei de Finançament de l'Ensenyament i la Llei d'Autonomia Universitària, per a l'apartat 10 de l'article 27. Tot allò que en aquestes lleis orgàniques no sigui competència exclusiva de l'Estat ha de ser transferit a la Generalitat. I precisament la Disposició Addicional de la Llei de Centres deixa en exclusiva a l'Estat l'ordenació general del sistema educatiu —i nosaltres hem de prendre totes les garanties perquè sigui general—, la fixació dels ensenyaments mínims —i hem d'obtenir les garanties perquè siguin només els mínims—, i la regulació de les altres condicions per a l'obtenció, expedició i homologació de títols acadèmics i professionals vàlids a tot el territori espanyol. L'altre inspecció, que ha de ser definida en aquesta llei, és per naturalesa diferent de la inspecció —avaluació en el control dels centres. Aquesta és la inspecció ordinària, i aquesta inspecció ordinària ens ha de ser totalment transferida. Per tant, el que es reserva l'Estat és l'ordenació general, i ho repeteixo, general, del sistema educatiu, la fixació dels ensenyaments mínims, els mínims, i la regulació de les altres condicions per a l'expedició de títols, i l'Estat ha de crear l'alta inspecció. És amb aquest criteri maximalista de només atribuir a l'Estat les competències que li donen l'Estatut i la Constitució i les lleis que la regulen que la Comissió Mixta de Traspassos està desenvolupant la seva tasca i és amb aquest criteri maximalista que hi estem treballant.

Es referia el Diputat senyor Vicens als problemes que comporta la catalanització del nostre sistema educatiu, i ens preguntava per la gestió que s'havia de realitzar, que s'estava fent, i, en concret, pel problema del reciclatge. Nosaltres, en aquest camp, hi hem trobat dificultats serioses. És molt difícil remeiar amb poc temps, amb pocs mesos i amb pocs anys el resultat d'un treball efectuat per l'Estat espanyol durant segles. És molt difícil de vèncer amb poc temps el resultat d'una persecució de quaranta anys. I, per tant, nosaltres, en aquest procés de catalanització, ens hem trobat amb les dificultats naturals que comporta allò a què abans m'he referit. Per exemple, els haig de dir que a l'escola pública de la demarcació de la província de Barcelona només el 32% del professorat és catalanoparlant, el 8% no ho és però sap expressar-se en català; el 36% l'entén però no el parla, i un 24% no el comprèn. És a dir, hi ha un 60% dels professors de l'EGB avui a la província de Barcelona, que no pot ensenyar el català perquè ni tan sols no el parla. Per això, el nostre esforç principal és, i ha de ser, el del reciclatge. El senyor President deia que durant el curs passat més de nou mil mestres s'hi havien inscrit. I nosaltres esperem que aquests cursos de reciclatge que fa dos anys que funcionen en col·laboració amb els instituts de ciències de l'educació de les dues universitats prossegueixin, i estem convençuts que aquesta operació, en definitiva, ha de produir un millorament i que el nombre de

professors que hi passin s'ha d'incrementar.

No voldria deixar de fer esment de la part important d'aquest reciclatge que es realitza mitjançant les escoles d'estiu. Saben les senyores i els senyors Diputats que la Generalitat durant aquest any ha aollit, una vegada més, patrocinant-les, aquestes escoles d'estiu. Aquesta xarxa, que aquest any ha arribat a setze, s'ha estès, en relació amb l'any anterior, i són escoles d'estiu que es fan amb uns criteris de descentralització geogràfica i que ajuden a la tasca de la realitat que presideix tota la nostra intervenció.

Hem arribat a l'extrem límit d'utilització del professorat catalanoparlant, dels nostres titulars. El setembre de l'any 1979, es van esgotar els professors de català disponibles, i ara ja no en tenim a l'EGB, i es van incorporant tots els llicenciats en català al batxillerat i a la formació professional. Tant és així, que en el recent decret que ha publicat la Generalitat de Catalunya hem hagut d'autoritzar transitòriament que ensenyin el català i en català tots els professors catalanoparlants de l'EGB, encara que no tinguin els diplomes que els habilitin per a aquesta tasca. Al batxillerat no pot ser així, perquè el nivell d'especialització és massa alt. En resum, senyores i senyors Diputats, hem arribat al límit quant al professorat. Hem d'esperar els fruits del reciclatge i de les noves promocions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Vicens... Perdó, primer els membres del Consell. El Conseller d'Agricultura, el senyor Carol, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, podré ésser breu i concret perquè la pregunta que ha estat feta o l'allusió al meu Departament ha estat molt concreta i molt precisa.

En primer lloc, haig de manifestar que ahir, implícitament, el President esmentà les Cambres Agràries, ja que va optar pel camí de definir el que, en principi, no era traspassable (FORPPA, SENPA i les estacions fitosanitàries), cosa que volia dir que ja quedava implícit que les Cambres Agràries eren preferencials en aquestes transferències. S'ha seguit el camí, primer, de traspasar aquells estaments que generen inversions a Catalunya (ICONA i IRYDA), i de manera immediata les Cambres Agràries han d'ésser traspassades. Aleshores, la resposta es pot resumir en tres temps. Primer temps: estem plenament d'acord amb la urgència, i s'està fent ja, de tractar d'aquesta transferència. Una vegada feta aquesta transferència, hi ha un segon temps: l'adequació d'aquests serveis agraris, l'ha de fer la Generalitat a Catalunya i per a Catalunya i de manera catalana. Un últim temps: no cal de cap manera que siguin confosos, i no es poden confondre, els camps d'actuació d'aquests serveis agraris amb els que corresponen al món sindical agrari. Res més.

El Sr. PRESIDENT: El Sr. President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo deixo per a després, per al final, una sèrie de respostes a les intervencions que hi ha hagut fins ara i també moltes, o algunes, millor dit, de les observacions que ens ha fet el Dipu-

tat senyor Vicens, al qual, com a tots, agraeixo les crítiques que ens ha fet i també, naturalment, encara més, algunes valoracions positives. Però hi ha una cosa que sí que he de dir ara. I he de dir que a mi em sap greu, i em sap molt de greu, que es facin certes interpretacions. Òbviament, crec jo, sense necessitat de primfilar massa, es veia clar que jo no demano a ningú, tot al contrari, que se'n vagi de la seva comarca, de la seva terra. És evident que jo això no ho demanava ahir. I sobretot no ho demanava pensant concretament en la comarca que jo ja tenia, diguem-ne present quan parlava d'això, que eren, exactament, les Garrigues. No demanava això. El que vull és trencar la hipocresia que hi ha. Hi ha una enorme hipocresia sobre aquests temes, una mica sobre tots, no? És a dir, la nostra classe política de vegades demana una cosa quan s'està en un lloc i una altra quan estem en el lloc del costat. I és això el que hem de trencar, i de vegades ho hem de trencar potser amb un punt de brutalitat. Jo recordo, i voldria que quedés clar, amb elogi, que fa molts anys, deu anys potser, un Diputat socialista en l'actual Parlament de Madrid, —i ho repeteixo, no hi ha cap crítica sinó al contrari, crec que va fer un servei positiu— va dir que a Catalunya hi havia una pila de comarques que haurem de tancar; les haurem de tancar si no es pren —i ho explicaria ell— tota una sèrie de mesures de política territorial que ho impedeixin; però si les coses segueixen com fins ara, les haurem de tancar. És evident que aquell home no volia dir que ell volia tancar comarques, ans al contrari, feia un crit d'atenció, i crec que li ho hem d'agrair en el sentit de dir: si seguim com fins ara, haurem de tancar comarques.

I aleshores, jo, el que vull dir és que hi ha tota una sèrie de comarques, i concretament algunes comarques lleidatanes, que no podem seguir tergiversant. No es pot fer això d'anar passant la pilota, i, de fet, si aquí hi haguessin —jo no sé les senyores i els senyors Diputats què en pensaran— els representants d'alguns pobles, dirien: «A nosaltres ens van passant de l'un a l'altre i ningú no s'encara amb el problema i ens hi hem d'encarar.» I no és gens fàcil, perquè, senyores i senyors Diputats, es parla molt de solidaritat, però n'hi ha poca. N'hi ha poca. I des de la Presidència de la Generalitat, des d'un bon lloc, per desgràcia, es pot constatar que n'hi ha poques, que el poble que té aigua aquí no la vol deixar passar al poble que hi ha a sota. Això constantment. I el que no podem fer és anar al poble que té aigua i dir: «A vosaltres, ningú no us prendrà l'aigua», i anar al poble que hi ha a sota, que no en té, i dir: «A vosaltres jo us portaré l'aigua.» Això no es pot fer. I no dic pas, evidentment, que el senyor Vicens ho hagi fet, perquè no hem consta que ho hagi fet i estic segur que no ho ha fet. Simplement parlo ara en termes generals.

El que dic és que hi ha unes comarques que ens vénen, i vénen a mi —gent de Sarroca, per exemple, un poble ben típic d'aquesta zona de les Garrigues—, i diuen: «Escolti, President, es resol això o ens n'hem d'anar.» I nosaltres —no nosaltres, ni jo, ni cap de vostès, vull dir, en general, el país, els representants del país— no els podem dir: «Ja us ho anirem arreglant, en fi, ja ho estudiarem, l'any que ve, etc., etc.» Això no pot seguir així. Al nivell que sigui, al nivell de Consell Executiu o al nivell de Parlament, ens

ho hem de plantejar i hem de dir a aquesta gent que farem recs o que no en farem. I jo haig d'acabar dient que hem de tenir el coratge de dir a la gent el que es podrà fer. El que es podrà fer, que és complicat, perquè de passada he de dir que això no pot seguir així. Al nivell que sigui, a nivell de Consell Executiu, o a nivell del Parlament, ens hem de plantejar, i hem de dir a aquesta gent, si farem recs o no en farem. Jo haig d'acabar dient que hem de tenir el coratge de dir a la gent el que es podrà fer. El que es podrà fer, que és complicat, perquè de passada he de dir que fer recs, senyores i senyors Diputats, vol dir, de vegades, fer embassaments, que quedi clar. Aquella frase que es diu de vegades: «volem recs però no volem embassaments», de vegades, tècnicament no és possible, sigui dit de passada; però, en fi, aquest no és el tema d'ara. El que dic és que nosaltres amb coratge hem de dir a algunes comarques que realment estan en una situació molt dramàtica. I és per això que m'asseguraré de no ser mai interpretat així, perquè jo el que vull és simplement traslladar aquí, amb una expressió potser una mica forta, precisament aquest drama que es viu en aquests pobles, que els Diputats de la demarcació de Lleida coneixen perfectament; jo els voldria dir que el que no hem de seguir fent és allò que jo ahir deia, és a dir, seguir-los mantenint en una situació de semi-engany. Res més, jo espero que aquesta explicació haurà estat absolutament suficient. Per la resta, repeteixo, agraeixo la intervenció en allò que ha tingut de crítica, i també el que ha tingut de valoració positiva, naturalment, del senyor Vicens.

El Senyor PRESIDENT: Si cap altre membre del Govern no vol intervenir, donarem la paraula al Diputat senyor Vicens.

El Senyor VICENS: No utilitzaré, evidentment, els deu minuts. Al senyor Guitart li haig de dir que ens alegrem que la interpretació que ens fa ara de les crítiques paraules «competència plena» que figuren a l'Estatut siguin les que ell ha explicat, que l'Estat es reserva només l'ordenació general, l'ensenyament, els títols i l'alta inspecció. Interpreto que alta inspecció, una altra paraula crítica, vol dir inspecció sobre aquests dos altres elements que són els únics que es reserven però també voldria dir-li al senyor Guitart, que potser no... hagués hagut de mencionar les dificultats que l'Estatut de Centres Docents posa en la discussió d'aquests traspasos, perquè si no vaig errat, aquest Estatut de Centres Docents va ser aprovat amb els vots de la minoria catalana. Res més. Gràcies.

El Senyor PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, atesa l'hora i l'amplitud que va prenent el debat, proposo una curta suspensió de la sessió, de 10 minuts, tot preguntant que es respecti aquest interval de temps exactament. Se suspèn la sessió.

(La sessió s'interromp a dos quarts i tres minuts d'una i es reprèn a dos quarts i mig de dues del migdia.)

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, es reprèn la sessió. En nom meu i de la Mesa han d'excusar-nos d'haver allargat tant aquesta suspensió. La raó ha estat deguda al fet que s'han plantejat problemes sobre la

interpretació del paràgraf tres de l'article 119, i com que aquesta interpretació era important per a la continuació del debat, la Mesa l'ha discutida i ha arribat a la conclusió següent: primer, la rèplica del representant del Grup parlamentari a les intervencions del President de la Generalitat o dels Consellers, tindrà lloc després de totes les intervencions dels membres del Govern. És a dir, tal com hem fet anteriorment amb la intervenció del senyor Vicens, que no ha replicat immediatament, sinó després d'haver escoltat les intervencions de tots els membres del Govern. Segon, la rèplica podrà fer-la no necessàriament el representant del Grup que havia parlat anteriorment, sinó qualsevol representant del Grup; s'entén un qualsevol representant del Grup. I tercer, el temps global de rèplica, l'apreciarà el President aplicant l'article 119 i el criteri de proporcionalitat de l'article 63, apartat cinquè. Aquests són els criteris d'interpretació de l'article als quals ha arribat la Mesa. *(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)* El Diputat senyor Eduard Martín té la paraula per a una qüestió d'ordre. *(El senyor Ribó demana per parlar.)* El senyor Ribó a continuació, si no és que coincideixin en el que volen exposar.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Que digui el que vulgui, senyor President. Senyor President, una primera qüestió d'ordre per a deixar ben clar el criteri del nostre Grup que les coincidències convé que es produeixin parlant aquí i no per intuïció. De manera que si coincidim, coincidim, i no és dolent.

El Sr. PRESIDENT: No, senyor Martín, és que de les qüestions d'ordre, la Presidència entén que no se'n pot abusar, i és evident que el senyor Ribó tindrà la paraula si ell mateix aprecia que no hi ha hagut coincidència.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Molt bé, senyor President, llavors vaig a la qüestió d'ordre que efectivament volia plantejar, en relació amb la interpretació que ha fet la Mesa en ús del precepte reglamentari que la legitima per a fer-la. Per què aquesta qüestió d'ordre? Perquè nosaltres entenem, procedimentalment i políticament, la següent qüestió. Procedimentalment, en aquest debat és previst, en l'article 119, 1, 2 i 3, que el President de la Generalitat intervé, que a continuació els Grups intervenen durant mitja hora, que qualsevol membre del Govern, President de la Generalitat inclòs, poden intervenir per a contestar individualment qüestions concretes, i llavors diu el Reglament: «Aquest tindrà dret a una rèplica de deu minuts» quan li contestin individualment. Aquest exercici del dret, jo plantejo, senyor President, com a qüestió d'ordre, no va en relació amb els temes plantejats pel senyor President. ¿Es pot exercir quan es demana en ús del Reglament? Perquè, llavors, si el nostre Grup, quan ens toqui, és replicat per diversos Consellers, el nostre Grup podria demanar, a la rèplica o contesta de cada Conseller, la rèplica nostra, i tindriem un dret en el qual espero ser protegit pel senyor President. Nosaltres demanarem la rèplica a cadascuna de les intervencions dels Consellers, perquè així es diu en aquest article. Una altra cosa és que el representant del Grup en qüestió, no en aquest cas el nostre, vulgui fer una contesta global a les contestes individuals, perquè es parla de contestar individualment un dels que intervindrà, que és un tràmit diferent del tràmit final de resposta global per part del Pre-

sident de la Generalitat, o per part dels Consellers que judiqui més adients; rèplica global que llavors sí que exigeix, lògicament, una contesta o rèplica per part del Grup global. Per tant, la meua qüestió d'ordre és que en l'exercici del dret —tindrà dret, diu la lletra del Reglament, apartat tercer del 119— per part d'un Grup sol·licitant, ¿la rèplica a les contestes individuals dels Consellers serà protegida per la Presidència?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Ribó creu que la seva qüestió d'ordre no és idèntica a la que planteja el senyor Martín? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyors Diputats, nosaltres creiem que per la vivesa del debat i per la seva especialització en moltes de les temàtiques aquí presentades al discurs del President de la Generalitat, i per la informació que s'ha de derivar d'un debat parlamentari, és important fer una interpretació diferent del Reglament per a aquest problema. El mateix Consell Executiu fa ús de la facultat de poder intervenir mitjançant qualsevol dels Consellers durant el curs del debat. Nosaltres creiem que els Grups també han de poder fer ús d'aquesta facultat, i el com ens ve marcat també pel Reglament. Es pot replicar, i aquí coincideixo amb el Diputat senyor Eduard Martín, a cada Conseller, article 119, però, fins i tot, no hi ha obligació que la resposta a cadascun dels Consellers la faci el mateix Diputat que ha intervingut inicialment en nom del Grup, sinó que aquest, d'acord amb l'article 63.4, prèvia comunicació a la Presidència, pot cedir el seu torn d'intervenció. Això sí, amb temps proporcional, tal com s'ha dit a les normes adoptades per la Mesa, etc. Nosaltres afegiríem que, per tradició parlamentària, caldria donar aquesta interpretació al Reglament, per a facilitar, repetim, la vivesa o la informació dels debats.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'una interpretació del Reglament que ha estat feta per la Mesa, d'acord amb el que estableix el mateix Reglament, i, evidentment, mentre no n'hi hagi d'altra —qualsevol interpretació és revisable, o qualsevol acord no vol dir que sigui definitiu; a la llum de nous arguments es pot modificar—, però, mentre no n'hi hagi d'altra, la interpretació que hem d'aplicar és la que jo he anunciat abans als senyors Diputats. Aleshores, continuem el debat d'acord amb aquesta interpretació...

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: El meu Grup crec que no ha tingut contesta a la seva pregunta. L'exercici del dret a replicar un per un als Consellers, i el President de la Generalitat, que intervinguin, ¿serà protegit pel senyor President, sí o no?

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, la Mesa ha interpretat el paràgraf següent del Reglament en la forma que he dit. Diu: «Quan contestaran individualment a un dels qui hi intervindran, aquest contestarà —es refereix al President de la Generalitat i als Consellers—, aquest tindrà dret a una rèplica de deu minuts.» Hem entès, doncs, que el que havia de replicar era una persona i que hi havia una sola rèplica a tots els membres del Govern. Aquesta és la interpretació, revisable potser, potser

errònia, però és la interpretació que ha donat la Mesa al Reglament. Per tant, és evident que, contestant concretament al senyor Martín, després de la intervenció d'un Grup i de les intervencions que hagi donat lloc, que doni lloc això als membres del Govern, el representant del Grup només podrà prendre la paraula acabades totes aquestes intervencions. I, a vegades, tindrà dret, per tant, a una sola persona a fer la rèplica, i sobre el temps aquest global de rèplica, la Mesa ha entès que havíem de tenir en compte l'article 119, però també l'article 63.5, i que, per tant, es podia apreciar el temps global que corresponia a aquesta rèplica, d'acord amb el nombre d'intervencions que hi hagués fet el Govern. Aquesta és la interpretació actual; repeteixo que la Mesa pot fer-ne una altra en qualsevol moment, si creu que realment aquesta vegada no ha estat encertada. Però si continuem el debat, hem d'aplicar aquesta interpretació.

(El Senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, només per a expressar la nostra formal protesta per aquesta interpretació, perquè llastimosament un tema d'aquest Reglament progressiu i important —debats polítics— s'ha restringit, i no tindrem debat, sinó, en tot cas, una preeminència del Govern en el tractament de les diferents qüestions.

(El Senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres continuem insistint...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, si vol pujar aquí, així potser el...

El Sr. RIBÓ: Un tema és el temps de les intervencions, i un altre, el de les divisions d'aquestes per decisió pròpia del Grup. Si més no, nosaltres volem fer ús de l'article 26 del Reglament, que diu «que tot Grup parlamentari discrepant d'alguna decisió de la Mesa, podria sol·licitar-ne la seva reconsideració». Demanem ara, formalment, la seva reconsideració.

El Senyor PRESIDENT: L'article 26, en efecte, dona dret a qualsevol Grup parlamentari de demanar la reconsideració d'una decisió adoptada per la Mesa. Aleshores, en aplicació d'aquest article, ara mateix la Mesa reconsiderarà la seva, és a dir, el seu acord anterior. No obstant això, tenint en compte que l'hora és tan avançada, i el temps que pot durar aquesta discussió, crec que és preferible suspendre la sessió fins a aquesta tarda, a dos quarts de cinc. Se suspèn la sessió. *(Són dos quarts i dos minuts de dues del migdia.)*

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. *(Pausa.)* Immediatament després d'acabada la reunió d'aquest matí, s'ha reunit la Mesa per la qüestió de la interpretació que cal donar a l'article 119, paràgraf 3. La Mesa ha considerat que aquesta era una qüestió complexa i que el text autoritzava diferents lectures; que hi havia diverses interpretacions possibles i que, per tant, calia veure quina podia ser la més operativa des de tots els punts de vista. Per tant, ha decidit que, per a la sessió actual, admetriem la interpretació, de la qual donaré compte seguidament, sense que això hagués de significar forçosament un precedent. Acabada aquesta sessió, la Mesa valorarà, en vistes del resultat d'aquest debat, si realment és oportu

tú considerar aquesta interpretació com a definitiva, almenys definitiva mentre no es decideixi altra cosa, o bé si cal procedir a un nou examen de la qüestió i proposar-ne una altra. La interpretació que ha decidit la Mesa és la següent: s'interpreta l'article 119.3 en el sentit que, quan es parla en singular del que ha intervingut i del que té dret de rèplica, s'ha d'entendre el Grup parlamentari i no un Diputat en particular, i de la mateixa manera s'entén que el Govern, el President de la Generalitat i els Consellers, formen des del punt de vista de l'aplicació d'aquest article un conjunt tots ells. En aquestes condicions, la Mesa considera com a interpretació a aplicar en aquest debat, les tres normes següents: primera, la rèplica a què tenen dret els qui han intervingut després de la resposta del President de la Generalitat o dels Consellers es farà després que s'hagin efectuat totes les intervencions del Govern; segona, el temps de rèplica, atribuït, doncs, al Grup, no serà superior a tantes vegades 10 minuts com hi hagi hagut intervencions per part de membres del Govern, i, tercera, la rèplica podrà ésser feta per Diputats diferents del Grup, però, si intervé més d'un Diputat, cada un dels que intervinguin no podrà parlar més de 10 minuts com a màxim. *(Pausa.)* El Sr. Martín?

El Sr. MARTÍN: Una qüestió d'ordre, senyor President. El nostre Grup es congratula de la interpretació condicional que la Mesa ha fet de l'article 119.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies en nom de la Mesa. Queda, doncs, entès que, en la continuació del debat, aplicarem aquestes tres normes i que un cop hagi acabat aquest debat, en una reunió posterior, la Mesa decidirà si aquesta interpretació ha de considerar-se també vàlida per a debats posteriors. Continuant allí on havíem interromput el debat aquest matí, té ara la paraula el representant del Grup parlamentari de Centristes, que serà el Diputat senyor Anton Cañellas.

(Pausa.)

El Sr. CAÑELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Des d'un punt de vista formal, l'exposició feta ahir per l'Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, ha tingut el gran mèrit de subratllar públicament la importància del Parlament de Catalunya. Efectivament, aquest Parlament, on han de néixer les lleis que regeixin la nostra comunitat política, ha de rebre oportuna i completa informació sobre els propòsits i les realitzacions del Consell Executiu. El Grup Centrista del Parlament, en nom del qual tinc l'honor de parlar, i després d'haver escoltat amb profunda atenció les paraules de l'Honorable President de la Generalitat, constata amb satisfacció l'existència d'una sèrie de punts d'acord amb els nostres objectius programàtics. Tenim la ferma voluntat d'omplir de continguts el nostre Estatut d'autonomia, i hem pogut comprovar, tant nosaltres com la resta dels membres d'aquest Parlament, que és també aquesta la voluntat del Consell Executiu. Senyores i senyors Diputats, hem de consolidar Catalunya; i per això vam votar afirmativament, si bé no incondicionalment, la candidatura de l'Honorable senyor Jordi Pujol a la Presidència de la Generalitat. El nostre país s'havia de governar, i s'havia de governar d'una forma que representés fidelment els Grups majoritaris que, naturalment, van sortir de les urnes electorals. Perquè volem fer Catalunya,

hem tingut una presència activa en la Comissió Mixta Estat-Generalitat, hem tingut una presència operativa i, m'atreveiria a dir, hem tingut una presència decisiva. El procés polític que ha tingut lloc a la resta de l'Estat Espanyol durant les darreres setmanes, ha estat molt positiu per a Catalunya. Ha quedat palesa la voluntat decidida del Govern de l'Estat, d'avançar enèrgicament vers les autonomies de les nacionalitats i regions. A casa nostra, això ha significat la desaparició definitiva dels re-cels que alguns encara mostraven. Ja ningú no pot dubtar de quina és en realitat l'actitud del Govern de Madrid a aquest respecte. Pel que fa referència als Centristes de Catalunya, hem actuat amb eficàcia en aquest procés d'entesa, que instaura un clima més constructiu, més col·laborador i, en darrer terme, més realista. El programa d'actuació política i legislativa que ens ha proposat el Molt Honorable Senyor President de la Generalitat és un programa dens i ambiciós. Nosaltres, els Centristes de Catalunya, hem d'assenyalar que hi tenim molts punts d'acord i que, en línies generals, mereix la nostra conformitat. De tota manera, creiem que, atès que el debat objecte del dia d'avui és per a la orientació general del Consell Executiu —per a tota la sessió d'aquesta legislatura—, fóra útil i convenient, i així ho hem fet, de posar de manera ben palesa un conjunt de matisacions, de puntualitzacions, d'oblits i també de desacords amb el programa que ens ha ofert el Consell Executiu. Si apellem al realisme, cal coincidir amb el senyor President de la Generalitat, que el seu programa quadriennal no podia complir-se del tot, en els cinc mesos de Govern que portem fins ara. Forçosament, les coses que queden per fer són molt més nombroses que les ja fetes. Això, tanmateix, no ens eximeix de manifestar la nostra opinió fundada sobre el que s'ha començat a portar a la pràctica, o sobre el que se'ns manifestà durant la sessió del matí d'ahir. En la primera part del seu discurs, l'Honorable senyor Pujol ens ha fet una enumeració molt completa dels traspassos que fins ara s'han realitzat. Sobre el tema en qüestió, voldriem fer alguns comentaris. En primer lloc, és convenient distingir entre traspassos de serveis i les atribucions atorgades a Catalunya a través de la Constitució i del nostre Estatut d'Autonomia. Aquestes atribucions, estrictament parlant, les competències de Govern, ja existeixen des del moment de l'aprovació dels textos constitucionals corresponents. En canvi, són els traspassos de serveis, és a dir, l'assumpció plena, per part dels òrgans autònoms, de les competències plenes o exclusives que els pertoquen, són els traspassos de serveis, repeteixo, els que constitueixen l'objecte de les negociacions, al si de la Comissió Mixta Estat-Generalitat. Aquesta distinció entre competències, d'una banda, i traspassos de serveis, d'altra, té importants conseqüències polítiques. La negociació a la Comissió Mixta ha d'anar per carrils pràctics, i no encallar-se per qüestions de principis. Sobre els principis, hi ha un acord de base. El que fa falta, ara, és conjugar la lògica acceleració del procés de transferències amb la necessitat d'instrumentar, pràcticament, l'exercici de les nostres competències. La nova urbanització territorial de Catalunya ha d'estructurar-se, per mandat de l'article 5 de l'Estatut, en municipis i comarques, si bé es poden

crear demarcacions supracomarcales, sense perjudici de l'organització de la província com a entitat local, també de conformitat amb el mateix article. Sense necessitat d'aprofundir en aquest tema, de moment, que és vital per a qualsevol país, creiem que s'imposa una primera consideració, que voldriem deixar ben assentada, i que és la nostra oposició a crear massa nivells de demarcacions territorials. És a dir, que, independentment del seu nombre i competències, s'imposa la refosa de la província i de les dites demarcacions supracomarcales. Una vegada més hem d'assenyalar que totes les entitats territorials, i així ho estableixen la Constitució i l'Estatut, hauran de tenir la seva pròpia autonomia, i aquest concepte inclou, sempre, un marc de competències pròpies i exclusives, i els mitjans necessaris per a exercitar-les. Tot això sense perjudici que, per delegació, hom pugui ostentar altres competències que són pròpies d'altra gent. De no fer-ho així, correm el risc de substituir un centralisme per un altre, una font d'intervencionisme per una altra. No és convenient menysprear la tècnica de la delegació de funcions, perquè, i cal afirmar-ho rotundament, aquesta és la tendència dels països occidentals democràtics, en el present moment històric, i perquè aquestes són les recomanacions del Consell d'Europa. I això és vàlid pel que es refereix a tots els ens locals —municipis, comarques i òrgans supracomarcales—, perquè tots necessiten un reconeixement fàctic de la seva autonomia funcional i financera. Dintre del respecte a la realitat del país i a les seves comarques naturals, i l'important precedent històric que significa el decret del President de la Generalitat del 27 d'agost de 1936, mitjançant el qual s'implantava la divisió territorial de Catalunya, s'ha de tenir en compte que la revolució tecnològica produïda pels mitjans de comunicació... i de transports durant els últims quaranta-cinc anys, la incidència que això ha tingut sobre el conjunt de factors socio-econòmics i els profunds canvis que s'han produït en els medis demogràfics i econòmics durant aquest lapse, tot exigeix que a l'hora de concebre la nova organització territorial de Catalunya s'haurà d'estudiar tècnicament i, per tant, d'una manera desapassionada, a fi que sigui un nou i important estri, però de cap manera un impediment greu per a la reconstrucció política, social i econòmica de Catalunya. Tot això permet remarcar que la lògica inherent al tema l'estricta interpretació dels textos constitucional i estatutari exigeixen reconèixer plena autonomia des de la Generalitat, i no com un simple procés de descentralització, desconcentració o delegació de funcions, als ens locals, comarcarls i supracomarcales.

Per aprofundir en el que se'ns ha dit sobre el projecte de llei de l'Estatut interior de Catalunya, ens felicitem que el Govern ja ho tingui a punt i esperem que ens el doni a conèixer pel canal que consideri més adequat. Si guí quin sigui el canal elegit, es tracta d'una qüestió d'interès públic i urgent. El funcionament viable de les institucions d'autogovern reclama aquesta llei institucional que ens hem d'atorgar nosaltres mateixos. Constatem que no s'ha esmentat el tema de la nova llei electoral, que també ha de ser una peça fonamental de la nostra institucionalització. Es tracta d'un projecte de llei que requereix especial atenció per tal d'aconseguir una equilibrada re-

presentació de tots els territoris catalans, sense beneficiar-ne ni marginar-ne. En el sector legislatiu, els Centristes de Catalunya considerem que l'estudi i la promulgació d'una llei d'administració local constitueix una altra tasca urgent durant els propers mesos. Aquesta nova llei ha d'instaurar, com ja hem assenyalat, la convenient autonomia dels municipis i de les comarques, creant els imprescindibles ens supracomarçals. Centristes de Catalunya, respecte a aquestes tres lleis importants per a Catalunya, aprofitem la invitació del President de la Generalitat per a col·laborar en la seva elaboració i estem disposats a contribuir-hi amb el major interès al servei de la reconstrucció nacional de Catalunya, donada la importància que tenen per al nostre desenvolupament institucional.

En l'exposició de l'Honorable President s'ha dedicat l'atenció necessària als temes relacionats amb l'ensenyament i la cultura. Coincidim en el que s'ha dit en parlar de la positiva conjunció d'esforços entre Generalitat, molts ajuntaments i els quatre delegats del Ministeri d'Educació a Catalunya. Aquesta conjunció ha permès un començament de curs en condicions normals. Trobem a faltar-hi, en canvi, un adequat tractament de la qüestió de l'ensenyament lliure. La Generalitat no pot oblidar que des de sempre les institucions docents i culturals no estatals, lliures, han desenvolupat a Catalunya una funció social de primer ordre. Per això, qualsevol política educativa catalana, juntament amb un millorament dels centres públics, en particular dels nivells obligatoris, té l'obligació d'estimular i ajudar de forma decidida els centres lliures, als quals accedeix un percentatge elevadíssim d'alumnes que pertanyen a totes les classes socials.

A més dels centres d'ensenyament general bàsic i d'ensenyament mitjà, cal donar tot el suport necessari als centres de formació professional, tant administrativa com tècnica. L'exercici pràctic del principi d'igualtat d'oportunitats implica en tots els casos la salvaguarda del dret d'escollir el centre més idoni, d'acord amb les necessitats i les preferències de cadascú, i l'exercici d'aquest dret irrenunciable no pot representar un cost econòmic insuportable per als pares. Em permeto recordar, senyores i senyors Diputats, que parlo d'un problema que afecta cada dia més un gran nombre de treballadors de classe mitjana i de classe obrera.

La defensa de la catalanitat va ser, com ens ho recordava l'Honorable President, un dels tres eixos del seu discurs programàtic del 22 d'abril d'enguany. L'actual Govern de la Generalitat no trobarà aliat més convençut i més disposat a la feina, en aquest terreny, que el Grup Centrista. L'ensenyament en català i l'ensenyament del català són qüestions prioritàries. Cal reequilibrar l'ús de la llengua catalana, que encara es troba en una situació d'inferioritat injustificable. Creiem que l'esborrany de llei sobre l'ús lingüístic a Catalunya presentat pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat pot servir com a document de base de treball per a avançar en aquest sentit. Tal com afirma el preàmbul d'aquesta proposició de llei, el restabliment del català al seu lloc de llengua pròpia de Catalunya és un dret i un deure inalienables del poble català que ha d'ésser respec-

tat i protegit per l'Administració de l'Estat. Això justifica que la nostra llengua pròpia sigui apresada del si de la societat catalana per tots els seus ciutadans i per tothom que aspiri a integrar-s'hi plenament. Precisament perquè compartim totalment aquests principis, i perquè reconeixem en carn pròpia el que significa la discriminació lingüística, hem de tenir molt en compte, ara que han canviat radicalment les circumstàncies que relegaven l'ús normal del català, la necessitat de no permetre en el futur cap mena de discriminació per raons lingüístiques o culturals, introduint en la llei les garanties necessàries de cara al compliment escrupolós de la cooficialitat de totes dues llengües.

Esperem amb molt d'interès, en el termini molt breu que se'ns ofereix, quines seran les línies bàsiques de la política de recerca científica que proposa la Generalitat. També aquí nosaltres voldríem proposar una alternativa viable. Si la política de recerca científica continua fent ús exclusiu dels canals tradicionals d'investigació, les nostres possibilitats d'acció continuaran essent molt mígrades. En canvi, si s'aprofiten el potencial i les necessitats d'investigació de les indústries existents a Catalunya, podrien fer-se passos de gegant en el camp de la investigació aplicada. Aquesta seria l'ocasió òptima per a posar fi al recíproc desconeixement entre indústria pública o privada i departaments de recerca de molts centres d'ensenyament superior. La col·laboració entre ambdues menes d'institucions és possible i és desitjable en benefici mutu i en benefici de Catalunya. Suposem, en aquesta línia, la creació d'un Institut Català d'Investigacions Aplicada, que coordini les necessitats i els mitjans disponibles de casa nostra i que serveixi per a integrar els esforços que fins ara no s'han conjugat suficientment.

Ens hauria agradat que el President hagués parlat més de la joventut. Tenim l'obligació de transmetre a les properes generacions una Catalunya pròspera i una Catalunya amb voluntat de ser. Aquest compromís, ens el demana, de forma molt especial, la joventut del nostre poble. Els problemes dels joves no es limiten a la consecució d'un lloc de treball digne i justament remunerat, encara que l'obtenció d'això ja representaria una contesta decisiva. L'atur afecta especialment aquest sector, condicionant-lo precisament en un moment clau de la seva existència. Cal posar en pràctica els instruments necessaris per a assolir una plena utilització del potencial de la nostra joventut. Abans d'ingressar en el món laboral, s'ha preparat de la forma adequada en els centres de formació humanística, tècnica i professional més adients lliurement escollits. Però, a més a més, la joventut ens reclama uns objectius clars, definits, que valguin la pena. No queda satisfeta quan contempla una societat com la que molt sovint avui li oferim, en la qual els interessos comunitaris i el desig immoderat de consum rebaixen de forma paradoxal l'autèntica qualitat de vida i, fins i tot, la supervivència de la humanitat.

La pràctica esportiva no és luxe sinó una necessitat reconeguda de tots. Malauradament, molt sovint l'interès per l'esport s'ha de reduir en el seu vessant d'espectacle de masses i no a l'exercici físic imprescindible a totes les edats. La tasca de reequipament esportiu ha de permetre un equilibri entre totes les regions del nostre territori, co-

marcalitzant els centres esportius, creant possibilitats que a tot arreu de Catalunya es puguin practicar els principals esports individuals i col·lectius. Eixamplarem, així, la rica tradició esportiva catalana, que fins ara s'ha concentrat excessivament en llocs molt determinants i no ha pogut estendre's a molts indrets que posseeixen totes les condicions d'infraestructura requerides per la pràctica de l'esport.

La societat en la qual vivim utilitza en percentatge creixent uns mitjans de comunicació de masses que determinen en molts casos la forma de viure i de pensar d'un gran nombre de persones. La Generalitat, quan de mani intervenir en aquests mitjans de comunicació, especialment el mitjà televisiu, estarà aspirant a exercir una de les competències que li atorga l'Estatut d'Autonomia. Aquest exercici no implica una actitud monopolista, ni ha de servir per a instaurar un cert dirigisme. El mateix pot afirmar-se de la necessària regulació de les emissores de ràdio en freqüència modulada, instrument que serà d'especial utilitat a les comarques catalanes. La importància social d'aquests mitjans de comunicació requereix de forma imprescindible la creació d'una Comissió parlamentària de control de mitjans públics de comunicació social que vetlli per la seva adequada utilització.

Pel que fa referència a la política social, el contingut del discurs ha estat molt insuficient. Creiem que, com a mínim, s'haurien hagut de tractar els temes següents: ordenació, reglamentació i autogovern de les institucions sanitàries; reestructuració de la sanitat rural, donant especial relleu a la problemàtica de les zones deprimides de Catalunya; protecció, assistència i recuperació de minusvàlids psíquics i físics i també l'assistència psiquiàtrica i equipaments per a combatre la subnormalitat, etc.

Pel que fa a l'atur, encara que la Generalitat no té a la mà els estris més apropiats per a combatre'l, és urgent i imprescindible prendre accions concretes que siguin operatives. No creiem que el Fons d'Ocupació sigui el procediment adequat per a ajudar a reduir els greus nivells de l'atur. El Fons, recordem-ho, ha estat rebutjat per tots els sectors directament afectats. Amb el Fons, la Generalitat és més probable que augmentés l'atur que no pas que el reduís. La idea pot ser perfeccionada, però ha estat plantejada d'una manera tècnicament molt deficient. Més fàcilment es reduirà l'atur acudint a fórmules econòmiques complementàries que ajudin a expansionar sectors generadors d'ocupació, com la construcció d'obres públiques i d'habitatges, sector alimentari. Encara que es faci al cost d'un conflicte temporal entre les necessitats de creixement i la degeneració de nous llocs de treball, i afavorint una política econòmica que orienti la inversió cap a sectors econòmics amb futur i comparativament intensius en l'ús del treball.

També la Generalitat hauria d'actuar directament en la inversió pública, generadora de llocs de treball i, al mateix temps, corregidora dels greus dèficits col·lectius d'equipament.

Rest a manifestar el nostre interès perquè l'atenció a la tercera edat, mitjançant la reestructuració del sistema de subvenció del CEDAS, residències i assistència mèdica i sanitària resulti millorada d'acord amb l'estricta justícia de tractament que aquest col·lectiu mereix.

El Grup Centrista està particularment interessat que es porti a terme l'actualització del dret privat de Catalunya, ja que considerem que aquest és un element fonamental de la vida i del desenvolupament del poble català. En aquesta tasca poden ser molt valuoses les conclusions del segon Congrés Jurídic Català. Hi ha alguns punts en els quals sembla més urgent la revisió de la vigent compilació del 1960. Per exemple, tots aquells en els quals es manifesten discriminacions intolerables per a la nostra consciència moderna en raó del sexe. Cal eliminar la discriminació que encara pateix la dona catalana que vol celebrar contractes d'afermament. Aquesta discriminació provoca nombrosos problemes pràctics, sobretot en les activitats familiars, dins les empreses petites i mitjanes, tan freqüents a Catalunya.

La seguretat ciutadana és un dels temes que més preocupa l'opinió pública en aquests moments, juntament amb el problema de l'atur i la pèrdua del valor adquisitiu dels salaris. Per això esperàvem una més gran concreció sobre la política del Consell Executiu en aquesta importantíssima matèria, concreció que anés molt més enllà de les paraules del President sobre les presons a Catalunya. Cal exposar amb més precisió el disseny de la política del Consell Executiu pel que fa referència al desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia en aquesta matèria. Hem d'assenyalar la nostra especial preocupació per la caracterització marcadament intervencionista d'algunes de les darreres actuacions del Consell Executiu, per exemple, el decret del 27 d'agost sobre Caixes d'Estalvis i el projecte del Fons d'Ocupació, que ha estat unànimement rebutjat per patronals i sindicats.

Aquesta mateixa preocupació es desprèn de les pinzellades econòmiques del programa d'actuació política que estem estudiant. Voldríem recordar que restablir una economia social de mercat significa, no tan sols una creixent descentralització de les decisions, tant en el sector privat com en el públic, sinó també unes dosis cada vegada més reduïdes de regulació pública de l'activitat econòmica. Autonomia i llibertat són inseparables, com també ho són intervencionisme i centralisme. No ens hem d'equivocar a l'hora d'institucionalitzar Catalunya, prenent unes vies intervencionistes que durant els darrers anys van essent descartades cada vegada més, amb més força, en tot el món occidental. La sortida de la crisi econòmica no passa per més regulació i més intervencionisme, sinó al contrari. Cal que el Consell Executiu ho tingui prou en compte. Els dos partits més importants al nivell de l'Estat acaben de reconèixer que la lliure iniciativa privada és el principal motor per a sortir de la crisi. Més graus de llibertat en els mecanismes econòmics i una superior austeritat en el pressupost públic són els camins encertats. Amb l'autonomia, bona part de les competències de regulació que abans tenia l'Estat han estat transferides a la Generalitat. Seria desitjable que es perdessin pel camí. Tindríem menys intervencionisme i alliberariem recursos pressupostaris que podrien esmerçar-se per a actuacions més eficients. En concret, tenim la preocupació, tant per la macrocefàlia burocràtica, que actualment construeix el Consell Executiu de la Generalitat, com perquè, malgrat les nostres repetides crítiques sobre el tema, això dificulta de manera considerable el

procés d'incorporació dels funcionaris transferits o pendents de ser transferits als llocs idonis segons la preparació, l'experiència i la categoria administrativa d'aquells.

El Grup Centrista ha rebut amb esperança l'esment que ha fet el senyor President de la Generalitat en relació amb la preparació del projecte de llei sobre l'explotació familiar agrària. Aquest tema interessa particularment els agricultors joves i, en conseqüència, el nostre Grup Centrista. Des d'aquest moment, manifestem la nostra disposició a col·laborar en aquesta iniciativa legislativa. Així mateix, considerem de vital importància el tema de les zones de muntanya. Dins el plantejament general que requereixen aquestes zones, s'ha de pensar en l'organització efectiva dels mitjans humans i econòmics que serveixin per a la protecció contra incendis i per al desenvolupament forestal. Es també imprescindible preocupar-se del cooperativisme agrari. S'ha de definir molt exactament quin paper se li vol donar, i s'ha de tenir molt en compte que la seva vinculació amb la Generalitat ha de fer-se mitjançant la Conselleria d'Agricultura. La fórmula del cooperativisme agrari és intrínsecament distinta de les cooperatives de consum, habitatge, transports o serveis. Manca també qualsevol referència seriosa a temes tan importants per a les comarques deprimides de Catalunya com són els següents: la integració de les explotacions ramaderes, que s'hauria d'escometre amb tota urgència; la investigació sobre temes de remaderia; l'orientació i l'ordenació de produccions agràries pensant ja en la integració europea; la transparència i l'abaratiment dels canals de comercialització i distribució dels productes primaris. En el marc de la política industrial, s'ha d'instrumentar conjuntament amb l'ordenació territorial, un reequilibri demogràfic i econòmic de les diferents comarques de Catalunya. A més d'això, cal pensar que la Generalitat hauria d'afavorir unes línies bàsiques d'actuació industrial adreçades a la reorientació dels sectors especialment afectats per la crisi econòmica, tot sanejant-los i preparant-los per a la ja propera integració a la Comunitat Econòmica Europea. També s'hauria d'afavorir una més gran especialització i diversificació sectorial, que permeti la màxima utilització possible en llocs de treball, fent-la compatible amb un millor ús de l'energia i procurant una més reduïda dependència de primeres matèries alienes. S'hauria de reprendre una forta campanya de dignificació de les professions industrials i manufactureres, que històricament han permès un notable procés de desenvolupament econòmic. Això s'hauria de portar a terme seguint les tècniques més modernes de formació professional i promovent intercanvis especialitzats amb altres institucions estrangeres. La Generalitat té davant seu un conjunt molt important de temes crònics, però no per això més fàcils, pel que fa a l'àrea del comerç interior. La classe botiguera (*algunes rialles*) de Catalunya s'ha sentit sempre injustament discriminada i darrerament encara més. És absolutament imprescindible parlar-ne. Sense pretendre ser-hi exhaustiu, val la pena d'esmentar aquests temes: la tributació municipal, la Seguretat Social dels treballadors autònoms, la formació professional, la venda ambulat, la venda directa al consumidor, la inseguretat jurídica i ciutadana, la política creditícia per a afavorir la reestructu-

ració del negoci per tal de canviar de sector, i un conjunt de reformes encaminades a estructurar un règim especial de Seguretat Social que sigui adient per al comerç a la menuda.

En la pràctica, els problemes de comerç es poden resoldre amb una nova i encertada legislació i amb una actuació municipal seriosa que elimini les actuals formes de competència il·lícita a què el comerç està sotmès.

El turisme a Catalunya s'ha caracteritzat per tenir una estructura fortament minifundista que cal intentar reformar amb tot allò que sigui necessari, i alhora defensar-la convenientment. Pel que fa a l'oferta turística, caldria afavorir una millora de la qualitat dels serveis prestats, cosa que permetria mantenir i fins i tot augmentar el nivell global del volum de negocis, i millorar així la taxa de rendiments. Al mateix temps, cal descongestionar l'ocupació dels limitats espais de Catalunya on es concentra l'activitat turística. El desenvolupament dels espais de muntanya, per tal de rebre turisme exterior i interior, permetria descongestionar geogràficament la demanda i afavorir la recuperació econòmica de bona part de les comarques catalanes deprimides. Pel que fa referència a la demanda, caldria actuar en dues línies principals: el nivell del calendari turístic, a fi i efecte d'evitar les aglomeracions durant els mesos d'afluència turística massiva i, sobretot, el millorament de la promoció turística de Catalunya a l'exterior, tant a la resta de l'Estat com a l'estranger, actuant fins i tot sobre els mitjans estrangers d'informació per tal d'evitar la propagació de notícies tendencioses amb forta incidència negativa sobre la demanda turística.

La política territorial hauria de defensar aferrissadament la correcció dels dos equilibris, demogràfic i econòmic, de Catalunya. En aquest sentit, celebrem la represa dels treballs d'elaboració del Pla Director Territorial de Catalunya que ha anunciat el President de la Generalitat. En aquesta tasca es fa imprescindible un estudi aprofundit de la xarxa de comunicacions de Catalunya, de la disponibilitat de l'aigua i de tots aquells elements bàsics per a l'assentament de nous nuclis de tipus residencial o industrial. Nosaltres creiem, des de la nostra òptica centrista, que el planejament urbanístic ha de ser aconseguit en tota la seva integritat i rigor, sense perjudici, evidentment, de la seva modificació legal, tant per l'administració local com pels administratius. D'aquesta manera, sortirien guanyant tant el principi de la seguretat jurídica, imprescindible en un estat de dret, com la necessària recuperació de l'activitat constructura, cosa que alleugeriria l'altíssim percentatge d'atur en el sector.

El senyor President de la Generalitat ha esmentat el greu problema de la manca d'aigua a la zona crítica de Tarragona i de Reus, i ha proposat una solució recurrent a l'aprofitament i reciclatge de les aigües sobreres dels canals del Delta de l'Ebre. Nosaltres hem de manifestar el nostre acord al respecte. Hi estem d'acord perquè, com és ben sabut, Centristes de Catalunya s'ha preocupat intensament del tema, i per iniciativa nostra fou presentat un projecte de llei per part del govern de Madrid a les Corts espanyoles, projecte que pot convertir en realitat aquesta línia de solució de l'abastiment de les aigües. No-

més em resta un motiu de preocupació: assegurar que els canons que s'establiran o qualsevol altre sistema de compensació, reverteixin íntegrament a les zones afectades. Hem de manifestar també idèntica preocupació pel que fa al tema del canó d'energia.

Senyores i senyors Diputats, l'exposició que acabo de fer ha deixat ben clara l'existència de nombrosos punts d'acord amb el que ahir ens va comunicar l'Honorable President de la Generalitat. Al mateix temps, heu pogut comprovar que tot i existir aquestes coincidències, també constatem insuficiències, disparitats de criteri, i fins i tot, solucions diferents, que en la nostra opinió servirien millor als objectius que compartim amb el govern de la Generalitat. Per això, no hem dubtat d'exposar solucions alternatives en aquelles qüestions que ho requereixen. Demanem, com és obvi, que es tinguin en compte les nostres propostes. Ara bé, la nostra actitud no ha estat —tampoc no ho serà en el futur— una actitud d'obstrucció. Creiem que és la responsabilitat de tots els membres d'aquest Parlament, i sobretot del Grup Centrista, trobar una plataforma sobre la qual pugui instaurar-se un acord positiu d'integració d'esforços. Aquest retrobament no pretén garantir l'statu quo, ni tampoc necessàriament cap mena de pacte implícit o explícit. L'únic objectiu de l'acord integrador ha de ser permetre una adequada institucionalització de la nostra autonomia i un exercici efectiu del nostre autogovern. Caure en el mecanisme destructor de l'obstrucció representaria una greu amenaça per al funcionament de la democràcia, que constitueix massa sovint el blanc de molts atacs directes o indirectes. Governar vol dir, en primer lloc, configurar una correcta relació entre majoria que ha de governar i minoria que desenvolupa el seu paper d'oposició en el ple exercici dels seus drets propis. Però, a més a més, governar una democràcia significa expressar la capacitat i la voluntat política suficients per tal de fer funcionar les institucions. Aquesta és la raó per la qual les relacions entre majories i minories no sempre es poden resoldre amb una modificació dels equilibris polítics o amb un canvi dels rols respectius. No es tracta tant de satisfer les exigències d'un partit, governant o opositor, com de triar un marc i una estratègia política global que és la que determina l'existència de forts controls sectorials que siguin viables. Els pròxims mesos ens indicaran si aquesta actitud nostra ha donat el resultat que esperem. Els diversos Grups parlamentaris i el Consell Executiu, cada un en la seva pròpia esfera autònoma, han d'aprofitar l'ocasió que se'ls presenta per a assumir les pròpies responsabilitats. Pel que es refereix a nosaltres, els Centristes de Catalunya, ens hem compromès a continuar donant proves fefaents de la nostra responsabilitat i especialment en temes de tanta transcendència com són els de la Llei Electoral, la Llei d'Organització Territorial de Catalunya, i en la tasca d'aconseguir de reduir els desequilibris de les comarques més deprimides de Catalunya. Però caldria no confondre els temes d'aquesta oferta; en tal cas dimetirem d'aquells principis bàsics que donen coherència al nostre partit. El respecte a la lliure iniciativa individual dels ciutadans de Catalunya, tant en el pla dels seus drets personals com el de les seves iniciatives en el marc d'una economia social de mercat, la defensa aferrissada de la

unitat de la ciutadania de Catalunya, en temes culturals i lingüístics, contra qualsevol mena de divisió o discriminació més o menys formals, i el reconeixement clar i concret de capacitat de decisió política, és a dir, autonomia i descentralització per als òrgans supracomarcales que es creïn des de la Generalitat són bons exemples de la nostra posició global davant de l'etapa legislativa que avui s'inicia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyors i senyores Diputats, voldria contestar un punt concret de l'exposició del Diputat senyor Cañellas, que és la que es refereix a les emissores de freqüència modulada. Aquest aspecte l'hem tingut en compte. Es una competència que l'Estatut concedeix a la Generalitat, quan diu en l'article 16 que, dins de les normes bàsiques de l'Estat, pertoca a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i executiu del règim de radiodifusió i també de televisió. Aleshores, quines són aquestes normes bàsiques a nivell d'Estat? Són, bàsicament, el Decret del Ministeri de la Presidència del Govern, de 27 d'octubre de 1978, que aprovà el pla tècnic de radiodifusió espanyola per tal d'ajustar-la als acords de la Conferència de Ginebra signat el 22 de novembre de 1975. Pel que fa referència a la radiodifusió sonora en ones mètriques, aquest decret fixava les bases d'una efectiva promoció d'emissores de freqüència modulada, dintre les limitacions existents per a la utilització de l'espectre radioelèctric en la banda corresponent, tot determinant que la Direcció General de Radiodifusió i Televisió havia d'elaborar i proposar al Ministeri de Cultura un pla de distribució de freqüències i d'instal·lacions per a tot l'Estat, en el qual s'havia de precisar el nombre d'emissores que podien ésser utilitzades, llur potència i la distància que calia salvar entre elles. El Decret de la Presidència del Govern, de 8 de juny de 1979, establia el pla tècnic transitori del Servei Públic de Radiodifusió Sonora en ones mètriques en modulació de freqüència, en el qual s'aprovava el pla d'instal·lació amb caràcter definitiu en allò que no contradigués l'Estatut de Radiotelevisió Espanyola, on es disposava que les emissores de modulació de freqüència podien ésser explotades directament per l'Estat o, mitjançant concessió administrativa, per institucions o empreses privades. El Govern en podia atorgar discrecionalment la concessió; per tant, les emissores ja existents, com les de nova creació, havien de ser programades atenent la necessitat d'informació i actualitat local dins l'àmbit cultural del territori en què es trobessin, i el pla d'instal·lació d'emissores amb freqüència modulada i llur distribució i situació geogràfica haurien de ser establertes pel Ministeri de Cultura. En aquest sentit, la disposició addicional primera de la Llei, de 10 de gener de 1980, d'Estatut de la televisió estableix que correspon al Govern l'atribució de freqüències i potències d'acord amb els convenis internacionals sobre radiodifusió. Seguint això, el Govern, concretament el Ministeri de Cultura, va dictar un decret, publicat a la fi del mes d'agost d'enguany, en el Butlletí Oficial de l'Estat, en el qual obria el període per tal de regular la concessió d'un pri-

mer bloc de cent vint emissores de radiodifusió en ones mètriques amb modulació de freqüència per a tot l'Estat. Però això, en principi, sense preveure d'una manera explícita la competència que les comunitats autònomes —que en això tenien competència—, i concretament la Generalitat de Catalunya, en tinguessin atribuït un nombre, perquè sinó, evidentment, no es complia el que deia l'Estatut. Posats en negociacions amb el Ministeri corresponent, vam convenir que, naturalment, ens reconeixia aquesta competència i que, mentre es duen a terme les negociacions per atribuir-nos el nombre d'emissores d'aquestes cent vint —que és una primera tongada perquè en vindran d'altres més endavant— quin era el que nosaltres podríem atribuir, i mentrestant hem procedit ja a redactar un Decret regulant, per part de la Generalitat, la concessió d'aquestes emissores d'acord amb el que estableix la normativa general. Amb això creiem que hem complert i hem obtingut el respecte de l'Estatut en aquest punt i creiem que, d'aquí endavant, les pròximes tongades —que sempre hem d'esperar que parteixin de la iniciativa estatal, perquè així ho mana l'Estatut—, serà ja clar, ja constarà explícitament en els Decrets ministerials l'atribució que té la Generalitat. En aquest sentit, quan sigui publicat aquest Decret al *Diari Oficial de la Generalitat* i quan, d'altra banda, haguem obtingut ja un acord sobre el nombre que s'atribueix a la Generalitat d'aquestes cent vint emissores, nosaltres estarem en disposició de cobrir aquesta necessitat evident de disposar d'uns mitjans de difusió tan importants com són les emissores de freqüència modulada a tot el país i es resoldran aleshores, en la mesura que sigui possible, els problemes que sorgeixin tot esperant, però, que seran més d'una tongada les que tindrem, d'acord amb el que preveu el mateix pla general de l'Estat. Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: He escoltat amb atenció i amb interès l'explicació del representant de Centristes, senyor Cañellas, en matèria econòmica i puc dir que, si bé no compartim la totalitat del que ha dit, hi ha moltes idees que podem recollir i que segurament seran tingudes en compte a l'hora de tirar endavant la política econòmica de la Generalitat. De tota manera, hi ha un punt que convé aclarir, no crec que sigui precisament de controvèrsia, sinó que possiblement no s'ha entès el nostre Decret sobre la dependència orgànica i funcional de les Caixes de la Generalitat de Catalunya. Punt, doncs, que m'agradaria aclarir. No passa cada dia que a mi se m'acusi o se m'indiqui que sóc massa intervencionista en matèria econòmica i, per tant, crec que convé aclarir aquesta qüestió. Nosaltres hem vist l'Estatut, i l'Estatut, en l'article 12, diu que les Caixes d'Estalvi constitueixen matèria exclusiva de la Generalitat de Catalunya i l'article 10 ha dit que l'ordenació del crèdit també és matèria exclusiva de la Generalitat de Catalunya, sempre i quan no s'afecti la política monetària o l'ordenació bàsica del crèdit. Al mateix temps, la Disposició Segona —com els senyors i senyores Diputats saben prou bé— diu que en aquelles matèries que la Generalitat no hagi legislat o sobretot el Parlament de Catalunya no hagi legislat, s'aplicarà la legislació de l'Estat

sobre la matèria, però l'aplicarà la Generalitat. És a dir, la legislació vigent continua aplicada esperant que nosaltres disposem una altra cosa, però mentrestant l'Estat deixa d'operar i entrem a operar nosaltres. De manera que en virtut d'això nosaltres teníem l'alternativa de deixar fer i de deixar d'omplir una atribució de la Generalitat, com era aquesta de les Caixes, o simplement assumir la legislació vigent per aplicar-la nosaltres. Això no vol dir que el fet d'assumir aquesta legislació —que és el curs que hem seguit, perquè evidentment l'únic que no podíem fer era deixar d'omplir unes atribucions importants que l'Estatut ens obria— no vol dir que ens agradi aquesta legislació vigent, no vol dir que siguem intervencionistes, no vol dir que siguem liberals, no vol dir absolutament res, perquè això ho dirà, el tema de fons, el decidirà, el Parlament de Catalunya. El que vol dir és que nosaltres tenim una atribució i que aquesta atribució ens diu que podem utilitzar la legislació vigent —nosaltres i no l'Estat espanyol— i que nosaltres, aquesta oportunitat, no la podem deixar perdre. I com que això és així, convé que s'aclareixi una mica en detall, perquè no m'agradaria que se m'acusés de parlar de memòria. Per tant, en l'article primer d'aquest Decret 145 del 1980 es parla del control de la creació de noves Caixes, que està regulat en un Decret 1838 del 1975, diguéssim de la legislació vigent; per tant, és allà on hem anat a buscar les nostres atribucions. Es parla del control, per part de la Generalitat, de la fusió de les Caixes en un Decret, el 1838 del 75, article novè, el que hem citat abans; és allà on hem anat a buscar les nostres atribucions. Es parla, en el nostre article segon, del control de l'expansió de les Caixes i això està consagrat per l'ordre ministerial del 20-12-79, i és allà on hem anat a buscar els poders per al nostre article segon. En l'article tercer es parla de la regulació i del control de la publicitat de la convocatòria de l'Assemblea de les Caixes i això està regulat en l'article cinquè del Decret 2290 del 1977, i és allà on hem anat a buscar les nostres atribucions. L'article quart del nostre Decret parla dels òrgans de govern, que es regulen per part del Ministeri d'Economia i del Banc d'Espanya, i això figura disposat en el Decret 2290, ja citat, de l'any 77, i és allà on hem anat a buscar les nostres atribucions. En l'article cinquè, número 1, parlem de la regionalització de les inversions de les Caixes, que és quelcom previst en el Decret 2290 del 77, i l'article cinquè del nostre Decret número dos parla de l'aptitud dels Actius, o sigui d'aquells títols que poden ser considerats per a les inversions de les Caixes, de l'aptitud dels Actius per a formar part de les inversions de les Caixes, que està regulat en un Decret bàsic número 715 de l'any 64, modificat per altres ordres que totes s'han tingut en compte, i és allà on hem anat a buscar el poder per a la Generalitat en matèria tan important com és la de la classificació i aptitud de diferents operacions per a aplicació de les reserves d'inversió obligatòria de les Caixes. En l'article sisè hem parlat de l'Obra Social de les Caixes, de la seva coordinació i de la seva aprovació, perquè l'article 22 del Decret 2290 del 77 així ho diu i ens autoritza a fer-ho. L'article setè parla del control i inspecció de les Caixes perquè el mateix article 2290 del 77, article 14, ens diu que ho podem fer. I l'article vuitè, per fi, ens parla de la publicitat que el Decret 2584 del

77, article terçer, permet que nosaltres prenguem per a la Generalitat i ens subroguem l'autoritat de l'Estat. Per tant, nosaltres no hem fet res més que agafar el que teníem dret jurídicament a agafar. No hem fet més que donar a la Generalitat unes facultats que segons l'Estatut li pertocaven i, en conseqüència, teníem l'obligació de fer-ho; ho farem; hem interpretat, amb justícia crec jo, d'una manera acurada, no excedint-nos tampoc, és a dir, no buscar per a la Generalitat més atribucions de les que tenia l'Estat, però sí que hem de dir que si en algun moment, que no ho crec, en aquest Decret, haguéssim tingut algun dubte, nosaltres l'hauríem interpretat a favor de la Generalitat i no a favor de l'Estat espanyol. Finalment, doncs, insisteixo que aquí no hi ha intervencionisme. No hi ha una posició de fons sobre les Caixes; hi ha simplement una mesura provisional que situa la Generalitat en una posició —la que li correspon enfront de les Caixes—, però que el tema de fons, el que han de ser les Caixes, el model de les Caixes, està obert, no ha estat prejudicat i està sotmès, com és natural, a la decisió del Parlament de Catalunya. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Comerç i Turisme té la paraula.

EL Sr. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Cañellas ha fet al·lusió a dos temes en els quals la Conselleria ha actuat, o té el ferm i decidit propòsit d'actuar immediatament. Voldria començar per aquell terreny en el qual les actuacions han estat ja fetes, em refereixo al Turisme, i finalment passariem a les qüestions del Comerç interior.

En iniciar-se la campanya turística d'enguany, la situació al país —em penso que el mateix President de la Generalitat ho va definir en el seu discurs d'ahir— era tensa i dramàtica: hi havia bombes a les zones turístiques, els diaris europeus feien campanyes de sensacionalisme que magnificaven aquesta situació, la frontera de la Jonquera estava tancada a causa del conflicte dels transportistes. Això ens va moure a actuar d'una manera immediata. Ho vam fer malgrat que, amb la legislació a la mà, no tenim competència quant a la promoció exterior del turisme, però es dona la paradoxa que tenim la tutela dels ens zonals, que aquests sí que estan autoritzats a fer-la. És per això que es van fer immediatament viatges a Holanda, a Anglaterra i Alemanya Federal per tal de connectar amb els *tour-operators* i amb les agències de viatges. Ens demanava el senyor Cañellas que s'hauria de promoure un turisme de muntanya. Jo li puc dir en aquest moment que Thomson Airways, la segona *tour-operator* mundial, que fa el 10% del seu trànsit a Catalunya solament i envia un milió de britànics a l'estranger cada any, ha inclòs en el seu programa de l'any vinent Banyoles, les estacions d'esquí del Pirineu i la ruta completa del Pirineu, a part de la Seu d'Urgell i Andorra. Això és un resultat d'una gestió de la Conselleria. Ens deia que cal contrarestar aquestes informacions sensacionalistes i sentencioses i ahir al vespre setze periodistes que representaven els setze primers diaris belgues iniciaven, amb un sopar a Barcelona, una visita de cinc dies per tot Catalunya. Ens deia també que cal contrarestar aquestes campanyes i puc indicar que a par-

tir de l'1 d'octubre entra en funcionament el Gabinet d'Informació de la Direcció General de Turisme. És a dir, des d'ara. Tinguem en compte, per exemple, que el dia que es va tancar la frontera a la Jonquera, la ràdio a França i les octavetes que repartien a les autopistes deien als automobilistes alemanys, que vénen per onades successives —car igual que Sabadell és la ciutat que tanca una vegada l'any, tothom de cop; als *länder* alemanys tothom comença les vacances el mateix dia— doncs bé, el dia que un dels *länder* alemanys començava les vacances, es deia a tothom: «No vagin a Espanya, les fronteres de Catalunya són totes tancades». Gràcies a l'ADAK, a l'Automòbil Club d'Alemanya amb sis milions i mig d'afiliats i amb emissora pròpia, va poder avisar tots els alemanys que baixaven —i són milers i milers de vehicles; en aquells dies són trenta mil vehicles diaris els que entren per la Jonquera— que hi havia fronteres obertes, a Puigcerdà, Portbou, etc. De manera que jo diria que en l'aspecte del turisme el que ens demanava el Diputat senyor Cañellas s'ha fet i s'ha fet amb un èmfasi especial, amb la presentació de l'imatge del turisme de Catalunya, per aconseguir que el turista que ens visita sàpiga que ha estat a Catalunya i rebi el missatge del contingut cultural del nostre país. Això, per raons, en un govern nacionalista com ho és aquest, absolutament òbvies, però també per raons d'eficàcia, de *marketing* i de comercialització, car és ben segur que aquell eslògan de «Spain is different» està desgastat, ha passat de moda i ha perdut l'eficàcia. Bé, això ha compensat, jo crec, en gran mesura, l'impacte negatiu de l'augment del querosè. Espanya és l'únic país que en economia mundial de crisi turística es permet de suprimir el subsidi del querosè; llavors no és estrany que els vol Charter trobin encarat el seu desplaçament. S'ha fet també presentant les peculiaritats del turisme de casa nostra, en el sentit, per exemple, de ressaltar que en una situació on Canàries, per exemple, es ressent molt més d'aquest encariment del transport, Catalunya té una sèrie d'avantatges: primer, la proximitat geogràfica, unes autopistes que travessen tot el territori. En un moment en què els europeus tornen a l'automòbil i passen d'aquells 2,6 passatgers que representen el llindar crític a partir del qual el viatge és rendible, s'ha presentat la imatge que Catalunya té el 70% dels campings de tot l'Estat i, en conseqüència, unes peculiars característiques.

Bé, jo no els voldria avorrir amb tot això. El que era fonamental era superar el deteriorament del nostre binomi preu-qualitat —el servei s'havia anat deteriorant l'any 78 i parcialment l'any 79—, calia remuntar-lo perquè hem deixat de ser un país barat. L'argument que s'ha fet servir en totes aquestes visites és sempre el mateix: la solidaritat d'interessos entre els *tour-operators* i nosaltres com a receptors de turisme. En efecte, la infraestructura turística de Catalunya és insubstituïble en aquests moments; dèiem fa un moment que és el segon *tour-operator* mundial i el primer britànic fa el 10% del seu moviment a Catalunya solament, i això fa que difícilment puguin desviar tot aquest moviment turístic cap a d'altres destins alternatius. Concretament, i per dir-ho clar, Lloret de Mar té més llits que Grècia tota sencera. Llavors em sembla que en un any és impossible de fer la substitució. L'únic competidor que ens ha sortit impor-

tant, en l'exercici actual, és Florida (Estats Units) on, naturalment, jo em penso que molts dels que hi viatgen amb criatures —i el turisme que ve a Catalunya és essencialment familiar—, abans d'anar-hi s'ho pensaran dues vegades després de l'experiència d'un vol Charter amb criatures pels passadissos d'un avió durant onze hores. Això quant al turisme. Quant al comerç, efectivament, el Consell Executiu comparteix el criteri del Diputat senyor Cañellas, i, tant és així, que vol oferir al sector de la distribució comercial, als botiguers de Catalunya, un nou marc jurídic que faciliti el seu procés de reconversió i de readaptació. En aquest conjunt de disposicions, és evident que s'ha de regular la venda ambulant, cal regular la venda o pèrdua, la venda a domicili. En definitiva, també cal regular, i per què no dir-ho, l'urbanisme comercial, un tema altament polèmic, i regular la competència deslleial i la defensa del consumidor. És en aquest terreny on, amb l'ajut de les Cambres de Comerç, que són organismes consultius de l'Administració dels gremis que tenen una arrel i una tradició important a Catalunya, i de les Unions de Botiguers, de creació recent, estem elaborant els criteris per presentar a aquest Parlament, al més aviat possible, aquest conjunt de disposicions que ajudin el nostre tradicional comerciant a fer front al desafiament que se li planteja de cara a la nostra integració al Mercat Comú. Moltes gràcies.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: El Grup parlamentari Centrista té dret a una rèplica per un temps total de trenta minuts.

El Sr. PEDRÓS (*des de l'escó*): Deixem passar el torn perquè els temes tractats per nosaltres coincideixen amb els temes tractats pels representants del Govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pedrós. Aleshores, continuant el debat, té ara la paraula el representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Té la paraula, doncs, el Diputat senyor Antoni Gutiérrez i Díaz.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: (*Remor de veus*) Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. El Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Soler, Jordi Pujol (*rialles*) —el lapsus és comprensible i, crec, acceptable; cada un tira per casa seva—, obeint el que prescriu l'article 119 del Reglament, s'ha presentat davant de la Cambra per fer una exposició de política general. La primera impressió que hom rep, de la intervenció del senyor Jordi Pujol, és que no som davant d'una explicació de política general, sinó d'una sèrie de generalitats sobre una política; que el senyor Jordi Pujol ens ofereix una llarga llista, un balanç d'elements, fins i tot una agenda de gestió, fins i tot de bon executiu, però no ens diu què hi ha darrera de tot això, i cal intentar escatir, aclarir, què hi ha darrera de tot això. Perquè som davant de la comesa col·lectiva d'aconseguir la reconstrucció nacional de Catalunya. I aquesta és una lluita que ens demana canviar i revisar Catalunya de soca-rel. I el senyor Jordi Pujol ens fa la impressió que no es planteja canviar Catalunya, sinó administrar, governar, Catalunya, dins d'uns pressupostos ja preestablerts. Per què? Per què, el senyor Jordi Pujol, no ens ha parlat gens ni mica —els ha silenciats—, dels seus compromisos polítics a nivell d'Estat, que condicionen la seva política de Go-

vern? Per què ha silenciats les contradiccions de la majoria de govern que avui el manté a la Presidència de la Generalitat? El senyor Jordi Pujol, a partir d'una tirallonga de qüestions, no ha plantejat seriosament, amb responsabilitat, unes prioritats de govern com correspon. Li ho demostraré, senyor Jordi Pujol. I el senyor Jordi Pujol, en la seva intervenció, no ens ha parlat de quina és la seva concepció de Catalunya, si hem de seguir administrant la Catalunya que vam heretar del franquisme o hem de fer una nova Catalunya. I Catalunya —és clar, és clar— és la llengua i la cultura. No faltaria sinó! No faltaria sinó! Però Catalunya, senyor Jordi Pujol, és l'economia. Catalunya, senyor Jordi Pujol, és la situació social que estem vivint. Catalunya, senyor Jordi Pujol, és la reordenació del nostre territori i saber si anem a continuar fent de Catalunya un conjunt d'àrees metropolitanes, o anem de veritat a descentralitzar Catalunya. I d'això, directament, el senyor Jordi Pujol no ens n'ha dit res. Ah! però..., però ens ho ha dit indirectament. Ja ho trobarem! Ja ho trobarem! El senyor Jordi Pujol sap quins compromisos té amb el govern de l'Estat. Sap quins compromisos té amb les majories que ha elaborat a Catalunya. Sap, en funció d'això, quins condicionaments té qualsevol projecte autònom de reconstrucció nacional de Catalunya, i sap, en funció d'això, com cal dissimular les prioritats. Senyor Jordi Pujol, vostè va molt per les festes majors i pels carrers. Fins i tot, a mi m'entendreix quan, l'Onze de Setembre, decideix d'anar a celebrar-lo retent homenatge, agosaradament, al Carrasclet. Però..., si avui va vostè pels carrers de Catalunya, de qualsevol vila, de què li parlaran? De la crisi econòmica, dels expedients de crisi d'aquesta Catalunya que vostè va dir que anava a aixecar, de l'increment de l'atur... Ah! Aquí, a la porta, els obrers de la BRU! Els obrers de la BRU que han vingut a demanar als seus representants, aquells que han elegit, que atenguin les seves justes reivindicacions i que..., i que es troben tractats com a enemics. Què són? Una expressió puntual? No, senyor Jordi Pujol. Són l'expressió d'una realitat sagnant que vostè, com a President de Catalunya, no pot remetre a un programa econòmic, que ja veurem el mes d'octubre, o a les línies generals, a les quals caldrà referir-se en concret, que la Conselleria de Treball que avui regeix el senyor Rigol ha donat a conèixer. Vostè sap molt bé que l'Estat espanyol, aquest govern al qual vostè ha donat la seva confiança, ens ha portat, a través d'un pla econòmic que el seu Grup parlamentari va aprovar, d'un pla energètic que el seu Grup parlamentari va aprovar, a un increment de la inflació, o almenys a una manca d'estabilització, i que l'increment de les inversions no s'ha vist enlloc.

Jo recordo les paraules del President Jordi Pujol, candidat: una quantitat important d'empresaris em diuen que volen invertir però, ah!, si surt un govern d'esquerra. I què deien les SEFES del Baix Llobregat? Si surt un govern d'esquerra... I on són, aquestes inversions? Les inversions han disminuït. Les inversions han disminuït. La balança comercial exterior i el producte interior brut que, enguany, amenaça amb xifres negatives i es pot dir un informe de política general sense posar això al bell mig, al centre de la consideració política de les qüestions que afecten la reconstrucció nacional de Catalunya? Ah! Es

podria dir: és que a Catalunya, aquesta qüestió no ens afecta. Ah! Som una illa, a Catalunya... Ah! No tenim atur, no tenim expedients de crisi... Senyor President, només a la Delegació de Barcelona del Ministeri de Treball han entrat, des del març d'aquest any i fins al trenta-u d'agost, nou-cents seixanta-quatre expedients de crisi que afecten seixanta-dos mil cent tretze treballadors. I quina és la situació de l'atur a Catalunya? Inferior a la d'Espanya? Ah, no, no! Anem a comparar xifres, senyor President. A Catalunya, si acceptem les xifres de l'Institut Nacional d'Estadística, l'índex d'atur de la població activa és l'onze coma cinc. Si acceptem les de l'INEM, el nou coma u. Entre l'onze coma cinc i el nou coma u, esculli, senyor President. Hi ha l'atur de la població activa de Catalunya. I, si donem per bones les xifres de l'Institut Nacional d'Estadística, a Catalunya, la mitjana és superior a la mitjana d'Espanya.

(Pausa.)

¿Pot plantejar-se una consideració de política general a Catalunya, que no posi això en el primer pla de la consideració? ¿Es que ens escoltarà, el poble de Catalunya? ¿Es que tindrà credibilitat aquest govern i aquest Parlament, si no denuncia aquesta situació? I..., bé, el senyor President ens ha dit: Nosaltres hem ofert el Pla de la Conselleria de Treball, el Pla que, amigablement i simpàtica —es comprèn—, el senyor Vicens ha anomenat Pla Rigol. El Pla de la Conselleria de Treball és un Pla que —el senyor President ja ho deia— és per discutir-lo, és per veure'l, estem oberts, però no cal veure què se'ns ofereix, a partir que s'està obert. S'està obert, senyor Conseller, a partir d'oferir un Pla que intenta crear un fons amb un impost regressiu, que afecta doblement la classe treballadora, a partir de la massa salarial, i a partir de la possibilitat de repercutir en els preus de consum les aportacions que l'empresariat faci en aquest fons.

Es demana a la classe treballadora que, ja que no hi ha llocs de treball, sigui ella, que està patint aquesta situació de dia en dia la que faci el sacrifici de l'aportació. I al costat d'això no se li diu on s'invertirà, amb quina política s'invertirà tot això. Avui ha parlat —ahir, un moment—, el senyor President, de la possibilitat de la creació de sis-cents mil habitatges, però, però cal... cal fer un Pla, i saber quins sectors anem a fomentar en la reordenació industrial de Catalunya. I això cal fer-ho amb una mentalitat reequilibradora de Catalunya, i, per tant, amb una mentalitat recomarcalitzadora de Catalunya. I, per tant, amb una mentalitat participativa de tots aquells que estan implicats en aquesta situació. No; nosaltres no podem acceptar la filosofia que informa les propostes de la Conselleria de Treball del govern del senyor Jordi Pujol, perquè són un atac a la classe treballadora i no sols pel que acabo de dir, sinó perquè la Conselleria de Treball, a més a més, diu que, perquè els treballadors facin aquest sacrifici, se'ls demana que limitin la capacitat de negociació, de lliure negociació, en el moment de la negociació col·lectiva. On? En una situació en què la inflació augmenta dia a dia.

I, a més a més, se'ls diu: «ah!, us farem la gran concessió que ho pugueu controlar tot això». Però qui ho gestionarà tot això? Ho gestionarà la Generalitat; una Generalitat, un Consell de la Generalitat, perdó, no ho

confonguem, un Consell de la Generalitat legítimament democràtic, però amb aquesta mateixa legitimitat que no té la representació de la classe treballadora. I no es dona a la classe treballadora. Té el mateix empresariat la possibilitat de gestionar aquest fons, i nosaltres diem que volem un fons, senyor Conseller, volem entrar en aquesta negociació. Ah!, i no s'equivoqui, volem totes les competències per a la Conselleria de Treball, i entre elles, la de l'INEM, perquè nosaltres volem crear a Catalunya un autèntic organisme de conciliació, però, si s'ha de fer, si s'ha de fer un fons, cal que aquest fons vingui fonamentalment dels pressupostos generals de l'Estat, cal que vingui d'emprèstits, i, en tot cas, si s'ha de demanar un esforç suplementari a la societat catalana, aquest ha de ser subsidiari, i, a més a més, amb la garantia que la classe treballadora no sols controlarà, sinó que gestionarà aquest fons. I a partir d'això, parlem-ne, discutim, tirem endavant, però canviem la filosofia. Passem d'una filosofia regressiva a una filosofia pregressiva. En l'ordre econòmic i social, el senyor President s'ha mantingut en una situació de respectuós silenci, perquè el lligava el vot de confiança que ha donat a la política econòmica del Govern de l'Estat, del qual el canvi del senyor Abril pel senyor Leopoldo Calvo Sotelo deu tenir alguns continguts amagats que jo no sé, que jo no sé, com el canvi del senyor Pérez Llorca pel senyor Martín Villa deu tenir també alguns elements que porten a estímuls entusiàstics cap als vots de confiança.

Però resulta que, a més a més, el senyor Jordi Pujol ens escamoteja, es guarda, dissimula subtilment què cal fer per a reordenar i per a reequilibrar Catalunya. I això es troba a tot arreu: quan es parla de fer habitatges; quan es parla —després m'hi referiré, senyor President— del problema de l'aigua, se sectorialitzen els problemes i no es volen veure en la seva globalitat; quan es parla de les Diputacions. Les Diputacions cal que siguin traspassades a la Generalitat, d'acord, senyor President. Però, i les competències administratives que són el percentatge més alt del que avui tenen a les seves mans les Diputacions, on van a parar? Fa falta crear un poder comarcal. Anem a invocar una vegada més el famós alcalde de Boadella, senyor President (*Rialles*.) El problema no és si ara l'alcalde de Boadella, en lloc d'anar a Girona, haurà d'anar a Barcelona i si demà haurà d'anar a Figueres. Del que es tracta és que el poble de Boadella, que forma part d'una comarca, tingui participació democràtica en la destinació d'aquesta comarca. I el senyor President ha dit que no hi ha solidaritat. La solidaritat s'aconsegueix a partir de la responsabilitat i del protagonisme, i el cal és recomarcalitzar de veritat Catalunya. Cal dir si anem a una Catalunya amb unes quantes àrees metropolitanes, o anem a una Catalunya policèntrica. I si anem a una Catalunya policèntrica, no ens enganyem, no canviem de noms. De les Diputacions, no en creem un parell més perquè sembli que desconcentrem una miqueta més. Anem a crear un autèntic poder comarcal que doni a la comarca capacitat de decisió en allò que li és propi, i a partir d'això podem reclamar la solidaritat. Perquè des de la plaça de Sant Jaume no es pot reclamar solidaritat quan al mateix temps no es dona autoritat, corresponsabilitat de participació democràtiques.

I és clar, senyor President, si volem una reconstrucció cultural, no la podem veure separada de la reconstrucció econòmica i de la reconstrucció institucional. Nosaltres estem per una lluita constant, flexible, pacient, incansable, com ho hem estat en èpoques pitjors, per fer que la nostra comunitat nacional sigui una. Però per aconseguir això, senyor President, fa falta que quan es parli de Catalunya, no es parli sols de la llengua i de la cultura, sinó que es parli de tota la Catalunya: dels problemes econòmics, dels problemes socials, dels problemes institucionals. I nosaltres estem a favor que al Parlament, per iniciativa parlamentària, tirem endavant una llei de normalització del català. Nosaltres considerem aquesta qüestió fonamental, i cal dir-ho amb sinceritat: també urgent. Urgent perquè hi ha qui està especulant amb aquest projecte demagògicament, fent creure que es tracta d'un projecte opressor, i és un projecte, no sols reivindicador, sinó potenciador. Però cal que ens guanyem l'hegemonia de la nostra llengua i de la nostra cultura amb un esperit de convivència amb els qui parlen castellà i amb les expressions culturals d'immigració, i, al mateix temps, que es vegi això dins d'un projecte que no sols es preocupa de quelcom essencial en la nostra història i la nostra cultura, com és la llengua, sinó del conjunt de la problemàtica de Catalunya.

Dins d'aquestes reflexions generals vull, Molt Honorable senyor President, fer ja unes reflexions sobre qüestions concretes, al final de les quals, atenent l'amable invitació del senyor President, formularé unes preguntes al senyor President i al seu Consell.

El senyor President ha fet una valoració dels traspasos, ens sembla, si més no, amb voluntat de creure que això va molt bé. I això, senyor President, no va gaire bé. Potser era la culpa del senyor Pérez Llorca i ara amb el senyor Martín Villa, que és tan autonomista i a qui vostès han donat la confiança, tot anirà bé. Però fins ara, senyor President, això no va gaire bé.

Canvio, no sols en el volum sinó en el contingut i en el nivell autonòmic. I el tarannà de la intervenció del senyor President semblava que estava parlant més que com a President d'una nacionalitat que està reconstruint-se, com el representant de l'Administració perifèrica de l'Estat, dient: «oh, això ens ho donen, això ens ho modifiquen així, això ens ho modifiquen aixà». No, senyor President, no. Per què passa això? Passa això perquè a vegades sembla que agraïm de genollons allò que hem d'exigir dempeus. Perquè en el problema dels traspasos, cal implicar-hi el conjunt de tota la nostra societat, perquè això no és una qüestió del Consell i de les seves aliances amb el Govern de l'Estat, sinó que és un problema del futur de Catalunya. Jo crec sincerament que el senyor President, amb el seu estil, està rebaixant la categoria autonòmica dels traspasos. Però també voldria que les coses es precisessin. Senyor President, me n'informi si n'estic desinformat, que jo li ho agrairé molt, però, segons les meves informacions, els únics decrets fins avui, 26 del 9 del 80, que he pogut trobar en el *Butlletí Oficial de l'Estat* són els de l'INUR, del 20.6.80, els de biblioteques, del 31.7.80, el de joventut, del 31.7.80, i el d'esports, del 31.7.80. Però no he sabut trobar-hi ni ICONA, ni carreteres, ni FONAS, INAS i ISNA, que no han aparegut

encara, segons el meu coneixement, en el *Butlletí Oficial de l'Estat*.

No hi ha un plantejament participatiu de la reivindicació dels traspasos. I això afebleix el Govern i la seva majoria parlamentària. Però, a més a més, a mi em sembla que cal assenyalar un element negatiu, i és la fragmentació i parcel·lació de la negociació en les competències, els serveis i la valoració. Per exemple, vaig a recollir dos exemples. Les transferències amb competències sobre joventut. Segons diu el Director General de la Joventut, en unes declaracions aparegudes a la premsa —en tot cas, ja se'm desmentirà—, la joventut a Catalunya representa el 13,86% del conjunt de la joventut espanyola, i, en canvi, no se'n ha transferit, ni en diners, ni en serveis, el 13,86%. És a dir, hi ha hagut un clar rebaix; l'INEF queda en una certa ambigüitat. ¿Depèn de la Generalitat o encara del Consell Superior d'Esports? Perquè es diu que se'n transfereix l'administració i gestió, i aquí hi ha un dels grans perills: administració i gestió. Quan es transfereixen l'administració i la gestió, se'n diu, en realitat, que som administradors de les orientacions que ens dona el Govern central, però que no tenim, en realitat, una funció de govern autònoma.

I on això, al meu entendre, senyor President, apareix amb una claretat ja diàfana és en el cas dels traspasos de l'INUR, perquè l'article 4 del Decret de Transferències diu que el patrimoni i els recursos es destinin a allò mateix que l'Estat havia previst en crear-los. És a dir, el govern de la Generalitat té hipotecada la seva funció autonòmica, la seva funció de govern, i es converteix en administrador bo o dolent; pot ser que, amb les bones connexions que avui hi ha amb el Govern de l'Estat, sigui un bon administrador, però, en tot cas, un administrador de les decisions prèvies de l'Estat. També voldria cridar l'atenció sobre la qüestió de les competències que no requereixen transferències de serveis. Aquí, el senyor President i el seu Consell han optat per la via dels Decrets. Per què no per la tramitació de lleis d'urgència?. A nosaltres ens sembla que la Cambra s'hi demostraria d'acord unànimement, però almenys en nom del nostre Grup parlamentari diré que nosaltres estariem a favor de la tramitació d'urgència de lleis pel que fa referència a aquestes competències. I en lloc d'això ens trobem amb una política de decrets: decrets pel que fa a les Diputacions, decrets pel que fa a les Caixes, decrets pel que fa a règim local. Per què no porta al Parlament per vies d'urgència aquestes qüestions, el senyor President? Perquè el senyor President no té seguretat en la seva majoria parlamentària, i ens diu, a més a més: Ah! si les coses no tiren endavant, jo seguiré amb les vies dels decrets, com una amenaça. Senyor President, no es tracta d'amenaçar el Parlament; es tracta de saber quines majories són les que de veritat volen la desaparició de les Diputacions. I miri al seu voltant, miri al seu voltant qui vol de veritat amb la seva majoria de Govern la desaparició de les Diputacions i qui no en vol la desaparició. I si vol que aquí hi hagi una autèntica recomarcalització de Catalunya al costat d'una desaparició de les Diputacions sàpiga, senyor President, escollir la seva majoria parlamentària a l'hora de reconstruir Catalunya, i vagi amb compte amb els compromisos contradictoris, conflictius, que de vega-

des poden ser deteriorants i asfixiants. Senyor President, al mateix temps, considero que tota la política de traspassos que avui és l'expressió de la política autonòmica de Catalunya, cal que vagi acompanyada constantment d'una expressió en favor de la nostra solidaritat amb tots els pobles i nacionalitats que ara mateix reivindiquen el seu propi estatut d'autonomia, i en aquest sentit crec, per tant, que cal que fem sentir al poble d'Andalusia que nosaltres continuem donant ple suport a la seva voluntat majoritària, expressada el 28 de febrer, en favor de l'article 151 de la Constitució com a via d'accés a la plena autonomia. I fem sentir al poble de Galícia que estem en favor de la seva voluntat de fer desaparèixer les restriccions incorporades en la transitòria tercera del seu projecte d'estatut; i més enllà, sense entrar en les qüestions internes del País Valencià, crec que, des d'aquest Parlament, cal fer sentir que estem decidits a defensar i reivindicar la unitat de la nostra llengua en els Països Catalans. Això ha estat repetit aquí ja dues vegades en aquest Parlament i, de moment, el Consell, el senyor President, avui novament, després de la conflictivitat desfermada, no s'hi pronuncia. El senyor President ens ha parlat de l'oferiment, a renovar, d'una elaboració parlamentària unitària del grup de lleis que podem comprendre dins de l'Estatut Interior de Catalunya. Nosaltres volem dir al senyor President que no entenem que aquest sigui un gest unitari; creim que això no és de l'entitat mateixa d'aquestes lleis, les quals cal que siguin elaborades per iniciativa parlamentària i unitària, i, per tant, no es pot exhibir, com a mostra de generositat, allò que hauria de ser considerat com a element de la pràctica parlamentària en un període constituent com aquest en què es troba la nostra institució. I sobre les qüestions concretes que ha tractat el senyor President, jo també voldria parlar breument de la concessió dels 3.000 milions de crèdits als Ajuntaments per part de les Caixes d'Estalvis. Voldria recordar, en primer lloc, que aquesta ha estat una iniciativa dels Ajuntaments cap a les Caixes d'Estalvis, i que, quan això ha arribat a la Generalitat, s'ha fet una Comissió Mixta que no té en compte els Ajuntaments. Cal saber amb quins criteris es podrà, després, administrar aquest fons de 3.000 milions si els Ajuntaments no estan representats amb tota la discrecionalitat que això representa i tots els inconvenients. També breument —el senyor President va passar-hi una mica, una mica com si ho volgués oblidar— voldria fer una referència al Consell Assessor de crèdit. És una llàstima que el senyor President, amb el mateix esperit autocrític amb què es va expressar en altres coses, no hagi aprofitat al magnífic article que el Portaveu de Socialistes al Congrés, el senyor Lluch, va publicar en un diari de Barcelona, perquè resulta que el Consell assessor de crèdit, que és un Consell que té funcions consultives i executives i que ha de decidir sobre el crèdit que no és en mans dels Bancs, s'ha dipositat en un Consell que representa, fonamentalment, en la seva immensa majoria, persones lligades a la gran Banca, —i cal dir-ho, ho deia el senyor Lluch, la Generalitat se sucursalitza— un nombre important dels quals, de noms i cognoms ben coneguts, que no tenen res a veure amb el Principat. Permeti'm, senyor President, que doni una ràpida lectura a

alguns noms i algunes de les característiques econòmiques d'aquests senyors.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha depassat ja en 5 minuts el temps que li atribueix el Parlament. Jo no voldria pas tallar-li la paraula, però li prego d'abreujar com més millor.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Jo havia entès, senyor President, que en un debat d'aquesta importància, tindriem, per part de l'Honorable President, una flexibilitat extraordinària, perquè cal no oblidar que el senyor President de la Generalitat ens va parlar durant dues hores, i que caldria també que al senyor President, per cortesia, li poguéssim respondre en totes aquelles qüestions que ell va tractar. De tota manera, quan el senyor President consideri que m'ha de tallar, jo, obeint les normes reglamentàries, silenciarié la meua veu, i al mateix temps podré tranquil·litzar...

El Sr. PRESIDENT: No desitjo tallar-li la paraula. (*Rialles i remors de veus en un sector de la Cambra*). Li prego només d'abreujar la seva intervenció, tenint en compte...

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Bé. Aleshores de tota la llista només els llegiré uns noms: Emilio Botín, Vice-president segon i Conseller delegat del Banco de Santander, Conseller de FECSA, Iberduero, CEPSA, Asfaltos españoles, vocal de la Banca Jover, Banco Comercial Español; Jaime Carvajal i Urquijo, President del Banco Urquijo, Conseller del Banco Hispano-Americano; Alfons Descaner, President del Banco Central, President del Banco del Fomento, President de Andaluza de Piritas, S.A., Vice-president de Cepsa, Conseller representant de la Banca privada del Banco de España; Carlos March Delgado, Vice-president de FECSA, Vocal de Simago, etc., i també d'altres representants de la Banca Mas Sardà, i de la Banca Catalana. És a dir, la distribució del crèdit que neix de l'estalvi i les cooperatives ha de ser administrat pels homes de la gran banca espanyola, i per alguns de la banca, potser no tan gran, catalana.

I una altra qüestió concreta, encara, a la qual em vull referir, almenys ràpidament: és la qüestió de l'aigua, perquè tots som avui aquí amb aquesta calor, un xic assedegats, senyor President, i m'hauria de permetre que digués que també darrere el problema de l'aigua se'ns ha amagat efectivament la realitat del que ara s'esdevé. El senyor President proposa al Parlament que aquest aprovi la proposició de llei de l'UCD amb l'esmena que Convergència Democràtica ha presentat a Madrid, és a dir, la seva proposta és exactament la mateixa que existeix a Madrid, amb l'afegit d'aquest cànon, que diu el següent —llegeixo en castellà—: «Artículo segundo. Se autoriza a la Generalitat de Catalunya para la creación de un canon que como recurso propio de su hacienda, grave el suministro de agua procedente del caudal recaudado con destino al desarrollo y mantenimiento de la infraestructura de la comarcas catalanas del Ebro. Firmado: Miquel Roca Junyent.» Espero que després d'aquesta sessió no es demani, des del Parlament, d'enviar un missatge de felicitació al senyor Roca Junyent. Perquè, a més a més, el senyor President ens ha preguntat si hi havia una proposta alternativa. I cal dir que sí: hi ha una proposta alternativa. Per què el senyor President de la Generalitat

no ha dit ni un mot en relació amb l'existència del Pla Integral de l'Ebre, el qual Pla suposaria la iniciació del pla de regadius de la Terra Alta i del Priorat? Per què el senyor President no ha explicat com el seu Grup parlamentari a Madrid va votar contra la proposició no de llei presentada pel Grup parlamentari del PSUC i del PC, el mes de novembre del 1979, que pretenia la regulació vàlida i factible de les aigües del Camp de Tarragona? Per què no ha explicat que el mateix Govern de l'Estat, en resposta a una interpel·lació presentada pel Diputat Josep Solé i Barberà, vagi contestar dient que l'aprofitament integral i degudament regulat de totes les aigües del Camp de Tarragona, i molt especialment del Francolí, eren alternatives a curt i a mitjà termini? Per què no ha explicat que el Govern mateix reconeix que la xarxa de distribució de l'aigua a la ciutat de Tarragona té unes pèrdues no controlades de set milions de metres cúbics l'any, ço és, el 50% de l'aigua bombada, i, per tant, una quantitat idèntica al consum total de la ciutat de Tarragona? Per què es juga dramàticament amb les quatre hores d'aigua de la Ciutat de Reus, sense explicar el contingut Ajuntament petit Junta del pantà de Riudecamps, o les múltiples actes notariais en mans de la Unió de Pagesos del Baix Camp, que certifiquen la venda d'aigua de pous del terme municipal de Reus a les indústries en contra de la normativa del mateix Govern civil de Tarragona? Per què no ens ha parlat de la propera iniciació de l'assut del Francolí, que subministrarà onze milions de metres cúbics l'any a la ciutat de Tarragona, més el reciclatge de les aigües d'ús industrial per a la pròpia indústria? Per tant, hi ha una alternativa; era a la nostra proposta no de llei. L'acabem de reiterar. És menys costosa en el terreny econòmic: mil cinc-cents milions en vist dels tres mil milions, segons dades de la Societat d'Aigües de Barcelona, i molt més recomanable en el marc d'una política autènticament nacional. Però suposa, això sí, canviar el model de creixement i donar poder polític a les comarques; i això és el que l'actual Govern de la Generalitat no sembla disposat a fer. Voldria dir, també, al senyor President, que nosaltres estem a favor que a la Junta de Seguretat la Presidència sigui catalana, però voldriem saber quina és l'opinió de Centristes de Catalunya, i també l'opinió del senyor Martín Villa, i voldriem un compromís de termini sobre la creació de la Junta de Seguretat.

I en el camp de la televisió, voldria dir que aquests acords amb què el senyor Max Cahner, textualment, deia que s'havia aconseguit el que es volia, són inferiors als que hi havia l'octubre del 78, quan hi havia 24 hores, 30 minuts, i ara hi haurà 20 hores i 45 minuts, de les quals només 11 hores i 15 minuts al primer canal, amb una programació repetida, sense control de continguts i sota la mateixa direcció, la del senyor Arandes, que ha fet desaparèixer «Giravolt», «Tot art», «Personatges» i «De bat a bat». Jo crec que, tal vegada, no preocupa molt el senyor Max Cahner substituir el senyor Arandes, quan el Grup parlamentari de Convergència i Unió no va facilitar, precisament, que el senyor Balbín pogués ser present a la sessió de la Comissió permanent del Congrés de Diputats, votant en contra junt amb la UCD.

I, per acabar, senyor President, permeti'm ara que,

aprofitant la generositat del molt Honorable President de la Generalitat i del seu Consell, formuli algunes preguntes concretes.

En primer lloc, sobre traspassos. Amb quines garanties compta el President de la Generalitat per assegurar davant el Parlament un programa de traspassos com el que ha promès en el termini del mes de desembre? Vol dir això que compta amb l'acord exprés del govern de l'Estat o del Ministre d'Administració territorial, senyor Martín Villa?

Sobre joventut i esports. El senyor President ha parlat que els traspassos assolits en joventut i esports col·loquen el Consell Executiu de la Generalitat en la possibilitat d'iniciar una política global. Ens pot dir, senyor President, quines són les línies generals d'aquesta política global?

Sobre la Conselleria de Justícia. Per què no ha estat fet cap gest per part de la Conselleria de Justícia de cara a assumir les competències i facultats de gestió pel que fa als concursos, oposicions i nomenaments de personal judicial, notaris i registradors de la propietat, d'acord amb el que estableixen els articles 22, 23 i 24 de l'Estatut? Per què no han estat assumides les competències executives que corresponen en matèria penitenciària i només s'ha parlat d'hipotètics emplaçaments de les presons? Què es pensa fer amb el Tribunal Tutelar de Menors i amb el Patronat de Protecció de la Dona?

Sobre el pla d'ordenació territorial. El reimpuls del sector de la construcció ha de fer-se coordinadament amb la planificació. Els plans no es poden eternitzar, però el primer que caldria estudiar i elaborar és el pla d'ordenació territorial de Catalunya. Quan i amb quins criteris pensa presentar el Consell Executiu aquest pla? Què fa el Consell Executiu de la Generalitat per influir en el redisseny dels programes d'inversió del MOPU? Què fa el Consell Executiu de la Generalitat per resoldre els problemes més greus de l'Ajuntament quant a la seva participació en els pressupostos generals de l'Estat?

Sobre el sector públic. Quin paper considera el Consell Executiu que ha de tenir el sector públic a Catalunya? (Articles 53 i 54 de l'Estatut d'Autonomia.) Com pensa coordinar el sector públic, municipal, l'autonòmic, l'estatal, a Catalunya i, més en concret, quina intervenció ha tingut o està tenint el Consell Executiu de la Generalitat en les negociacions que l'INI ha portat a terme relacionades amb inversions a Catalunya, com les de les empreses SEAT, MEVOSA i ENASA?

Sobre l'IRESO. Quin és el paper que està jugant l'IRESO (Institut per a la Reforma de les Estructures Comercials), les competències del qual estan ja traspasades a la Generalitat, per a resoldre els greus problemes que afecten els petits comerciants i la distribució en general?

Sobre les Cambres Agràries. Senyor Querol, per favor, sigui clar. Quina és la posició política, clara i definida, del Consell Executiu sobre la desaparició de les Cambres Agràries?

Sobre l'ensenyament. El traspàs de l'EGB. Fou acordat a la tardor del 1978. L'inici del curs 79-80, patiem la manca de poders i de programació per part de la Generalitat i enguany han millorat les condicions, molt especial-

ment per les mobilitzacions cíviques del curs passat i per l'actuació dels ajuntaments quan han impulsat una més gran atenció. Avui continuem sense disposar de cap traspàs sobre aquesta temàtica. Quines són les condicions concretes del traspàs de l'EGB, avui? Què és el que s'està aconseguint? Per a quan es preveu aquest traspàs? Per què espera una segona fase el traspàs de la Universitat? Es vol una universitat segons el model de la UCD i s'espera l'aprovació de la Llei d'Autonomia Universitària, pendent de discussió al Congrés de Madrid? Per què espera el traspàs de l'educació d'adults per a una segona fase?

Sobre la funció pública. El President només ha parlat de l'Escola de l'Administració Pública de Catalunya. En aquesta etapa de reconstrucció nacional i d'institucionalització de l'autonomia és imprescindible disposar d'uns criteris sobre la funció pública de cara a l'Estatut de la Funció Pública. En aquest sentit, voldriem saber: com es pensa abordar, tal com diu el decret del 19 d'abril del 80, publicat al Diari Oficial de la Generalitat, número 68, del 30 de maig de 1980, la regulació de la situació administrativa de tot el personal actualment adscrit a la Presidència i als diferents departaments? Com és possible que el Consell Executiu es disposi a la renovació de contractes administratiu només fins al 31 de desembre? És a dir, com és possible fer contractes de tres mesos? És obvi que per a fer una bona funció pública cal també impulsar l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. Però nosaltres expressem el desacord amb la manera com ho està fent el Consell Executiu. Molt concretament: com és possible, pensant en la nova administració de Catalunya, que tots volem racional, transparent i eficient, anomenar el senyor Ravés director de l'escola, quan és sabut que el senyor Ravés fou objecte d'expedient de cessació a l'Ajuntament de Barcelona, amb motiu de no haver actuat diligentment en el cas de la Zona Franca i per haver dubtat de l'autoritat de l'alcalde en sol·licitar un dictamen al Col·legi d'Advocats?

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li prego que acabi en dos minuts. Haurà parlat vint-i-un minuts més del que tenia dret.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Senyor President, sens dubte, avui he posat a prova la flexibilitat del senyor President (*Rialles*) i no hi ha dubte de cap mena que el senyor President del Parlament n'ha sortit ben parat, cosa que jo li agraeixo profundament, però per compensar els dos minuts que tant generosament m'ha ofert, jo acabaré en trenta segons (*Rialles. El Sr. President diu: «Moltes gràcies!»*) dirigint-me al Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

En repetides ocasions li he sentit dir que no li importava ser impopular. Vull aconsellar-li avui, davant el seu discurs, que no es confongui. Les seves aliances, la seva acció de govern entesa com a prioritats de gestió, la seva concepció continuista de Catalunya, no sols són impopulars, sinó que són, fonamentalment, antipopulars. Senyores Diputades, senyors Diputats, moltes gràcies, especialment, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: A través de

l'exposició del doctor Gutiérrez, m'ha semblat notar que té una certa dificultat de retentiva de noms, per això duia escrits tota aquella colla de noms que aquí ens ha llegit, i jo li diria que per a no tenir lapsus importants respecte al nom del President de la Generalitat, també obrés en conseqüència. És un consell que li dono, corresponent als que ens acaba de donar. Moltes gràcies. (*Rialles.*)

Aleshores, i encara li posaré un altre entrabanc. Un servidor em dic Rigol i Roig, però de la manera que van les coses segurament m'hauré de dir en el futur, en «Rigol del Pla».

Vull començar ironitzant sobre aquest fet, perquè el pla que s'ha presentat no és un pla personal sinó que és una crida a sensibilitzar-nos tots plegats, tots plegats, del problema de la desocupació. És una crida adreçada, i després ho explicaré, a les institucions socials i econòmiques del país, i, per tant, és una crida a col·laborar-hi tot-hom.

Jo voldria, i sé que és en l'ànim de tots vostès, i en són conscients, però em sembla que val la pena recordar, en aquesta Cambra, les xifres exactes de la desocupació de què ja ha fet esment el doctor Gutiérrez. Actualment, a Barcelona, a la província de Barcelona, hi ha 185.046 catalans que estan parats, que no tenen feina. D'aquests, n'hi ha 47.292 que són menors de 25 anys i que, consegüentment, no tenen subvenció perquè no han entrat en la primera ocupació. I després n'hi ha 18.929 que són majors de 25 anys, que estan parats i que no tenen cap subvenció. Estic dient dades de l'INEM, vostès saben que hi ha una certa diferència de dades entre l'INEM i l'enquesta de població activa, però penso que val la pena recordar aquestes xifres perquè ens demostrin a tots plegats davant de quina greu situació està la desocupació en aquests moments, en el nostre país. Pel que fa a Girona, hi ha 7.077 parats, a Lleida 4.952, i a Tarragona 14.076.

És evident que aquest és un problema greu. És un problema que va avançant. Aquest problema es donava d'una manera molt significativa en aquelles zones agrícoles específiques del sud d'Espanya; després ha anat avançant cap a les zones industrials del país. Aquelles contrades on hi havia un cert equilibri entre indústria i agricultura, del nostre país, tenien una taxa d'atur relativament baixa, però ara ja podem començar a pensar que també en aquestes zones, i penso concretament en la província de Girona, hi haurà un increment fort, un increment fort de la desocupació.

Aquest problema, realment, nosaltres no el podem afrontar d'una manera parcial. Aquest és un problema conjunt de la collectivitat catalana, i, per tant és un problema que s'ha de resoldre entre tots plegats.

Amb aquesta petita pinzellada numèrica, jo voldria entrar dintre d'una certa anàlisi qualitativa. De tota aquesta gent que està parada, ¿quins són els que en sofreixen? Són els més dèbils, són aquells joves que no han tingut accés encara a la primera ocupació, són les dones que han tingut sempre una certa marginació a l'hora d'entrar en els circuits laborals del país, i són, sobretot, també, aquelles persones majors de 25 anys, que, per circumstàncies laborals, han quedat marginades del seu lloc de treball corresponent i tenen greus dificultats a trobar una nova ocupació.

Si aquest és el fet, què pot fer un govern de la Generalitat?

Un govern que es proclama nacionalista, i que és fruit d'un poble que ha lluitat constantment pel seu autogovern. Pot aquest govern dir que no té competències sobre la matèria? Jo penso que en aquest moment nosaltres defraudàrem —tot i que no tinguem les eines, tot i que no tinguem encara els traspassos—, la situació real del nostre sentit nacional, crec que defraudàrem la gent que té problemes reals, si no cerquéssim una escletxa, si no cerquéssim un lloc per trobar-hi des de Catalunya, amb els nostres propis recursos, una solució que contribueixi, que complementi les altres solucions que realment tenim dret de reclamar i que ens ha de donar l'Estat Espanyol.

I aquesta ha estat la primera tasca que ha emprès la Generalitat i d'una manera especial el meu departament. Quin era aquell forat pel qual nosaltres podíem actuar en l'àmbit de posar-nos d'acord i de poder portar una política realment substantiva en els efectes de l'atur —no parlo de les causes— en els efectes de l'atur? I el Consell Executiu de la Generalitat, a través de l'article 83.2 de l'Estatut dels treballadors, presenta a les centrals sindicals i a les patronals una reflexió conjunta, per trobar des de Catalunya, per trobar des del nostre país una possible solució d'enfrontament amb aquesta qüestió. Jo voldria empalmar aquesta exposició d'un servidor amb aquelles paraules que he sentit, aquest matí, del Diputat Sr. Vicens, quan deia que nosaltres no ens hauríem de limitar a seguir els camins ja trillats per altres experiències polítiques, sinó que nosaltres hauríem de fer una reflexió des de la nostra pròpia identitat i trobar, en els nostres mecanismes, també aquelles línies progressives que poden donar una resposta positiva a aquests problemes tan greus, com el de la desocupació.

La Generalitat cerca aquesta línia jurídica i aleshores ho presenta als interlocutors socials del país. Nosaltres creiem que, d'aquesta crisi econòmica, no en sortirem si no en sortim tots plegats. Nosaltres creiem que plantejaments purament, d'una banda o de l'altra, no ens aportaran allò que nosaltres realment necessitem per a enfortir-nos. Els factors de la desocupació, ja ho sabem, no són factors que siguin exclusivament endògens a Catalunya i exògens a Espanya, sinó que són factors interns a nosaltres. Si nosaltres repassem les taxes d'atur dels països de l'OCDE, girarem al voltant de les xifres d'un 6% per cent de la població activa i aquí estem, com s'ha dit, a l'11%. Aleshores, si això és així, si hi ha uns factors interns del mateix país que nosaltres podem controlar —evidentment que hi ha uns mecanismes de política econòmica que nosaltres no podem en aquests moments governar—, segur que n'hi ha uns altres que, si ens ho proposem, nosaltres els podrem controlar des d'aquí. Evidentment, aquests tenen una càrrega de voluntarisme molt important, molt important, però jo pregunto si aquesta no és la grandesa de la nostra capacitat d'iniciativa política. I nosaltres volem reconèixer com a Generalitat, com a interlocutors vàlids, les centrals sindicals i la patronal per intentar vertebrar aquest diàleg encara incipient, encara poc madur. Nosaltres volem ser interlocutors vàlids com a Consell Executiu de les centrals sindicals i de la patronal, perquè creiem que és en aquesta

possibilitat d'entesa, de diàleg madur, de cessió... És molt diferent negociar en temps d'opulència i negociar en temps de crisi. Quan es negocia en temps de crisi hom ha de negociar esforços. Quan es negocia en temps de crisi, no es pot, simplement, parlar de drets ja adquirits, sinó que hem de veure com els hem de transcendir, com els hem de superar. I aquesta és la filosofia de fons al voltant d'un fons d'ocupació que, si vostès volen, és una eina modesta, una eina petita, una eina esmussada, però que és oferta als interlocutors socials del país i que jo crec que, juntament amb ells, l'anirem millorant, sobretot si partim d'aquests criteris fonamentals a partir dels quals ha estat formulat el fons d'ocupació.

I, si em permeten, explicaré quin és el mecanisme, no ja la filosofia, que es proposa. Nosaltres considerem que en aquests moments, a la nostra societat, hi ha un mecanisme que consisteix en el fet que als treballadors, que per raons ics han de deixar el seu lloc de treball, se'ls ofereix una indemnització i se'ls ofereix divuit mesos de subvenció, ara com ara, i després se'ls deixa a la marginalitat, a la marginalitat de la subvenció de l'Estat, a la marginalitat de no tenir-los gens en compte en els circuits econòmics normals. I nosaltres creiem que des de Catalunya és possible una solidaritat econòmica, on aquestes persones, com a factor a dintre mateix de la negociació col·lectiva, siguin tingudes en compte per les parts socials. I en el moment en què es negocia l'increment de salaris s'ha de pensar a mantenir el poder adquisitiu i s'ha de pensar, també, en la solidaritat amb aquells que no poden negociar els convenis col·lectius. I els empresaris han de pensar que si ells realment reivindiquen el fet de crear llocs de treball a dintre de la societat, si això no ho aconsegueixen, han de fer un gest, també, voluntarista per solidaritzar-se amb aquesta funció. I això podem demanar-ho tots, i això podem demanar-ho tots. I nosaltres proposem, tècnicament, que, en les negociacions col·lectives dels convenis, en l'àmbit de Catalunya, hi hagi una cessió d'un 0,5% per la part laboral i un altre 0,5% per la part econòmica. Evidentment que això és objecte d'interpretacions, evidentment que els treballadors poden dir que això ho pagaran ells i que al final ho pagaran amb el preu del consum. Que es preguntin si els preus del mercat es fixen en funció del cost del que el mercat està disposat a pagar. I evidentment que els empresaris també tenen por que en la negociació col·lectiva, aquí, hi hagi, doncs, una més gran radicalització pensant que aquest mig punt serà descomptat als treballadors. Evidentment que també tenen recel d'això. Jo pregunto si aquest és un problema d'àmbit nacional. Si aquest és un problema fonamental nostre, ¿no hem d'intentar transcendir aquesta situació? Jo estic segur, perquè en tinc signes molt clars, que en aquest àmbit les centrals sindicals i la patronal estan en disposició de negociació. Aquest no és un plantejament mort, aquest no és un plantejament al qual s'hagin oposat radicalment, sinó que té possibilitats. I té possibilitats des d'un àmbit constructiu —que si hom busca, aquí, la barrera i busca els obstacles, segur que els trobarà, segur que hi són. Però el problema de l'atur, o l'afrontem col·lectivament des de Catalunya o no l'afrontarem. I aquest és el plantejament de fons, del fons d'ocupació. Jo sé que hi ha molts altres mecanismes que són

necessaris, que hem d'estar sempre a l'aguait que Catalunya no quedi marginada en les subvencions que hem de rebre de la resta de l'Estat. He intentat seguir la línia del meu antecessor en el càrrec, anant a Madrid juntament amb els alcaldes i regidors de l'entorn de Barcelona per reivindicar això. Ens trobem en una experiència, en aquest sentit, que porta dificultats. És un engalzament d'institucions que, segons el prisma amb què es mira, porta una inconveniència de relació entre elles. Ho estem intentant resoldre. Evidentment que nosaltres hem de tenir els ulls posats a Madrid en aquest sentit. Però també és possible des de Catalunya fer passos —i fer passos autèntics— i, possiblement, treballant sobre aquests efectes de l'atur, perquè possiblement si tots plegats som conscients d'aquests fets dramàtics i d'aquesta vivència per què està passant el país, sabrem anar a les causes. Evidentment que s'han d'atacar les causes, però potser per una sensibilització col·lectiva haurem d'entrar, en una primera fase, a treballar sobre els efectes de l'atur. I com que crec que això és possible, i com que crec que és possible d'arribar a una entesa puntual en aquest sentit, sense que ningú no desvirtui el seu sentit objectiu de les respectives institucions, demano simplement acords puntuals en funció de l'atur. No es demana altra cosa més que aquesta. I això és possible. Com que això és possible, nosaltres podem, potser, endegar possibles pactes i enteses de més abast, no ho sé. El que sí que sé és que hi ha un camí que es pot seguir conjuntament i la Conselleria de Treball de la Generalitat, el Consell Executiu, convida les institucions que el puguin seguir. I en aquest esforç suposo que col·laborarem, que trobarem la col·laboració de tots plegats. Moltes gràcies.

El Sr. BARRERA: Té la paraula el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

(Pausa.)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, intentaré contestar les preguntes que el senyor Gutiérrez Díaz ha formulat i m'excusarà, el senyor Gutiérrez Díaz, si, amb la rapidesa que ell ha formulat les darreres, quan ja passaven vint minuts, potser me n'ha quedat alguna. En tot cas, a través del dret de rèplica, ja me les tornarà a formular.

Jo, senyor Gutiérrez Díaz, li haig de dir que estic sorprès. I, primer, em permetrà que li digui que estic sorprès, abans d'entrar en el tema, que estic sorprès, perquè, assegut en aquest banc, formant part d'aquest govern, m'ha dit que, bé, m'ha concedit l'honor de tenir una representativitat democràtica. Li ho agraeixo; però m'ha dit que no tenia ningú al darrere, que —en fi, doncs— el bloc del Progrés no era darrera meu. I llavors jo tinc la sensació que, és clar, en trenta, quaranta, seixanta o cent vint dies, només de travessar la plaça de Sant Jaume, com aquell qui diu, tot just de ser al mig de la plaça San Jaume, es veu que jo he canviat de manera de ser i resulta que abans sí que estava al bloc del progrés; ara, perquè no estic amb el PSUC, ara, resulta que no tinc la confiança de les classes treballadores. Jo li voldria dir, senyor Gutiérrez Díaz, que algunes de les seves observacions serien per a contestar, d'alguna manera, que vós sou molt jove, senyor Gutiérrez Díaz, però, és clar, la

frase no és meva. Com que no en sou, de jove, i sou un gat vell en política, aleshores sobre algunes preguntes que m'heu fet, concretament respecte a l'INUR, jo em pregunto, quan vostè treu aquí l'article 4, per què me la fa, aquesta pregunta? Per què escamoteja? Per què dissimula, subtilment? Perquè, és clar, tothom sap que l'article 4 de l'INUR, tothom sap que aquest article s'ha posat aquí perquè, si no s'hagués posat, senyor Gutiérrez Díaz, donaria la casualitat, donaria la casualitat, que, aleshores, el dret de reversió revertiria en els particulars del sòl. És a dir, si aquests terrenys que es van expropiar, per part de l'Administració, no s'apliquessin en allò que era previst, donaria la casualitat, senyor Gutiérrez Díaz, que hi podria haver una impugnació.

I és més, senyor Gutiérrez Díaz: Hi ha en projecte, s'ha presentat, en aquesta Cambra un projecte de l'Institut Català del Sòl, que li haig de dir que no resol aquest problema; que no el resol, aquest problema. Hi ha diputats que no són del meu partit, que saben que aquest problema no és resolt i que hi ha, en aquests moments, juristes que s'estan mirant i preguntant quina és la manera de fer que això sigui possible, és a dir, perquè es pugui expropiar per a una finalitat i després, si cal, si l'Administració ho vol, poder fer una altra cosa perquè en aquells moments convingui. Aleshores això és elemental, senyor Gutiérrez Díaz. Vostè ho sabia i diuen que als polítics se'ls pot permetre de parlar malament, que no en sàpiguem, de parlar; però el que no se'ls pot permetre és que parlin de coses que no saben. Però vostè ho sabia, això. Vostè ho sabia i, aleshores, encara és més greu. Perquè sabent-ho, encara ha volgut dissimular, escamotejar i fer-nos fer veure que aquest era un traspàs mal fet.

Això de l'INUR, per a mi, queda contestat. Hi ha després, pel que he entès, el problema de l'aigua.

Bé, jo estic d'acord de discutir en comissió, o de discutir on sigui, el problema de l'aigua. Jo estic absolutament d'acord amb el representant d'Esquerra Democràtica, perdó d'Esquerra Republicana —sóc molt jove, jo (*Ria-lles*)—, que ha dit abans, em sembla, que vol que les coses siguin clares.

El que passa, senyor Gutiérrez Díaz, amb el problema de l'aigua és que nosaltres no hem demanat, no hem demanat, que aquest Parlament aprovi cap mena de llei, cap mena de llei. Aquesta llei és al Parlament de Madrid i és el Parlament de Madrid a qui recau d'aprovar-la o no. No hem demanat cap aprovació. El President de la Generalitat ha presentat l'opció que fa el Govern de la Generalitat, que creu que fer aquesta cessió d'aigües del canal esquerre de l'Ebre és una solució, la solució òptima en aquests moments, per tal de solucionar la set que pateixen les comarques del Baix i de l'Alt Camp, i del Tarragonès. Per què, la solució? I vostè em pregunta per què vam votar en contra, senyor Gutiérrez Díaz? Bé, perquè és que la solució que vostès plantejaven aleshores, la solució que vostès aleshores van explicitar, no és una solució vàlida, senyor Gutiérrez Díaz, no és una solució vàlida. Hi ha estudis que no són ni del 1973 ni del 1974, quan s'estudiava el mini-transvasament. Hi ha estudis del 1979, fets per gent de molt prestigi, gent que no és del nostre partit, gent amb molt de prestigi a Catalunya i internacionalment —i internacionalment— que diu que la

solució, la solució, en aquests moments, l'òptima solució, és aquesta, és aquesta. Aquest estudi —i en dic la referència: «Estudio, recursos hídricos del Bajo Francolí. Diciembre del 1979»—, aquest estudi parla que, en definitiva, i si vol em puc estendre tant com vulgui sobre això, no es pot parlar d'aquestes ni del pantà de Riudecanyes —no de Riucamps, de Riudecanyes—, no es pot parlar tampoc de l'assumpte del Francolí, perquè amb les necessitats, i tenint en compte que no es va a fer un increment de la indústria conservant el que hi ha, senyor Gutiérrez Díaz, conservant el que hi ha, i en tot cas fer les ampliacions necessàries per a la seva subsistència, que són aprovades per unanimitat a l'Ajuntament de Tarragona, cas de la DAUN —menys dos vots, independents, no del PSUC. (Rialles.) En definitiva, ho repeteixo, només per a conservar el que hi ha, les quantitats que es necessiten l'any 2000 són de cent quaranta-tres hectòmetres cúbics, sense comptar-hi, i això agafa en aquest estudi —vostè ho pot mirar— vint-i-cinc municipis a partir de la Riba i cinc municipis del Gaià a partir del Catllar. Exclou, aquesta quantitat, l'àrea de Reus-Salou, a la qual es dona aproximadament un consum d'uns seixanta hectòmetres cúbics. El que es dona avui com a recursos existents és d'uns 80 hectòmetres cúbics, i resten aquests 143, més els 60, menys els 80 que hi ha —que hi ha gent que considera que són excessius, vull dir que són massa, aquesta xifra ja és optimista—, ens donen 123 hectòmetres cúbics. Tot això, ho repeteixo, frenant el creixement industrial de Tarragona.

Això, per tant, pel que fa referència d'on pot venir, diria jo, potser, l'error; potser, en fi, l'error d'aquest estudi que pugui haver-hi respecte a aquesta solució del Francolí, és que el que aparentava que podia ser una bona solució en un principi, és que els recursos que es pensava que podien portar els rius secs d'aquella zona, la conca del Gaià i el Francolí, no són els que eren senyor Gutiérrez.

Hi ha una altra pregunta, que vostè també m'ha fet: el Pla d'Ordenació Territorial. Bé, jo crec, senyor Gutiérrez Díaz, que en això podem estar d'acord. Nosaltres, ahir, vam parlar d'un planejament excessiu, d'un planejament excessiu en el sentit que en aquest moment no hi ha capacitat de gestió ni per part de la Conselleria, senyor Gutiérrez Díaz, ni per part de la Conselleria. Li podria parlar jo —i també hi ha aquí Diputats, l'antecesor meu en el càrrec, que sap les dificultats que hi ha per a tirar endavant la quantitat de recursos i expedients que es troben avui dia encara encallats, encallats, a la mateixa Conselleria. I tampoc jo no he sabut fer els miracles, com tampoc no els va saber fer el meu antecessor. No, en aquests moments, creiem nosaltres que, evidentment, aquests tres-cents vint-i-quatre plans que estan en marxa cal que s'inscriguin dintre d'un criteri pel qual es fan uns i no es fan els altres, quins són els prioritaris, quins no ho són, etc. I això, evidentment, ens ho ha de donar aquest pla director territorial, aquest Pla d'Ordenació Territorial, que, evidentment, és el que ens ha d'assenyalar quins són aquests colls d'ampolla, quines són bàsicament aquelles situacions més conflictives en les quals Catalunya, en aquests moments, des del punt de vista d'ordenació física del territori, es troba. Que en aquest sentit —per si abans

ha semblat que això del miracle era una crítica—, jo vull dir que alguns d'aquests punts més crítics van ser ja atacats pel meu antecessor en el càrrec, el Diputat senyor Lluís Armet. Ho dic per si això del miracle ha semblat que era crítica.

I és evident que, en aquest Pla d'Ordenació del Territori, caldrà marcar quines són aquestes situacions conflictives. Però sí que és voluntat del Govern, senyor Gutiérrez Díaz, que aquest Pla d'Ordenació del Territori no duri sis anys, no en duri vuit, no comenci a ser una sèrie d'estudis com tots i tots els estudis que s'han iniciat i que s'han fet en aquest país i que després han servit per a arxivar-se. Aquest, més aviat, aquest Pla d'Ordenació del Territori, nosaltres el veiem com la suma, amb una visió global, primer, d'on es vol arribar, una visió, diguem-ne, d'una harmonia on es vol arribar, i que jo no tinc cap mena de dificultat a discutir, doncs, amb la Comissió corresponent d'aquest Parlament abans, si volen vostès, de començar. Però jo el veig, el veig sincerament, com una suma de plans sectorials, de xarxa de carreteres, d'espai a protegir, d'espais agrícoles que cal realment reservar, etc. ¿I tot això emmarcat com? Emmarcat, des del meu criteri, senyor Gutiérrez Díaz, des del criteri del Govern de la Generalitat, des del punt de vista que cal reequilibrar Catalunya, que cal, certament, fer una redistribució de la població, de la renda a Catalunya, i que, per tant, són aquests criteris els que ens han d'illuminar per tal que aleshores es puguin anar fent, es puguin anar col·locant aquestes peces del que és aquest Pla d'Ordenació Territorial.

Jo espero que molt aviat puguem tenir, amb la Comissió corresponent, una reunió amb els tècnics del Departament per tal de fixar criteris, de fixar prioritats, en el sentit que la Conselleria portarà, en el sentit de fer d'això una obra col·lectiva, una obra, diguem-ne, de futur.

M'ha preguntat, em sembla —i això sí que ja ho he agafat molt de pressa, senyor Gutiérrez Díaz, vostè m'excusarà—, m'ha preguntat també pel redisseny dels programes del MOPU. Bé, el President, d'alguna manera, ens ha anat enviant sistemàticament i amb tenacitat a Madrid, per tal de discutir aquests pressupostos, però, senyor Gutiérrez Díaz, jo no sé, li ho dic sincerament —després vostès, la Cambra, que m'ho diguin—, jo no sé si abans que la Cambra del Congrés dels Diputats, que és qui ha de decidir si aquests pressupostos són vàlids o no són vàlids, perquè el que jo li podria dir ara de xifres també seria una aproximació, és a dir, que pot ser perfectament que el Congrés dels Diputats no l'aproves, doncs, en definitiva, també seria una pura ficció, o una pura, diguem-ne, aproximació, si vostè vol.

El que nosaltres sí, senyor Gutiérrez Díaz, volem, i esperem obtenir, és que la participació del Ministeri d'Obres Públiques a Catalunya, que durant una sèrie d'anys ha estat decreixent, fins i tot els anys, senyor Gutiérrez Díaz, de Govern d'unitat de la Generalitat, desgraciadament, fins i tot en aquests anys, doncs que això, si més no, tingui una inflexió. No esperem grans miracles, no esperem grans miracles tampoc, però, com a mínim, que hi hagi una inflexió en el que fa referència a la participació de la inversió en el sector públic.

Li haig d'advertir una cosa, senyor Gutiérrez Díaz, jo

estaria d'acord amb vostè, abans no parlava d'això, parlava de la joventut, parlava dels diners per a la joventut. Jo estaria d'acord amb vostè i així ho he dit al Ministeri: tanta població, tants diners; però és que l'Estatut no diu això, senyor Gutiérrez Díaz; l'Estatut que vam aprovar el seu partit i el meu i el de tots els aquí presents, no diu això. Hi ha un corrector, senyor Gutiérrez Díaz, ara és per servei i després hi haurà un corrector que serà inversament proporcional a la renda. I, per tant, evidentment, no es pot parlar, no es pot parlar de «tants diners, tanta població», perquè no és així; què més voldria jo que evidentment la inversió en carreteres fos proporcional, per exemple, a la població de Catalunya. No serà així.

Bé, aquest és, en definitiva, l'intent de respondre amb el màxim de cortesia, senyor Gutiérrez, i amb el màxim intent de no malmetre cap mena de solució, de cap mena, diguem-ne, de situació, sinó amb l'intent, doncs, d'aclarir en la mesura del que és possible qualsevol dubte que vostè tingui o el seu partit tingui, i al qual sempre, sempre, la meua Conselleria, com tot el Govern, està disposada a respondre.

Res més, gràcies.

(El senyor Armet demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Jo crec, senyor Armet, que l'allusió que li ha fet el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques no ha estat de cap manera una allusió ofensiva en el més mínim, ni crec que requereixi una intervenció.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, una qüestió d'ordre. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, al nostre judici, l'article 64 del Reglament no fa esment de cap de les maneres que l'allusió hagi de ser ofensiva per tal de poder donar lloc al torn d'intervenció, sinó que, simplement, diu: «allusions a la persona o a la conducta d'un Diputat». Llavors, s'han fet allusions a la persona, penso que amb els dos cognoms, Lluís Armet i Coma, i a la conducta com a, abans, Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, la seva gran experiència parlamentària, que demostra amb la freqüència que fa ús de les qüestions d'ordre, no fa que, certament, no ignori que el terme allusions s'interpreta quan s'ha anomenat un senyor Diputat per alguna qüestió que pot afectar de manera adversa la seva conducta o, en fi, que posa en endredit algun aspecte de la seva actuació. El fet simplement de citar el nom d'una persona, des del punt de vista dels costums parlamentaris, no representa una allusió.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Des de la perspectiva del nostre Grup, s'ha fet esment a la conducta del Diputat alludit ja que, a més, s'ha fet esment que la conducta del Diputat alludit, en tant que Conseller de Política Territorial d'Obres Públiques, era semblant a la de l'actual Conseller, la qual cosa fins i tot podria prendre's com una ofensa. *(Remor de veus)*

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que el que podria entendre's més aviat com una ofensa són les paraules que acaba de pronunciar el senyor Martín, per bé que no

penso que aquesta sigui la seva intenció. De totes maneres, el Grup Socialista tindrà la paraula llargament en el curs del debat i, aleshores, això podrà ésser contestat. ¿Algun altre membre del Govern vol contestar a la intervenció del senyor Gutiérrez Díaz? *(Pausa.)* No, en aquest cas, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té dret a una rèplica de vint minuts.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Aquesta rèplica, senyor President, que procurarem que sigui de vint minuts, es farà compartida en nom del Grup pel Diputat senyor Frutos, que farà la rèplica al senyor Rigol, i pel Diputat senyor Borja que la faria al Conseller senyor Cullell.

El Sr. PRESIDENT: Recordo que, d'acord amb les normes, cadascun d'aquests dos senyors Diputats podrà parlar deu minuts, però no més de deu minuts. Té la paraula el senyor Frutos.

El Sr. FRUTOS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo intentaré ser molt breu, per tant, intentant tornar una mica del temps que necessàriament el Diputat Antoni Gutiérrez Díaz ha hagut d'utilitzar per a deixar molt clara quina és la posició del nostre Grup parlamentari. Intentaré, per tant, ser molt breu, perquè considero que les qüestions que ha plantejat el senyor Rigol..., que jo crec ja d'entrada que té bona fe, però que està presoner d'una política al nivell català i d'una política al nivell estatal que li impedeix plantejar, a partir d'aquesta bona fe que jo li pressuposo, una política econòmica i social diferent de la que es planteja al Fons d'Ocupació. I m'agrada contrastar les paraules que es diuen ara de bona voluntat, de bona fe, amb les d'abans del 20 de març, quan es parlava que el triomf de l'esquerra en el seu conjunt, per a Catalunya representaria un daltabaix econòmic, social i de tot tipus, i ara sembla ser que hi ha un interès, a través d'una filosofia global, que no és una filosofia que neixi de la Conselleria de Treball, sinó que és una filosofia que emana d'un Govern, el de Convergència Democràtica de Catalunya, que té una actuació concreta al nivell de l'Estat i que té una actuació concreta al nivell de Catalunya. Per tant, les paraules d'ara, de bona voluntat, de solidaritat i de bona fe, contrasten, exageradament, crec jo, amb les paraules d'abans del 20 de març.

En concret el Pla és un pedaç. És purament i simplement un pedaç la creació d'aquest Fons d'Ocupació de la Conselleria de Treball. Però, alhora que és un pedaç, expressa efectivament una filosofia: una filosofia econòmica, una filosofia social, una filosofia de marginació de la participació dels treballadors, en el seu conjunt, en la solució dels gravíssims problemes que té plantejats Catalunya.

Com és possible, pregunto —millor dit, sí que crec que és molt possible, però faig aquesta pregunta en termes parlamentaris—, com és possible que s'aprovi a Madrid la Llei Bàsica d'Ocupació, que amplia la possibilitat d'amortització de llocs de treball i redueix el temps i quantitat de subsidi, mentre a Catalunya es planteja un Fons d'Ocupació que surt de la butxaca dels treballadors assalariats, dels que entren dins la massa salarial, no de tots els treballadors assalariats, no dels gran executius, que no entren dins de la massa salarial com s'ha comprovat sobrerament en la negociació col·lectiva, sinó d'un deter-

minat tipus de treballadors. Un Fons d'Ocupació que fins i tot en el mateix terme de treballadors assalariats, discrimina greument determinats sectors salarials, de la massa salarial, en no fer-los pagar, d'aquest Fons d'Ocupació, més o menys el mateix, o exactament allò mateix, que haurien de pagar els qui treballen en sectors amb salaris molt més baixos. I no entrem en el contingut a fons d'aquest pla de solidaritat, o Pla del senyor Rigol —segurament hi entrarem molt més a fons en el moment en què es discuteixi el programa econòmic del Govern. Però, és clar, a nosaltres ens sembla que aquesta coherència demostrada en el moment de l'aprovació de determinades lleis que nosaltres considerem que van contra els interessos amplis de la majoria de treballadors assalariats, aquesta coherència, dic, és aquí, en el moment de plantejar un pla d'urgències, un Fons d'Ocupació, una incoherència política del Grup de Convergència Democràtica de Catalunya i naturalment, del Consell Executiu de la Generalitat. El Pla carrega exclusivament —i per això és inacceptable— els costos econòmics sobre els treballadors i consumidors que entren dintre de la massa salarial. Es planteja dintre de la negociació col·lectiva, és a dir, que entra en el marc de la negociació col·lectiva, quan, paradoxalment, es planteja que som en una economia lliure de mercat —avui s'ha parlat d'economia social de mercat; sembla que es recuperin termes que en els últims mesos ja no s'utilitzaven, jo crec que justament, perquè és l'actitud del Govern de l'UCD, és l'actitud del Govern de Convergència Democràtica de Catalunya—, però es parla que dins de la negociació col·lectiva s'ha de discutir, a partir d'aquí, un Fons d'Ocupació per a fer front al gravíssim problema de l'atur, per a buscar una solidaritat entre els treballadors, sempre entre els treballadors. Perquè ja sabem que els empresaris, en el moment d'anar a negociar el conveni col·lectiu, faran l'escandall de costos i dels pressupostos, i hi inclouran aquest 0,5% dintre d'aquests pressupostos, i aleshores en la negociació del conveni col·lectiu, i en el moment en què facin els preus dels productes, carregaran sobre els productes, és a dir, sobre els consumidors, sobretot per al conjunt de la gran massa consumidora que són els treballadors, carregaran aquests costos addicionals que representa aquest Fons d'Ocupació. Les coses són així de clares. I si la patronal, el Foment del Treball està en desacord amb aquest pla, és clar, el Foment del Treball, una miqueta el que vol és la llei de l'oest. No vol una discussió democràtica de tots els problemes, vol la llei de l'oest. És clar, van més enllà que el Govern de Convergència Democràtica de Catalunya, que ha de rentar-se la cara davant del poble, i ha de portar, o plantejar, almenys, que porta una política social en funció dels interessos de Catalunya, dels interessos dels treballadors. I és una política que aleshores podrà, doncs, ser rendible en un altre moment, quan s'hagi de cridar els votants. Nosaltres plantegem, efectivament, la necessitat —ja ho desenrotllarem amb escreix, encara que no pas avui—, la necessitat de crear un Fons d'Ocupació amb una filosofia radicalment diferent, però partint, naturalment, de la base que aquest Fons d'Ocupació continuarà essent un pedaç, que allò que es troba en qüestió aquí és la discussió d'un programa econòmic que abraçi la territorialització de Catalunya —què fem amb

determinats sectors, els que estan en crisi i els que no ho estan, les perspectives de cadascun dels sectors—, i això va lligat, efectivament, amb el programa econòmic del Govern d'UCD al nivell d'Estat, amb si s'aprova o no aquest programa econòmic, i va lligat, també, amb els plans econòmics i socials que pensa tirar endavant el Consell Executiu de la Generalitat i Convergència Democràtica.

Per tant, per totes aquestes raons, que són molt simples perquè jo crec que l'exposició del senyor Rigol s'ha basat fonamentalment en això, nosaltres hem rebutjat aquest Pla i farem —hem fet ja— una proposta molt diferent que qüestioni, en primer lloc, sobre els fons d'on han de sortir, i, en segon lloc, que permeti, no discutir d'una cosa conjuntural únicament i exclusivament, sinó que possibiliti d'avançar en un procés que permeti situar els principals problemes de l'atur al nivell de sectors, al nivell de territori de tot Catalunya i que permeti, a partir d'aquí —i veurem si és veritat tota aquesta bona fe i aquest plantejament de solidaritat— solucionar els greus problemes de la crisi econòmica i de l'atur. I finalment, recordar al senyor Rigol, a la Conselleria de Treball, i naturalment al Govern, al Consell Executiu, que, en aquest sentit i en aquesta via, a nosaltres ens alegraria molt que en el moment en què es planteja —i considerem que de forma greu— una agressió als drets sindicals conquerits pels treballadors després de dures lluites de molts anys, drets que havien estat conquerits i estaven en llei, en el moment —dic— en què hi ha una agressió amb acomiadaments de delegats d'empresa, de comitès d'empresa, amb una repressió sistemàtica sobre tota una sèrie de delegats quan es presenten a les eleccions sindicals, que hi hagi una intervenció de la Conselleria de Treball que digui que, amb la Generalitat autònoma, aquestes coses no ens les podem permetre, i que aleshores hi hagi una actitud clara de la Conselleria de Treball i del Consell Executiu en defensa dels drets sindicals com a part fonamental que són de l'actuació dels sindicats i dels treballadors.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Jordi Borja.

El Sr. BORJA: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, allò que jo no retreuria ni al discurs del Molt Honorable President de la Generalitat ni a la intervenció del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, és la coherència d'allò que han dit. Aquesta coherència és una virtut i és, alhora, preocupant per a Catalunya. En primer lloc, nosaltres hauríem volgut que se situessin les coses a partir del Pla d'Ordenació Territorial. El Conseller n'ha parlat de passada. Ha dit que s'ha de fer i que no s'hi ha de trigar gaire. Hi ha molta feina feta; no estem en la situació dels anys trenta. En el curs dels anys setanta, en el marc del Congrés de Cultura Catalana, ja hi ha molta feina feta; per això és encara menys comprensible que no tinguem unes orientacions, que no tinguem una proposta d'esquema, de pla director a partir del qual la Comissió, després el Parlament, puguin fer un debat. Serà aleshores que podrem discutir les actuacions territorials concretes amb coneixement de causa, és a dir, amb coneixement de què decidim, de les conseqüències de què decidim. No, no podem acceptar, ens sembla, després de l'experiència de tants anys de po-

lítica territorial durant el règim anterior, que se'ns digui que el Pla d'Ordenació territorial de Catalunya serà una suma de plans sectorials. D'aquesta manera, no hi haurà ni reconstrucció, ni reequilibri, ni coherència, ni igualtat en el territori. Em sembla que tornar a aquests mètodes tradicionals no és comprensible. És clar que se'ns podria dir que nosaltres concebem una planificació tancada, centralitzada, però, en tot cas, si en alguna cosa és molt clara la superioritat de la planificació general, és en el territori. I la veritat és que pensem, almenys jo ho penso, que és molt millor sentir-se propers, en aquest cas, del que fan els països socialistes que no de la tradició del Montes o del Porcioles, ço és, d'anar cas per cas, sector per sector.

Sense un pla territorial, sense una política territorial global ens trobem, és clar, amb uns problemes com el de l'aigua. Problemes com el de l'aigua, respecte del qual hi hauria algunes coses concretes a dir; però primer de tot, s'ha de dir que no es pot plantejar. Ens quedem l'aigua perquè ara es necessita a Tarragona, segons unes determinades previsions, i els paguem alguna cosa en canvi. D'aquesta manera, evidentment, no es reequilibra Catalunya. Hem de dir, d'altra banda, al senyor Conseller, que és clar que aquí no es tractava de l'aprovació d'una llei de l'aigua —la qual es fa a Madrid—; que a la nostra proposició de llei que ell ha dit que no era vàlida perquè agafava només les dades d'un any, li hem de dir que les dades eren dades mitjanes del període 1970-78 que ell ha dit que no era cap solució l'assut, i l'assut està aprovada. I ens ha retret, ha corregit el President del nostre Grup, dient que segurament volia parlar de Riudecanyes, i jo li he de dir que ell segurament volia parlar de Riva perquè Riudecanyes és un pantà que ja està fet. Ha dit també que les ampliacions de subsistència per a la instal·lació de la Dow Chemical s'havien aprovat només amb dos vots en contra. Es van aprovar amb dos vots en contra de dos independents, de sis regidors del PSUC i d'un regidor d'Esquerra Republicana de Catalunya. En tot cas, la qüestió de l'aigua és una qüestió que hem de situar en el conjunt de la política territorial. Com la qüestió de l'INUR. I és clar que aquí no hi ha hagut cap mala jugada ni cap ignorància per part del nostre Grup sobre el dret de reversió. Al PSUC segurament no sabem tant d'urbanisme com a vegades els membres de Convergència diuen que sabem i que dominem l'urbanisme a Catalunya; però, en tot cas, sí que en sabem el mínim. Sabem el mínim de dret civil per a tenir clar que una cosa que s'expropia per a un fi, evidentment, si se'n canvia el fi, el propietari en pot demanar la reversió. Però, senyor Conseller, tots tenim experiència de política urbanística, i en tot cas el Conseller sap que aleshores es planteja una negociació política amb els propietaris als quals es pot dir: Atenció!, si vostè demana el dret de reversió, nosaltres tenim l'instrument de la planificació per a afectar aquests terrenys a uns determinats usos, i encara hi perdran diners. Perquè uns terrenys que varen ser expropiats per a fer-hi polígons industrials o grans polígons d'habitatge no és cap negoci recuperar-los si després te'ls han d'expropiar per a fer-hi zona verda, zona d'equipaments o zona d'ús agrícola.

Tampoc no s'ha dit sobre l'INUR que hi hagi un patri-

moni que s'ha de pagar i que, per tant, la Generalitat està obligada a vendre. I per tant, això en condiciona l'ús, també. I en tot cas, aquesta actitud davant de l'INUR lliga amb una actitud col·laboracionista amb els transpassos, que és la mateixa discussió que es porta sobre el tema dels habitatges públics; és a dir, que no s'accepten però tampoc no es lluita perquè es canviïn les condicions, i al mateix temps lliga amb una determinada voluntat de seguir una política urbanística continuïsta. Perquè cal dir que al costat d'això es va parlar que calia construir, que es necessitarien sis-cents mil habitatges nous, que caldria fer-ne quatre-cents mil de nous, però això, amb quines previsions? Això, on? Perquè dir això, i no dir res més, vol dir continuar les tendències actuals. Tendències actuals que, evidentment, són necessàries que continuïn si les seccions immobiliàries, el sector immobiliari de la gran Banca no fa fallida, perquè els Bancs estan discutint, estan intentant liquidar els seus sectors immobiliaris i només la continuació de grans operacions urbanístiques els pot salvar.

S'ha passat molt de pressa sobre el MOPU. Però les inversions del MOPU són allò que ens ha de permetre saber què podem fer, per exemple, amb els diners que el MOPU gastarà en els túnels del Tibidabo. Depèn d'aquesta negociació, sabrem què podem fer o no podem fer amb aquests túnels del Tibidabo. És a dir, si podem obtenir que els diners es destinin a altres coses molt més necessàries per a Catalunya que no uns túnels que no serveixen ni per a Barcelona.

S'ha parlat que els Ajuntaments frenen la construcció, però, senyor Conseller, vostè sap tan bé com em penso que ho saben els assistents al Parlament, que començar un pla no significa la suspensió de llicències; la suspensió de llicències s'efectua quan s'ha aprovat provisionalment el pla. Aleshores, després del desgavell de tants anys d'urbanitzacions il·legals —i vostè sap molt bé els milers d'urbanitzacions il·legals— era absolutament imprescindible començar aquest planejament i en molts municipis, el planejament, l'anunci del planejament ha significat una dinàmica de fer plans parcials precisament per a avançar-se als plans que s'anaven fent, i d'altra banda, si els Ajuntaments no tenen més agilitat, aquí ens hem de preguntar, en un país com Catalunya, amb més de nou-cents municipis, què fa la Generalitat per ajudar els Ajuntaments. Què es fa per a donar-los assessorament municipal. Dins la Conselleria de Governació, del Servei d'Assessorament Municipal, què se n'ha fet? Què es fa per a crear equips tècnics comarcals, per desenvolupar la inspecció urbanística, per explicar que no hi ha mitjans per a fer-les, per actuar sobre el MOPU, per incitar perquè les Diputacions es comarcalitzin? És a dir, jo puc acceptar que la poca capacitat de gestió dels Ajuntaments de vegades pugui frenar les coses, però ara el que cal és ajudar aquests Ajuntaments, i no intentar d'aquesta manera continuar una política urbanística que ja pensàvem que era superada, i al mateix temps pretendre —com ja veurem en la discussió del projecte de llei de creació de l'Institut Català del Sòl— deixar sense competències urbanístiques els Ajuntaments i els futurs organismes comarcals. És a dir, que aquesta política, i em sap greu d'haver de dir-ho, és per a mi una política continuïsta del

passat i dependent respecte al Govern de Madrid. És una política que permet, és clar, fer previsions sobre les necessitats d'aigua de Tarragona, basada en un estudi de l'INI que parteix, com diu textualment, del fet que és desmantellin totes les indústries químiques de l'Estat espanyol i que es concentrin en aquesta àrea. I d'aquesta manera surten les xifres que ens ha donat el senyor Conseller respecte a les necessitats d'aigua de Tarragona. És dir, és una política de continuïtat del model de creixement i és una política de continuïtat d'un model de gestió burocràtica centralitzada. I d'aquesta manera no construirem cap Catalunya nova, senyors Diputats i senyores Diputades.

Gràcies.

(El senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Jo, però, voldria cridar l'atenció, tant als membres del Consell Executiu com als Grups parlamentaris, sobre la necessitat que aquest debat no s'eternitzi en rèpliques i contrarèpliques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President, jo intentaré ser molt breu, només precisar algunes coses. No entraré pas en debat amb el senyor Borja. Només voldria aclarir que el pla d'ordenació de la zona industrial que inclou l'ampliació de la Dow Chemical va ser aprovat per tots els regidors de l'Ajuntament de Tarragona, excepte dos independents, i així consta en l'acta de l'Ajuntament en Tarragona. Una altra cosa és la prèvia ampliació de la Dow sense pla d'ordenació. Es parla que l'INUR s'ha de pagar. Bé, jo no he contestat això, perquè abans el senyor Antoni Gutiérrez i Díaz ha formulat explícitament l'article quart; per tant, no he parlat del sisè, que suposo que és al qual ara el senyor Borja es referia. L'article sisè, senyor Borja, és conseqüència, no pas d'una voluntat, diguem-ne, de negociar des d'una posició d'Administració perifèrica, com s'ha dit, etcètera, sinó, purament i exclusivament, de l'aplicació de la Transitoria Tercera de l'Estatut. Res més.

Pel que fa referència al Pla d'Ordenació Territorial. Segurament, té raó, senyor Borja. L'ideal és això de vostè. Però vostè comprendrà, i és desig d'aquesta Conselleria, que almenys en el programa econòmic que el Govern ha de presentar el mes d'octubre ho havia de presentar, com a mínim. I em sembla que vostès m'ho haurien dit, com a mínim. «Escollin, vostès, el 81, quines carreteres faran? La de Gósol, la faran sí o no? Vostès, la prolongació de Manresa, la faran sí o no?» Això, en presentar el pressupost de l'any 81, no el programa del Govern de 80-84, sinó en presentar el pressupost del 81. Bé, aleshores és evident que nosaltres ens havíem de dir: «Escolteu, d'aquesta xarxa que hi ha de carreteres, unes mig acabades, mig mal fetes, etc., nosaltres, ara, com a objectius prioritaris, quins ens fixem, ara.» Bé, aquells en què ens fixem ara són els que van en el pressupost del 81 amb l'esperança que hi hagi els diners per a finançar-ho. És per això que surt com a suma de plans, segons l'expressió que vostè m'ha atribuït a mi. Jo no hi estic d'acord. En tot cas jo li diria que ens el miréssim junts,

aquest estudi. M'agradaria que m'expressés en quina pàgina i a on d'aquest estudi es diu exactament que suposa les previsions que he fet jo de consum d'aigua quan a Tarragona es diu que suposa el desmantellament de tota la indústria química de Catalunya i que hi vagi. Jo, francament, li agrairia que, això, m'ho ensenyés, perquè jo, això, no ho he sabut trobar, i com jo no ho han sabut trobar altres tècnics de la Conselleria.

I es diu, després, que hi ha una voluntat urbanística continuïsta, senyor Borja. Miri, jo, si no hagués dit això, no hauria sortit, li ho dic sincerament. Perquè, és clar, és allò també de la plaça de Sant Jaume, de travessar-la o de no travessar-la. En definitiva, tots estem intentant aquí trencar una sèrie d'hàbits i una sèrie de costums, de corrupteles. Per què no dir-ho, que hi ha incompliments de la llei? I el primer interessat —d'això, li'n puc donar tota la seguretat, i això ho dic solemnement davant d'aquest Parlament— que no hi hagi cap mena d'especulació, cap mena de corruptela, cap mena d'irregularitat urbanística, és el Conseller que els parla. I és evident, senyor Borja, que vostè cada dia me'n podrà portar, d'això. Cada dia em podrà portar irregularitats que es cometien. És així, amb tota sinceritat li ho haig de dir. Perquè nosaltres tenim —i aquest no és un traspàs que varem fer nosaltres, el Govern actual— quatre inspectors, senyor Borja, quatre inspectors. Aleshores, no vull parlar a fi que no s'enfadi el senyor Martín i Toval. No diré res. Però en aquest Parlament hi ha algú que sap que hi ha dificultats tremendes, tremendes, tremendes per tal de poder portar un control absolut de la legalitat en matèria urbanística.

S'ha parlat dels quatre-cents mil habitatges. Senyor Borja, aquí hi ha un problema greu, crec jo, que és un problema de ficar-se al cap que creixement econòmic zero, fins i tot, no vol dir forçosament creixement urbanístic zero. I en aquest país encara menys. Perquè resulta que, en aquests moments, en aquest país, l'any vuitanta, arriben al que en podríem dir l'edat nuvi les capes de població del gran èxode immigratori dels anys seixanta. La població, senyor Borja, de nois i noies, en aquest país, entre quinze i vint-i-cinc anys és d'un milió. I això fa, tret que no hi hagués un canvi en els hàbits i els costums de la gent, que no es casés i no demanés pis, que hi hagi una demanda no solvent moltes vegades i una demanda que necessitarà que es prenguin les mesures adequades i les reformes adequades en el crèdit hipotecari i d'un crèdit en el comprador, etc., que hi hagi una demanda de pisos per a aquesta fracció de població situada en aquestes edats. I és evident que hi ha molt sòl qualificat. En sobra, de sòl qualificat. Tots ho sabem, que en sobra, de sòl qualificat. Però de sòl urbanitzable, senyor Borja, no en sobra. I és en aquest sentit que nosaltres diem que realment hi ha una demanda d'uns sis-cents mil habitatges, els quals, restant-ne el que puguin ser operacions de remodelació i operacions de conversió de segona residència en residència habitual, ens donen un saldo aproximadament d'uns quatre-cents mil habitatges nous. Això significa posar en condicions de sòl urbanitzable, és a dir, d'urbanitzar, sis mil hectàrees. I per a fer això, la Generalitat haurà de prendre mesures urgents, mesures d'execució immediata, com les que s'estan donant ja a França.

Mesures d'aquest tipus són les que nosaltres podem portar a terme, a través de l'Institut Català del Sòl, potenciant el sòl públic dels municipis, potenciant la mateixa intervenció dels particulars, etc. Això, nosaltres necessitem portar-ho a terme.

I a on senyor Borja? Hi ha sis mil hectàrees, i si vostè fa un càlcul ràpid —i vostè és un urbanista excel·lent— veu que aquestes sis mil hectàrees són més altes que les necessitats de quatre-cents mil habitatges, i, per tant, és que estic pensant, no en quatre-cents mil habitatges —era implícit que no eren quatre-cents mil habitatges ni a Barcelona, ni a Cornellà, ni a l'Hospitalet, ni a la conurbació—, era justament quatre-cents mil habitatges, cosa que, si necessiten sis mil hectàrees, vol dir un esponjament de la ciutat, i vol dir, senyor Borja, des del meu punt de vista— i això sí que és d'alguna manera el pla director que ho ha d'anar senyalant—, que això és la gran depressió on s'ha d'anar col·locant aquest tipus d'habitatge.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

(El senyor Borja demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Borja veig que demana la paraula. Amb una interpretació potser extensiva del Reglament, se la hi pot concedir, però jo pregaria al senyor Borja que s'atingués a una intervenció no superior a cinc minuts.

El Sr. BORJA: Moltes gràcies, senyor President. Molt ràpidament, senyor Conseller, jo he parlat del Pla d'Ordenació Territorial i no de les carreteres que potser ens farà en els propers mesos, perquè el discurs del Molt Honorable President de la Generalitat s'havia situat en la perspectiva de què farem en els propers quatre anys, 81-84. De les carreteres, ja en parlarem quan ens presenti els Projectes.

En segon lloc, mantinc el que tant el PSU com Esquerra Republicana van votar en contra de la instal·lació de la Dow Chemical a Tarragona, que és la causa de totes les necessitats posteriors i també que allò que he citat jo era literalment extret de l'estudi de l'INI que vostè ha citat.

En tercer lloc, em sap greu que no hagi parlat per res, tenint en compte que el President de la Generalitat havia fet referència que els ajuntaments van més al Govern Civil que a la Generalitat, de quines iniciatives pensen tenir per a ajudar els ajuntaments. I tenim un fet molt concret, que avui s'han reunit a Madrid representants dels ajuntaments amb el Ministeri de Transports i altres Ministeris per intentar resoldre, almenys plantejar, el problema del finançament dels transports urbans, i que no han tingut un suport de la Generalitat. És a dir, la Generalitat ha d'ajudar els ajuntaments i aleshores els ajuntaments s'hi adreçaran.

I, per últim, per acabar, i no es posi nerviós, senyor Conseller, nosaltres no hem fet cap atac personal. És vostè qui ha travessat el carrer, nosaltres no hem dit res. Nosaltres, en tot cas, el que hem dit, tant en la intervenció del nostre president del Grup com en les posteriors, és que la política que està fent el Consell Executiu de la Generalitat, segons el que nosaltres concretament intentem argumentar, no representa els interessos de la gran majoria de la població, ni tan sols els d'una part impor-

tant del seu electorat, que estic segur que no es beneficiarà de les grans actuacions urbanístiques que es poden fer en els polígons de l'INUR.

Gràcies.

(El senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Crec, senyor Conseller...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Només per dir...

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Només per dir que a la reunió de Madrid hi ha dos representants de la Generalitat, i que el pla d'ordenació del Tarragonès va ser aprovat per tots els regidors tret de dos independents.

(El senyor Conseller d'Economia i Finances demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Finances. Jo li pregaria que pugés aquí, perquè, si no, el sistema d'enregistrament no assegura que podran ser reproduïdes fidelment les seves paraules.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo no hauria volgut prendre la paraula en aquest moment. El senyor Gutiérrez ja sap la simpatia personal que li tinc *(rialles)*. En principi no era el moment, em semblava a mi, d'intervenir, però el senyor Gutiérrez Díaz ha fet una referència al Consell Assessor del Crèdit que involucra persones diferents del Consell de la Generalitat, perquè hi ha una sèrie de persones que han prestat de bona fe, sense necessitat, la seva col·laboració a les finances de la Generalitat i que s'hi veuen innecessàriament involucrades. Aleshores jo crec que convé dir que aquest tema que afecta les persones mereixia, com a mínim, un estudi aprofundit i directe dels textos, i no basar-se en un article reconegudament tendenciós i que no ha tingut la base verídica que aquestes afirmacions necessiten. El que val són els textos legals, no els articles dels diaris. Això s'ha dit diverses vegades. El senyor Gutiérrez Díaz ens ha dit que aquest Consell Assessor del Crèdit tenia funcions executives i que posava en una certa forma la Generalitat i les seves finances en mans dels grans banquers. Després s'ha dit, ha dit ell, d'acord sempre amb aquest article, però no amb els decrets, que hi havia una majoria de Bancs que farien la llei a les Caixes i administrarien els diners populars de les Caixes.

Tot això, és possible, vaja, n'estic segur, ho diu l'article, però, malauradament, no és veritat. Perquè el decret diu unes coses molt diferents, el decret diu que es tracta d'un Consell Assessor, d'un Consell Assessor de la Generalitat en matèria tècnica financera, i el decret diu, en el seu article primer i en el seu article segon, que totes les activitats del Consell, no solament seran assessores, sinó que seran a petició del Conseller de la Generalitat d'Economia i Finances. I així, l'article segon diu molt clar que actuarà com «a organisme d'informació, consulta i assessorament del Departament en qüestions de la seva especialització que li siguin sotmeses pel Conseller. b) Elaborar els informes, estudis i dictàmens que li siguin encomanats pel Conseller. c) Prestar la col·laboració que

sol·liciti el Conseller en la preparació i execució de la política creditícia, del Departament», i aquelles altres que li puguin ser encomanades pel Conseller. Es tracta, doncs, d'una assessoria tècnica que depèn exclusivament de la Generalitat, i, per tant, en cap cas no es pot dir que la situació és a la inversa. Aquests senyors diran quan la Generalitat els inviti a dir i, en definitiva, ni aquests senyors tenen cap atribució sobre la Generalitat, ni tenen cap atribució sobre les Caixes, i, en definitiva, doncs, tota aquesta afirmació del lliurament de la Generalitat als Bancs és, realment, una afirmació gratuïta, però no per això menys greu.

Una frivolitat em sembla que es digui que hi ha majoria en aquest Consell per a controlar les Caixes per part dels Bancs. Jo sento dir-li, al senyor Gutiérrez Díaz, que si s'estudia l'altre decret, el decret de nomenament de les persones, veurà que hi ha set Bancs. Efectivament, quatre Bancs residents a Madrid, nomenats, tinc el gust de dir-l'hi, per torn, perquè la Generalitat té prou prestigi per tal que aquests senyors vulguin col·laborar, i són elegits entre ells per torn, i serà una tinença del càrrec transitòria i que s'anirà renovant anualment; tres Bancs catalans, o sigui, set; però després hi ha quatre Caixes, hi ha també una cooperativa rural, hi ha un independent, un economista, hi ha un altre independent, un especialista en Borsa, hi ha el síndic de la Borsa i hi ha el Conseller d'Economia i Finances. De manera que en aquesta rocambolesca conxorxa entre els Bancs i les Caixes resulta que, diguéssim, el partit de les Caixes tindria majoria sobre els Bancs, i llavors serien les Caixes les que es quedarien els cèntims dels Bancs, i no al revés. *(Rialles.)*

Per consegüent, senyor Gutiérrez Díaz, jo li agrairia que quan es tracte —i no ho dic tant per vostè, que sé que no és la seva intenció, perquè m'ho ha demostrat moltes vegades, però potser sí d'aquest article que l'ha inspirat, d'aquesta manera tan, diguéssim, poc afortunada—, que quan es tracta de la serietat i gairebé diria de l'honorabilitat de les persones, s'ha de ser molt curós, perquè, en definitiva, si l'article aquest posa en entredit la rectitud del Conseller, això s'ha de dur al jutjat i no al Parlament. I mentre no es porti al jutjat seran calúmnies i res més que calúmnies.

D'altra banda, li vull dir que, a la pràctica, aquest Consell Assessor és un consell tècnic, i això en aquest moment queda demostrat per la realitat dels fets. En aquest moment, hi ha una licitació de l'Ajuntament de Barcelona, que certament no està en mans de Convergència i Unió, que necessita uns diners i vol col·locar una emissió en el mercat internacional; i els senyors de l'Ajuntament de Barcelona, on han anat a parar? No han anat a parar al senyor Gutiérrez Díaz, han anat a parar a aquests mateixos senyors que formen el Consell del Crèdit, a aquests mateixos banquers, i, en aquest moment, hi ha unes licitacions en què les Caixes i aquests banquers nacionals i internacionals, catalans i espanyols, ofereixen el seu servei, i l'Ajuntament de Barcelona se'n sortirà gràcies a ells i sense ells no se'n sortiria. De manera que pretendre que una entitat dèbil econòmicament com la Generalitat ha de rebutjar la presència voluntària i, en definitiva, professional —remunerada, naturalment que sí, però honesta i sincera— de les forces econòmiques

del país, és, com a mínim, una contradicció, quan el senyor Gutiérrez Díaz ens criticava que nosaltres no obteníem la col·laboració d'aquests senyors.

I em penso que això és el que jo volia dir. M'hi he pensat molt; ha vist el senyor Gutiérrez Díaz que he deixat passar estona, però m'ha semblat que jo no podia callar, i m'hi he pensat molt pel que he dit abans, perquè la meva relació amb el senyor Gutiérrez Díaz és humanament molt cordial, però he cregut que estaven en joc no la meva persona, sinó els membres del Consell i que jo havia de precisar les coses com he fet en aquest moment.

Moltes gràcies.

(El senyor Lucchetti demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té dret a una rèplica de deu minuts. El senyor Lucchetti té la paraula. Prego el senyor Lucchetti que no depassi el temps.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, bé, aquest crec que és un tema important, perquè parlem del Consell Assessor del Crèdit, i, aleshores, hem de saber què hauria de ser això, i almenys potser és que nosaltres partim de la idea que hauria de ser una cosa diferent, i potser per això hem fet plantejaments diferents. El Consell Assessor del Crèdit pot veure's des de dos punts de vista diferents, des del Consell dels qui donen els crèdits, però potser valdria la pena que en aquest Consell hi hagués també els qui reben els crèdits, que em sembla que també, en aquest Consell Assessor de Crèdit, els destinataris dels crèdits podrien ser-hi. I aquests potser són la nostra perplexitat i els nostres dubtes que ens han portat a entrar a la discussió dels noms que hi sortien. Nosaltres creiem, sincerament, que possiblement sigui lògic que en un Consell Assessor del Crèdit hi hagi alguns dels noms que hi ha aquí. Efectivament, són professionals, molt ben remunerats per cert, del món del crèdit i que és lògic que hi siguin, nosaltres no ens hi oposem; tenen una gran experiència a donar crèdits, però pensem que, avui, el món destinatari del crèdit, les forces socials, el món empresarial, el sector de la construcció, per què no, les associacions de consumidors, el que avui és el teixit social, creiem que haurien de ser també en aquest Consell, i pensem que és un error, i potser, insisteixo, és un problema conceptual d'arrel, de fons que ens ha portat a fer aquest plantejament.

De totes maneres, aquesta distinció que es feia, potser una mica de dir el món de les Caixes que domina el món dels Bancs... Darrerament, el món de les Caixes aquí a Catalunya ha estat tan imbricat en el món dels Bancs, que jo crec que és un tema, aquest, difícilment destriable. Avui, els Bancs, aquí a Catalunya, reben un suport de les Caixes que fa que difícilment pugui parlar-se'n com de dues coses diferents i que uns dominin els altres, i potser podríem parlar que avui és tot una sola cosa. Jo no voldria estendre'm en aquest tema, però em sembla que és un tema en què no es pot fer aquesta distinció mecànica del món de les Caixes i del món dels Bancs que feia l'Honorable Conseller.

(El senyor Gutiérrez i Díaz s'aixeca per parlar.)

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Senyor President, per allusions, voldria intervenir, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: El Senyor Gutiérrez Díaz té dret a parlar per al·lusions, i li recordo que el Reglament diu que per un temps màxim de tres minuts.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Serà menys, senyor President, veurà com compleixo la paraula. En poso la Cambra per testimoni. No, perquè, en realitat, he pujat aquí a correspondre al testimoni de simpatia, estimació i amistat que m'ha fet el Conseller, que jo sé que no contenia cap element d'ironia, perquè des d'unes actituds políticament i clarament contraposades, hem mantingut sempre aquest respecte mutu, i que jo no he entès que hagués truncat en la meva intervenció. Jo crec que en la meva intervenció m'he limitat —i fins i tot per la pressa no he pogut llegir tots els noms— a llegir la presència de determinades personalitats financeres espanyoles, no clarament catalanes, en el Consell Assessor de la Generalitat. I fins i tot no he tingut temps per a dir que, aquí, al meu entendre, essent un Consell que cal que administri el crèdit popular, no hi havia representants del sector popular. Però si el senyor Conseller entén que la lectura dels càrrecs financers que tenen és alguna mostra d'agressió, jo li'n demano disculpes; em creia que ser president del consell d'administració d'un Banc era una qüestió que ningú no podia considerar que fos cap mena d'insult. Per tant, senyor Conseller, estigui tranquil; en tot cas, procuraré oblidar-me que el senyor Botín, el senyor Escámez, el senyor Carvajal són presidents de Bancs.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, fa més de tres

hores sense interrupció que estem aquí, de manera que proposo una curta interrupció de deu minuts, que, d'altra banda, la Mesa necessita també per a aclarir un altre punt d'interpretació del Reglament. Intentarem que d'aquí a deu minuts, exactament, reprengui la sessió. Se suspèn la sessió.

(Se suspèn la sessió a les vuit i deu minuts del vespre i es reprèn quan falta un minut per a les nou.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, són les nou del vespre i encara falten les intervencions de dos Grups parlamentaris. És cert que s'ha allargat molt més del compte aquesta suspensió, però ens trobem amb problemes molt normals quan es tracta de posar en pràctica un Reglament que no s'havia encara utilitzat i no es podien preveure les dificultats que anirien sorgint. La Mesa ha hagut de reunir-se per una altra qüestió que no fa referència al debat que ara fem, però que era també urgent. Això ens ha fet perdre un temps suficient. Per això considerem ara que seria imprudent continuar el debat fins a acabar les intervencions de tots els Grups i que, per una altra banda, potser no seria correcte deixar intervenir un Grup més i aleshores aturar-nos. De manera que, per acord de la Mesa i de la Junta de Portaveus, hem decidit suspendre la sessió fins dimarts vinent a dos quarts de cinc de la tarda. Se suspèn la sessió.

(Són les nou en punt del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom);

carrer, núm.;

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dep. Leg. B-27.966-80.

